

Jedno téma,
třiadvacet různých pohledů.

... A PAK PŘIŠLO RÁNO

... A PAK PŘIŠLO RÁNO

Jedno téma, třiadvacet různých pohledů.

Sborník nejlepších příspěvků
literární soutěže OSKar 2019.

... A PAK PŘIŠLO RÁNO

Sborník literární soutěže OSKAR 2019

Vydal Martin Kolářek – E-knihy jedou, v roce 2019

Sestavili: Pavel Mondschein, Martina Máta Nosková

Texty © Kolektiv autorů 2019

Obálka, grafická úprava, ilustrace © Martina Máta Nosková 2019

ISBN 978-80-7644-216-0

Literární drbna 11/2018

OSKAR 2019 VYHLÁŠEN!

V internetové komunitě byla vyhlášena literární soutěž.

Facebooková komunita ožila novou výzvou - dva její členové PM a MMN vyhlásili historicky **první ročník prestižní literární soutěže OSKAR!** Téma tohoto ročníku je **...A PAK PŘIŠLO RÁNO.**

Zúčastnit se může každý bez rozdílu věku, kdo udří pero nebo klávesnici, a to ve dvou kategoriích - **proza (0,1-30 NS) a poezie. Žánr není omezen.** Termín odevzdání prací je **31. 3. 2019.**

Nejlepší z nejlepších zvolí sami čtenáři. Vyberou

10 postupujících povídek a 5 básní, které pak budou vydány ve sborníku. Hlasování končí 31. 5. 2019 a hlasovat může každý člen facebookové komunity.

Při porušení pravidel je účastníkům vyhrožováno **SLANEČKEM,** jak ale bude tato exekuce vykonána, nebylo upřesněno.

Přejeme všem čtenářům hodně štěstí v tomto velkém literárním klání!

-LD

OBSAH

GIN Lucie Ortega	7
MEZI ŘÁDKY Monika Fišerová	16
TAK TROCHU SENTIMENTÁLNÍ... Petra Langová	21
VÁLEČNÁ HRDINKA Rosana Zvelebilová	23
LÁSKA V DOBÁCH CHOLERY Dominik Landsman	41
HODINÁŘ A MYŠ Andrea Pořízková	45
TY JSI S NÁMI TEHDY NEŠEL Theo Addair	72
POLARIS Jiří Vondrovic	74
ŠMOUHA V OKU Tomáš Marton	95
ČAS HVĚZD Andrea Pořízková	104
KURZ TVŮRČÍHO OPISOVÁNÍ Lucie Peřinová	106
PROSÍM, OZVI SE! Markéta Koryčanová	131
ČERNÝ Lea Koudelová	135
JAK VE ŠPATNÝM VTIPU Lucie Peřinová.	156
MELICHAROVA SMYČKA Pavel Mondschein	160
MAJÁLES Marek Kožušník	188
TROJE DVEŘE Kamila Prášková	191
BUBÁCI A VÍLY Jana Žirafice Fialová	211
POŘÁD TU JSI Monika Fišerová	219
PROSTITUTKA ODSUZUJE SPOLEČNOST Pavel Kantner	222
PO NOCI PŘIJDE RÁNO Jana Žirafice Fialová	249
ZNOVU DO TÉ PRŮRVY Martin Koláček	252
CHCÍPČÁRA Kristýna Dostálová	262

DŮKAZNÍ MATERIÁL - evidenční karta

Č. D. 0056974/2019

NÁZEV	SLANEČEK
PODEZŘELÝ	PMI ORBIVIKATOR GOUPES OSKAR 2019
Popis důkazu:	14.9.2019 DŮKAZ ZUKVIDOVANÝ (KRAVIL SE)
METVA: WAGOLENA DUBA	
DZUH: PSTRUH ŽEŇŮ OBELNY	
Okolnosti zadržení:	NALEZEN V DOMĚ PODEZŘELÉHO DLE SE VÍPŮVEDI SŮDEK DLU VYHLEDÁVÁNÍ V PROPLASKUTÉM SLANEČKEM
Dne: 15.5.2019	Podpis:

Padělání dokladu se trestá.

GIN

Lucie Ortega

Broža nebyl bezdomovec. Nebyl. Bezdomovec od slov *bez-domova* je někdo, kdo nemá domov. A Broža jich měl hned několik. Třeba ten byt v domku s výhledem na řeku a večerku, kam si chodíval pro pivo a cigarety. Byt, ze kterého ho vystěhovala jeho stará jen proto, že měl více než dobrý vztah k alkoholu. Anebo to možná bylo tím, že měl více než špatný vztah k práci. Nebyl si už jistý, pod jakou záminkou mu tenkrát sbalila kufry. V jeho bytě teď bydlel jakýsi právník, nekuřák, a ještě ke všemu abstinent. Broža měl chuť si odplivnout a pokřižovat se, kdykoliv na něj pomyslel. V každém případě by v těchto dnech v jeho posteli bylo poněkud těsno. A Broža potřeboval svůj prostor.

Trvalý pobyt měl momentálně hlášený na obecním úřadě. Tam mu chodila pošta. Ale spát se tam nedalo. Ženské z úřadu sice pod stolkem na informační letáky ubytovaly toulavou kočku, ale Brožovi nocleh nikdo nenabídl.

No a pak tu byl ten flek na nádraží. Flek bylo to správné slovo, protože Brožovo skromné obydlí z kartonových krabic a kusu dřevotřísky, situované v malebném prostoru mezi šeríky za nástupišťem číslo dva, se u místních setkávalo s podobným zacházením jako kuří oko uprostřed chodidla - víte, že tam je, ale usilovně předstíráte, že si jeho tiché existence vůbec nejste vědomi. Tedy až do chvíle, než s křečovitým úsměvem vyrazíte na kožní, aby vás toho nevíтанého rezidenta zbavili. Ovšem po zákroku často zjistíte, že jste se radovali zbytečně. Ani se nenadějete a obtěžující element je zpět. A stejně to bylo i s Brožou. Párkrát se ho pokusili přestěhovat, ale on se nakonec

vždycky vrátil sem. Broža tedy nebyl bezdomovec, nýbrž dlouhodobý obyvatel nádraží.

Na nádraží se mu líbilo. Necítil se tu tolik sám. Každé ráno zpozvzdálí sledoval lidi čekající na vlak. Jejich rozespalé tváře, opuchlé oči a kyselé výrazy mu byly tak důvěrně známé, jako by hleděl na své nejbližší. Samozřejmě, že ho všichni ignorovali, ale to se stává i v lepších rodinách. Pamatoval si každého z nich, a přestože oni o tom bezpochyby neměli tušení, Broža cítil, že ho k nim pojí nějaké neviditelné pouto. A navíc po nich občas zůstaly v koši zbytky.

A tak je každé ráno vyprovázel pohledem na cestě k vagónům, které je odvážely za prací. Co se Broži týkalo, mohly je zrovna tak odvážet do jiné galaxie. Vše, co se ocitlo za hranicemi jeho nádraží, pro něj přestávalo existovat. Svět tam venku dávno ztratil smysl. A ztratil ho jenom proto, že Broža až příliš pozdě pochopil, že svět nikdy žádný smysl neměl, a tudíž neměl ani co ztratit. Ne, svět byl vždycky celý na hlavu.

„To mi vysvětlí,“ vyzval jednoho horkého letního odpoledne Honzu Tománků, majitele večerky, co mu sem tam ze známosti dal zadarmo krabicáka nebo jídlo s prošlým datem spotřeby. „Táta mi vždycky říkal, že s mým mozkiem to daleko nedotáhnu, tak mám držet hubu a makat. Tak jsem celý život držel hubu a makal. A kde jsem skončil? To je nějaká spravedlnost?“

Honza Tománků tehdy jen típl cigáro o špinavý sokl své večerky a vědoucne odpověděl: „Jo, kamaráde, život je boj a jak si kdo ustele, tak si lehne.“

A zalezl zpátky do večerky, která mu vynesla na byt, auto, chatu na horách a prsatou černovlásku s gelovými nehty.

„Co ty víš o životě?“ brblal si Broža, zatímco se šoural zpátky na nádraží. Život není boj. Život je nevěrná mrcha, co dává tomu, kdo má víc.

Protože už neměl práci, většinu času seděl. Seděl na svém fleku na nádraží, což bylo lepší, než sedět třeba v base. Broža se považoval za slušného člověka a kriminálu se vyhýbal, ačkoliv představa ubytování s plnou penzí a animačními programy ho lákala. Zatím

však zdárně odolával. Aby neseseděl celý den, dělal si krátké pochůzky. Třeba k večerce, k parčíku u řeky, kam chodil občas krmit kachny zbytky tvrdého pečiva, k popelnicím za restaurací, kde onehdá našel rozbitý slunečník, co mu v létě tak dobře posloužil, a někdy jen tak stál na mostě a pozoroval okna svého bytu doufaje, že zahlédne svoji starou. Málokdy se mu poštěstilo, ale jednou spatřil chlupatá záda právníkova, po čemž pozorování zanechal. I tak se mu ten pohled nenávratně vryl do paměti. Nakonec si vytvořil rutinu, díky níž mu dny ubíhaly vcelku rychle. Kam ubíhaly, netušil. Stejně jako netušil, kam mířil on sám. Budoucnost začala být stejně relevantní jako lochneska – někdo v ní možná věřil, ale on ne.

Nejhorší byly večery. Nádraží se opět zaplnilo lidmi. Lidmi, kteří se vraceli domů. Domů k rodinám. Tehdy bylo Brožovi úzko a i víno najednou chutnalo jak šťovík a nemělo dost síly, aby mu pomohlo zapomenout – na život, na to, co bylo, ale především na sny, na to, co kdysi mohlo být, ale dnes bylo nenávratně ztraceno. Děti se v těch snech objevovaly často. Těšil se, jak si jednou bude se svými caparty hrát, stejně jako si hrával se svou neteří, dokud se rodina jeho sestry nepřestěhovala a nepřestala s ním komunikovat. Jak šel čas, snů ubývalo. Shazoval je jako strom listí na podzim. Doufal, že bez jejich tíhy bude lehčí, šťastnější. Ale nebyl. Jako ten strom bez listí byl prostě jen... prázdný, holý.

A bylo to právě jednoho podzimního večera, kdy na něj tíha jeho bezútešného údělu dopadala drtivěji než jindy a Broža se rozhodl, že víno je dobrý grunt, ale něco tvrdšího to jistí. Vydal se tedy za malebného soumraku provoněného spadáním listím k popelnicím za restaurací. Šťěstí mu přálo, a tak po chvilce štrachání a hrabání objevil láhev ginu, ve které ještě zbývalo pár loků. Spokojeně si ji zasunul do podpaží a zamířil zpět na nádraží.

Uvelebil se ve své kartonové sedačce, a zatímco pozoroval, jak se pod tmavnoucím nebem rozsvěčují lampy a poslední cestující se trousí z lokálky směrem k východu, otevřel láhev. Chvilí převaloval tekutinu na jazyku a pak se zavřenýma očima polkl. Hmmm... Když oči znovu

otevřel, aby zjistil, kolik v lahvi zbývá, s překvapením postřehl, že není sám. Několikrát zamrkal, aby se utvrdil, že ho zrak nešálí, a zaostřil na individuum, které se na něj usmívalo z blízkosti jednoho metru. Broža přišel o řeč. Tolik si zvykl, že si od něj ostatní lidé drží odstup – několik metrů a nejlépe proti větru – že si teď málem sám odsedl. Zachoval ale chladnou hlavu. Postava sedící vedle něj v tureckém sedu měla na hlavě turban. *Uprchlík!* pomyslel si Broža a vše hned začalo dávat větší smysl.

„Jestli hledáš něco k večeři, kamaráde, tak tě musím zklamat,“ řekl nahlas s náznakem lítosti. „Ale klidně tu můžeš přespat.“

Chlap v turbanu si zkřížil ruce na prsou, poklonil se a pravil: „Děkuji, pane, večeři nehledám a spát nepotřebuji.“

Broža si pomyslel, že jeho návštěvník se nějak rychle naučil česky, ale zeptal se jen: „Mno a co tu teda pohledáváš?“

„Jsem tu, abych ti splnil tři přání,“ oznámil mu s další úklonou chlap v turbanu a usmál se.

„Cože to?“

Broža si strčil prst do ucha a trochu tam s ním zakvedlal, než se naklonil blíž.

„Tři přání ti splním,“ opakoval chlap hlasitěji. Jeho úsměv trochu povadl a už se neukláněl, ale zato významně ukazoval na ruce tři prsty.

„Houby,“ odfrkl si Broža. „Proč bys to dělal?“

„Otevřel jsi moji láhev, to my džinové tak děláme.“

„Ty jsi džin?“ zopakoval nedůvěřivě Broža a přiblížil si k očím láhev, aby si ji mohl znovu lépe prohlédnout. Vypadala úplně obyčejně a vůbec ne jako objekt, do něhož by se dal nacpat ten chlap, co vedle něj seděl. Ani kdyby byl zkomprimovaný.

„Ano, jsem džin a mé jméno je Gin. K tvým službám, pane,“ uklonil se znovu chlap, co si myslel, že je džin Gin.

Broža se podrbal ve vousech. „A jak ses dostal do týhle lahve?“ Nevybavoval si, že by Alladin našel úslužného ducha v láhvi s chlastem, ale kdo ví, jak to tehdy doopravdy bylo?

„Svět je plný záhad, pane,“ zazněla tajemná odpověď a Broža jen pokrčil rameny.

„Hm,“ udělal duchaplně a začal si vyklepávat starou deku, že jako půjde spát.

„Klidně se natáhni, kamaráde,“ vybídl bodře džina. „Jak vidíš, místa je tu dost.“

„Dnes si tedy nic přát nebudeš, pane?“

Broža se roztrásl sípavým smíchem, který kvapně přešel v záchvat kašle.

„Přát!“ zopakoval, když znovu popadl dech. „Já bych si toho přál!“

„Nu, jen do toho!“ pobízeli ho džin Gin a tvářil se natěšeně.

„Hele, kručí mi v břicho – pořádný hrnec guláše s hromadou knedlíků by neuškodil,“ zasmál se znovu Broža. Smích ho ale přešel ve chvíli, kdy džin luskl prsty a na zemi se objevil velký hrnec zakrytý poklicí. Broža nedůvěřivě poklici nadzvedl a vykulil oči. Hrnec byl skutečně plný guláše. Husté, voňavé omáčky s velkými kusy masa a knedlíky tlustými jak podrážka od sněhulí. Broža nelenil, vytáhl z kapsy plastovou lžici, co před týdnem našel na chodníku u stánku s občerstvením, a začal se ládovat. Guláš byl vsutku vynikající, ať už se vzal odkudkoliv.

Teprve když byl hrnec z půlky prázdný, znovu ho zakryl poklicí a odsunul na později. Potom se otočil zpátky na chlapa v turbanu, co byl nejspíš vážně džin.

„Takže tři přání, hm?“ nadhodil rozšafně a spokojeně si poplácal pupek.

„Už jen dvě, pane,“ opravil ho džin. „Už víš, co si budeš přát dále?“

Broža zívl na celé kolo a ukázal světu slibně postupující paradontózu.

„Něco lepšího na spaní by to chtělo. V noci už je pořádná klendra. To víš, jak si kdo ustele, tak si lehne. Třeba takovej ten spacák jak na severní pól,“ zauvažoval. „To by bylo terno!“

Džin luskl prsty a Broža držel v ruce spací pytel tmavě šedé barvy. Nápis na etiketě, co visela na jezci jednoho ze zipů, se chvástal samými superlativy a prohlašoval cosi o extrémních podmínkách.

„Hm,“ udělal Broža uznale, když se do něj soukal, „v tomhle bych klidně vyrazil i do Himalájí.“

Jak to dořekl, stočil se i se spacákem do kolečka jako larva a usnul.

Srpek měsíce visel přímo nad budovou nádraží, když Brožu jako vždy probudil projíždějící noční rychlík, který tu sice nestavil, ale rámusu i tak dokázal nadělat až až. Počkal, než vlak přejede, vyhrabal se z pelechu a šel se vymočít do houští naproti přes koleje.

Když se vrátil zpátky na svůj flek, chvíli zamyšleně pozoroval měsíc a drbal se na zadnici. Neměl chuť jít hned znovu spát. Zato na gin by se chuť našla. Sáhł po lahvi, otevřel ji a napil se. Tentokrát ho nepřekvapilo slyšet: „Tvé třetí přání, pane?“

Broža ve skutečnosti neměl v úmyslu si teď přát nic dalšího. Žaludek měl stále plný, až se mu kvůli tomu těžko spalo, v hrnci ještě zbývalo a zimou taky netrpěl. Přesto ale sotva se nadechl, džin mu skočil do řeči.

„Jistě si své třetí přání budeš chtít řádně rozmyslet, když je poslední. Tuším, že si vezmeš čas do rozbřesku, a teprve potom se rozhodneš. Máš přece jen na výběr z tolika možností! Neomezených možností...“

Džin na něj zpod turbanu vrhal významné pohledy, a tak Broža jen napůl přikývl a napůl pokrčil rameny.

„Proč by ne.“

Byl rád, že může svého návštěvníka trochu pozdržet a třeba i vtáhnout do nějaké konverzace. Dřív ho moc bavilo vést filosofické rozprávky s chlapama v hospodě, ale od té doby, co se stal rezidentem nádraží, cítil, že jeho komunikační dovednosti jaksi zakrňují, o schopnosti filosofovat ani nemluvě. To se holt stává, když člověk klábosí převážně sám se sebou.

Nevěděl, jak začít, a ticho už mu bylo dlouhé, a tak si odkašlal. A mlčel dál.

„Co bys ty řekl, že si mám jako ještě přát?“ zeptal se nakonec, když ho nic jiného nenapadlo.

Džin, který celou dobu trpělivě seděl v tureckém sedu s rukama složenýma v klíně, se zatvářil překvapeně.

„My nesmíme radit, to by pak neplatilo. Přání má být jen tvoje. Má odrážet nejhlubší touhy tvého srdce.“

A z nějakého důvodu hodil kritickým očkem po hrnci s gulášem.
„Hm, hm. A říkáš cokoliv, jo?“

„Cokoliv.“

Broža se bezradně podrbal ve vousech.

„No a co si tak lidi přejou?“

„Třeba palác.“

Broža si pohrdavě odfrkl.

„Lidi jsou hamižný. Kdyby si aspoň přáli dobře placenou práci, ve který nebudou muset nic dělat. Třeba jako v tý politice. Ale to ne.“

Džin na něj s křečovitým úsměvem pouličil oči, jako by mu chtěl něco říct. Nejspíš, že ho bolí břicho. Brožu taky bolelo – z toho guláše.

„Kdybys potřeboval víc-co, tak tamhle naproti v křoví. Mám tu přísný hygienický pravidla. A kus toaletáku se ještě najde,“ dodal hrdě.

Džin neodpověděl, a tak se mezi nimi opět na dlouho rozhostilo ticho.

„Je fajn mít kamaráda,“ nadhodil najednou Broža. „Víš, někoho na povídání. Někoho, kdo bude smutnej, až umřu. Jo, člověk po sobě chce něco zanechat. Ale po mně tu zůstane jen tahle hromada harampádí a kadidůlek v křoví. Ani pes neštěkne. Možná těm kachnám se zasteskne, ale jinak...“

Mávl rukou a znovu upil z lahve.

„Vidím, že ti vrtá hlavou, jak bys mohl zvrátit svůj neblahý osud,“ nabídl džin nápomocně.

Broža na něj zamžoural.

„Ale ne, jen si říkám, kdo tu pak ten bordel uklidí, až budu já prdět do hlíny. Ne že bych teď prděl někam jinam.“

„Hm, takže přemýšlíš, jak bys mohl prospět světu!“ pokračoval spěšně Gin. „To je skvělé! A jaké štěstí, že máš ještě jedno přání, které...“

„Nemáš cigáro?“ přerušil ho Broža, jehož to filosofování začínalo nudit.

„Nikoliv,“ ozval se džinův opatrný hlas. „A určitě to nebude tvé přání!“

„A proč by ne?“ podivil se Broža.

„Rozbřesk!“

„A no jo pořád. Beztak už bude za chvíli.“

Kývl směrem k východu, kde nebe skutečně začínalo blednout.

„Hele,“ začal najednou se škodolibým úsměvem na tváři, „co kdybych si přál, aby moje stará našla v posteli tarantuli? To bys taky dokázal?“

„Já dokážu splnit jakékoliv přání,“ odvětil džin slabě. Broža měl dojem, že se snad o jeho přítele pokoušejí mrákoty, a přemýšlel, jestli mohou džinové trpět na tlak.

„Tak jo, tarantuli,“ pokyvoval spokojeně, ale pak se zamračil. „Anebo radši né. Ten její právník je tak chlupatej, že by stejně nepoznala rozdíl.“

„A co kdyby sis přál něco... ehm... konstruktivního... pro sebe,“ pípl džin.

„Konstruktivního? Jako že něco ze stavebnin?“

Okolním šerem zaznělo rezignované zamručení.

„Co bručíš? Koukej, už svítá. Za chvíli se mě zbavíš. Ale teď kušuj a dívej se,“ napomenul džina. „Už jdou.“

A skutečně, na nástupiště se začali trousit první lidé – jeho dobří známí. Sledoval pohledem rusovlásku s dcerkou. Holčička si včera nesla plyšového hada. Dnes v ruce držela porcelánové prasátko a vesele poskakovala a tahala za ruku matku, která ji jemně napomínala, ať tolik neskáče a nekřičí. Pár lidí stojících okolo po dítěti vrhlo káravé pohledy, ale většina se věnovala novinám nebo mobilním telefonům a nedala se vyrušovat. Najednou prasátko vyklouzlo a spadlo na zem. Na oprýskaných dlaždicích starého nástupiště se rozletělo na milion kousků. Holčička začala srdceryvně plakat, jako by se jí právě zhroutil celý svět. Matka ji objala a začala utěšovat, zatímco ostatní kolem nich stále zírali do papírů a obrazovek.

Broža to celé sledoval a povzdychl si. Jak moc by si takovou holčičku přál! Klidně i s maminkou. Děvčátko se zatím začalo pokoušet posbírat všechny úlomky a zarytě maminku přesvědčovalo, že prasátko určitě půjde slepit. Matka držela v dlaních hrst stěpů a tvářila se bezradně.

Broža do sebe s dalším povzdechem obrátil zbytek ginu a řekl: „Přeju si, aby bylo to prase zas celý.“

Vyslovil to dřív, než ho džin stačil přerušit. A tak ten jen luskl prsty a zmizel.

Holčička přestala okamžitě plakat a ohromeně hleděla na prasátko, které leželo v matčiných rukách jako nové. Ona i její maminka radostně švitořily jako ptáci za letního rána. Nedokázaly pochopit, jak se to mohlo stát. Broža to vše sledoval a usmíval se pod vousy. Pak přijel první vlak, naložil všechny cestující a znovu odjel. Nádraží bylo prázdné. Broža osaměl.

Odložil prázdnou lahev od ginu, podrbal se na zadnici a znovu se uvelebil v pelechu, aby dohnal, co v noci zameškal.

O autorovi

Lucie Ortega se narodila v Praze roku 1985. Vystudovala ekonomii, aby zjistila, čím se živit nechce, a raději se začala věnovat rozvoji a vzdělávání dospělých – především formou koučinku a zážitkové pedagogiky. Pod pseudonymem Lorena kreslí fotorealistické portréty. Ráda cvičí jógu a zajímá ji psychologie, mytologie a pár dalších věcí končících na -ie. Psaní se jí drží už dlouho. Většina jejích děl se nese ve stylu magického realismu nebo fantasy. Je autorkou několika povídek a psychologického fantasy románu Strážci Pečeti a navazujících dílů. Když zrovna nepíše ani nekreslí, tráví čas s rodinou v přírodě nebo na cestách.

MEZI ŘÁDKY

Monika Fišerová

Tlumené světlo lampičky šplhalo po zdech pokoje a rozhánělo tmavé stíny do všech jeho koutů. Ticho protínalo rychlé a pravidelné cvakání kláves psacího stroje. Petrovy prsty s napětím kličkovaly mezi úhozy, úprkem mířily ke svému cíli. Neztratit dech, vydržet. Poposedl, aby ulevil tělu ztuhlému v křeči, dřevěná židle pod ním zaskřípala. Zatnul zuby, poslední slova se skládala hůř. Nakonec ale zapadla, prolнула do sebe tak, jak potřeboval. Klapot zpomalil v úlevné tukání, až umklkl úplně. Dopsal to. Šepot slov v jeho hlavě zmizel. Vážně to dopsal! Spokojeně se opřel a očima se zastavil na poslední větě. Konec, čekající na své narození měsíce, se před ním vyzývavě rozvaloval na závěrečných stranách. Poslední čtyři slova, která se tvářila jako naděje otevřená všemu.

Asi potřeboval její přítomnost, aby to zvládl dokončit. Text, který mu tak dlouho unikal, se vrátil spolu s Marií. Byla jeho múza i smrt.

Objal ho zvláštní smutek, protože konce jsou vždycky trochu smutné, když jim to dovolíme. Úleva ale byla silnější. Jediným douškem dopil whisky, co stála na jeho stole celý večer téměř netknutá. Zasloužil si ji. Cítil její pálivou stopu krkem do žaludku a druhou – otupující – do mozku. Alkohol je prý nástrojem spisovatelů. K ochromení pragmatické mysli a zachycení příběhů, co pulsují životem kdesi hluboko za ní. Na něho ale působil opačně. V alkoholovém opojení mu slova přišla zbytečná a prázdná, bylo jich všude kolem až příliš mnoho. Dotírala ze všech stran. Svět byl přehlcený slovy a každý za nimi viděl svůj vlastní úhel pohledu. On také. I Marie.

Před několika měsíci se k němu tiskla, šeptala o lásce a pak odešla. Asi jejím slovům rozuměl špatně. Dolil si whisky. Mohl si dovolit další sklenku, přece to konečně dopsal.

Protáhl ztuhlé paže, cítil, jak se jeho tělo pomalu probouzí z křeče. V tiché místnosti se ozývaly tóny, které do té doby nezačtyl. Tlumené melodie noci. Šepot slov, co se nesl ze svazků srovnaných ve staré knihovně u zdi. Miloval knihy. Příběhy vzdálených světů, které byly mnohem blíží, než se mohlo zdát, protože v každém z nich našel kousek sebe. Lidé čtou knížky, protože se jich dotýkají. Sbírají s nimi střípky svého já – ukryté v hlasech cizích autorů, jako by byly jejich vlastním. Srovnané hřbet ke hřbetu v symetrickém zástupu na polici vytvářely systém. Bezpečí a útěchu. Dávaly mu smysl poskládaný z útržků každé z nich, který mu jinak v životě tolik chyběl. Nahrazovaly mu matku, která zemřela, i otce, kterého nikdy nepoznal. Doplnovaly skládačku jeho osobnosti a absenci jistot, ukradené minulostí. Nahrazovaly mu Marii. Ona bolestně vystavěné uspořádání opět nečekaně rozjitřila, když se včera objevila za jeho dveřmi.

Bylo po osmé večer. Zrovna se chystal posadit k psacímu stroji, tak jako každý den. Pravidelný řád, který si nastavil a snažil se ho dodržovat. Většinou byl stejně k ničemu, protože počet zmačkaných papírů dalece převážil ty, které zaplnil slovy až do konce.

Otevřel dveře, málem ji nepoznal, vypadala jinak. Možná za to mohlo její opálení nebo vlasy, které byly o kousek delší. A světlejší – každé léto jí je vyšisovalo slunce. Volné pánské tílko měla zastrčené v džínových kraťasech. To se nezměnilo, pořád se schovávala v oblečení o poznání větším, než byla ona sama. Svůj půvab stejně nezakryla. Alespoň před ním ne, vnímal ho vždycky. Ve všech těch ránech, kdy odcházela do koupelny v jeho velikém tričku na nahém těle. I v představách, když tu nebyla. Ale teď tu je. Na jejím prsteníčku svítil bílý proužek po prstýnku, asi ho sundala před přícho-dem, hloupé gesto. Všimla si toho pohledu, hned jak vkročila dovnitř, a strčila ruku přistiženě do kapsy.

„Proč jsi přišla?“ Podíval se na ni tvrději, než zamýšlel, aby skryl překvapení, co kroužilo jeho žaludkem.

„Chtěla jsem vidět, že se máš tak dobře, jak jsi mi psal...“ usmála se. Pramen vlasů se jí uvolnil do obličeje. Měl chuť se ho dotknout, shrnout ho za ucho a líbat ji. Už je to tak dlouho, co cítil její polibek. Stiskl zuby, na čelisti mu vibrovaly svaly.

Otočil se ke kuchyňské lince. „Dáš si víno?“

„Jo, dám. Díky.“

Vytáhl tmavou sklenku na tenké stopce, co byla zastrčená vzadu ve skříni. Neměla ji ráda, ale jiná se použít nedala. Rozhlédl se po chaosu na lince. Kdyby věděl, že přijde, připravil by se na to.

„Píšeš tu knihu?“ Zvedla popsanou stránku z neuspořádané hromady listů na stole vedle psacího stroje. Znělo to spíš jako konstatování než otázka.

„Nalezněte, co milujete, a nechte se tím zabít!“ Věnoval jí dvojnásobný pohled.

„Cože?“

„Charles Bukowski.“ Usmál se pro sebe a nalil jí víno. Sobě whisky.

„Aha.“ Položila list zpátky a otočila se k němu. „Pořád se zlobíš?“

„Ne, proč?“

„Nevím, něco ve tvých odpovědích na zprávy... Myslela jsem, že už je to za námi.“

„Za námi?“ Došel až k ní, aby jí podal sklenku. Tak blízko, že se jejich těla téměř dotýkala. Zvedla k němu oči a on se do nich nehnutě díval. Úzký prostor mezi nimi naplnily vzpomínky, blízkost společných let, kterou těch pár měsíců odloučení přepsat nestačilo. Zdvihl ruku a pohladil ji po tváři. Palcem sklouzl k jejímu rtu. Pouhá představa polibku dokázala v jeho nitru vykřesat elektrizující touhu. Přelévávala se tenkou škvírou mezi jejich těly a rozpíjela do prostoru. To odloučení ji jen znásobilo. Věděl, že ona to cítí stejně.

Do ticha se ozvala protivná melodie. Telefon v její kabelce se nervózně rozvibroval. Omluvně se na něho podívala, vtiskla mu sklenku zpět do ruky a rozběhla se na chodbu pro mobil.

„Proč jsi tady, Marie?“ zeptal se znovu, když si vyřídila hovor s matkou.

„Chyběl jsi mi.“ Přešla zpět k němu.

„Mohla jsi zavolat, že přijdeš.“

„Rozmluvil bys mi to...“

Podívala se směrem k hromádce listů na psacím stole. „Povíš mi ten příběh?“

„Proč?“

„Protože bych ho chtěla znát,“ podívala se na něho přes okraj sklenice a sedla si na gauč.

„Je o holce, která opustila kluka bez jediného slova.“ Opětoval jí pohled a neuhnul.

„Třeba už byla slovy přehlčena?“

„Proč jim teda pořád přikládala takový význam?“

„To já nevím. Je to tvoje kniha.“ Vyzývavě ho pozorovala. „Možná ji tak dlouho odháněl, až odešla?“

„Neodháněl ji. Jen zrovna potřeboval psát! Ale ona to nechápala.“

„Třeba proto odešla, aby měl prostor...“

Ironicky se ušklíbl. „Nebo to prostě zmizelo. Znáš to, láska, vztah, kompromisy, co umí narůst do obludných rozměrů.“

„Vztahy nebývají dokonale uspořádané, Petře, trčí z nich nitky...“ Položila sklenku na stůl, vstala a přešla k němu. Z trička mu sundala pomyslné smítko. Nebo nitku? Usmála se tomu. Vzdálenost mezi nimi se znovu zkrátila. Byli jako dvě planety neustále obíhající kolem sebe, než dojde k jejich nárazu. Buď splynou v jednu, nebo vybuchnou. Dotkla se ho, aby zjistila, že to cítí stejně. Sklonil se k ní, pořád to tam bylo. Polibek smazal měsíce její nepřítomnosti a rozpačitých zpráv v útrobách telefonu. Přepsal všechn vztek a hádky, co byly stejně zbytečné jako ta poslední, kdy po ní hodil svůj snubní prstýnek a trefil dveře, jež se právě zavřely.

Dokud je dnes neotevřel. Židle zaskřípala do ticha, když se otočil, aby se přesvědčil o její přítomnosti. Pořád tam byla. Ponořená v pravidelné melodii dechu. Spánkem uvolněný obličej, zorničky za zavřenými víčky

neznatelně kmitaly. Asi se snažily zachytit tvary snového světa pohledem obráceným dovnitř. Svěšený koutek úst ke straně, na níž se její spící tvář propadala do polštáře. Chtěl se jí dotknout. Přitisknout k sobě její sny a vmáčknout ji do vět mezi začátek a konec. Uvěznit do příběhu, který bude plný nových kompromisů. Schoulenou drobnou postavu pod chlupatou dekou, kterou si koupili, když zařizovali tenhle byt.

Než usnula, stihla přečíst jen několik stran jeho rozepsané knihy. „Jak to skončí?“ zeptala se zvědavě. „Konec jsem ještě nenapsal.“

Za oknem se mihly první střípky paprsků, rozespálé oranžové záblesky se trhaly v žaluziích na okně a dopadaly na její spící tvář a popsané listy rozložené po gauči. Úlomky světla se proplétaly Mariinými vlasy a vytvářely stínové mapy na jejím obličejí. Jako by zkameněla v nekonečném prostoru mezi napsanými řádky a svítáním.

Otočil se zpět ke stolu a vytáhl poslední stránku uvězněnou za válcem psacího stroje. Konec. Čtyři slova, která se tvářila jako naděje otevřená všemu. A pak přišlo ráno... Slunce se objevilo na obzoru a zalilo pokoj probuzením. Někdy je konec začátkem příběhu.

O autorovi

Monika Fišerová se narodila roku 1982 v Brně – na půli cesty mezi Jižní Moravou a Vysočinou – kde střídavě bydlela a žije doposud. Vystudovala obchodní akademii, pracovala jako asistentka obchodu ve vinařském podniku a v současné době působí jako manažerka úklidové firmy. Literatura ji přitahovala od dětství, jako malá si psala a ilustrovala pohádky, v dospívajícím věku tvořila poezii do šuplíku a celý život si vede osobní myšlenkové deníky. V současnosti pracuje na prvním románu. Ve volném čase se věnuje rozmanitým výtvarným technikám, kde převládá textilní a akrylová malba.

www.facebook.com/MonaCreative

TAK TROCHU SENTIMENTÁLNÍ...

Petra Langová

Čtyři ráno. Žádná sláva.
Cigáro a hořká káva.
Zvuky zvenčí, jichž se lekám,
vzteky, že tu jak husa čekám,
až zazvoníš u mých dveří.
Sen, co mu jen blázni věří.

Tři roky a osm neděl.
Jestlipak jsi tenkrát věděl,
že to tajné rande v lese
na tolik let protáhne se?
Že z něj bude (říkám skromně)
láska jak trám. Aspoň pro mě.

Vzpomínáš...? Jsem prý tvůj osud.
Já té frázi věřím dosud.
Proč si lžu, fakt nemám šajn,
že je nám dál strašně fajn.
Žádná ONA. Žádné hádky.
Že se ke mně vrátíš zpátky.
Že to spolu zvládnem' přeci...
Panebože, to jsou kecy.

Čtyři dvacet. A co pak?
Pořád čekat na zázrak...?
Blíží se nám rozednění.
Další kafe. Líp mi není.
Nechme být to trapné *včera*.
Nejvyšší čas na bechera!

Snad po třetím frťanu
jednou provždy přestanu
brečet a psát tyhle cinty.
Konec.
I když bez pointy.

O autorovi

Petra Langová se narodila roku 1974 v Jablonci nad Nisou, kde žije dodnes. Kromě psaní, kterému propadla už v útlém věku, je i nadšenou fotografkou, milovnicí zvířat, filmů, oldies hudby a kvalitního čtiva. Na svém kontě má zatím dvě vydané knihy pro ženy – Příběh Ty a já a Blues opuštěné postele, několik písňových textů a sbírku básniček, schovanou už dlouhá léta v šuplíku. Momentálně zkouší prorazit se svým novým počinem, esotericky laděným společenským románem *Made in Heaven*.

VÁLEČNÁ HRDINKA

Rosana Zvelebilová

Zastávka u Brna, Česká republika, 8. 1. 2019

Hana si všimla, že Ema má na učebnici „*Sociologická teorie genderu*“ nenápadně položený mobil a surfuje po netu. „Hele, ty se neučíš!“

„A ty snad jo?“ Ema byla u Hany poprvé a rovnou tam měla přespát. Už se docela nudila. „Máš tu něco k pití?“

„Copak nebudeme celou noc šprtat?“ Kvůli Eminu zklamanému výrazu v obličejí zalovila v paměti. „Možná babka bude mít nahoře schovanou vodku.“

Ema se podívala na hodinky. „Myslíš, že v půl dvanáctý bude tvoje babička ještě vzhůru?“

„Zlata není moje babi. Je to sestřenka dědy, takže něco jako prarabča, ale říkáme jí babka,“ zvedla se a smetla ze sebe drobky pizzy. „A doufám, že spí. Pojď, mrkneme se.“

Otevřela dveře podkrovního bytu a pach stařešiny ji praštil do nosu. Začala šmejdít po místnosti. Otvírala skříňky z padesátých let plné knih, starého povlečení a nepotřebných krámů.

Ema se nejprve zdráhala vstoupit k cizí paní a jen se rozhlížela po chladné místnosti se zašlými tapetami, prošoupaným kobercem a opotřebovanými křesly. Nakonec neodolala a vešla, aby si mohla časem zapomenutý pokoj prohlédnout. „Tohle je cool!“ vytáhla mobil a vyfotila si plazmovou televizi, přes kterou byla přehozená háčkovaná dečka.

„Si blbá...“

„Kámo, čum!“ ukazovala na sametovou nástěnku plnou vojenských vyznamenání a otevřela dřevěnou krabičku, ve které bylo několik dalších medailí, ústřižky novinových článků a černobílé fotky. „Byla docela fešanda!“ vytáhla fotografii z vrchu, na které mladá blondatá žena stála před šedým pozadím v uniformě Rudé armády. Vypasovaný kabátek s medailemi, šerpa přes rameno a sukně pod kolena jí vážně slušely.

Hana probírala bednu plnou prázdných zavařovaček a vratných láhví, bohužel prázdných. „Je to pošahaná komunistka, nech to bejt.“

„To je nějaká úcta ke stáří? Určitě je to válečná hrdinka, zasloužila se o naši svobodu, a ty takhle!“ Ema to myslela trochu ironicky. Všechno nadšeně fotila a nezapomněla ani na selfie s Hanou. „Hele, nacista!“ všimla si zarámovaného pomačkaného obrázku ve skleněné vitríně. Mladý muž měl světlé pronikavé oči, byl hladce oholen a dle uniformy se jednalo o nějakého důstojníka. „To byl určitě její milenec!“

„Ty vole, nesnášela Němce, chápeš? Hlavně se o tom s ní nebav, kdybys ji někdy potkala. Mlela by o tom půl dne.“

Ema zajásala. „Hele, ale to by se mi hodilo do seminárky, ženská v armádě! Víš co, popsát, jak to měla těžký, aby dostala všechny ty medaile, a co pro to musela udělat. Možná by z toho mohla bejt i bakalářka.“

„Blbko, ještě nemáš ani první semestr, a už plánuješ bakalářku?“ Rozhlédla se s rukama v bok a povzdychla si: „Ty vole, žádněj chlast tu není...“

V ložnici se rozsvítilo a ozvalo se rozmrzelé: „Jestli jste od gestapa, tak jdete pozdě, válka už skončila, pitomci!“

„Skončila už dávno, babi. To jsem já, Hanička.“

Rozletěly se dveře a v nich stála pětadevadesátiletá stařena v bílé noční košili. Hlavu jí zdobily šediny a místo jedné nohy měla protézu. „Kdo?“ zamžourala na ni.

Hana pohodila hlavou a teatrálně protočila panenky. „Pojď, jdeme,“ chytla Emu za ruku a táhla ji ke dveřím.

Emě bylo trapně, že ji vzbudily. „Promiňte, jenom jsme hledaly nějaké pití.“

„Když nemůžeš nepřítel zastřelit, tak si s ním dej vodku,“ zamumlala a zašla do ložnice.

„Pojď už,“ Hana přešlapovala ve dveřích.

„Počkej, třeba nám něco dá. Tyhle babky mladý vždycky podělí.“

„Stojí ti to za to? Budeš muset poslouchat nějaký bláboly.“

„A ty chceš bejt celou noc na suchu?“

Zlata vyšla z ložnice a skutečně přinesla láhev finské vodky a tři porcelánové hrnečky se zeleným vzorem.

„Vidíš, říkala jsem to,“ mrkla Ema.

Stařenka se posadila do křesla a roztrápanýma rukama nalila, pak ze sekretáře vytáhla popelník a připálila si.

Hana začala máchat rukou. „Nesnám kouř, pojď, pudem.“

Ema ani neodpověděla a sedla si do křesla naproti Zlatě. „Tak děkuju,“ chopila se hrnečku.

Hana si s nechutí přinesla židli a připojila se k nim, připadalo jí neslušné nechávat tam kamarádku samotnou.

Babka se, jak Hana očekávala, pustila hned do vyprávění, jak s nepřitelem popíjela vodku. Znělo to, jako by se to stalo před pár hodinami.

Varšava, Polsko, 9. 7. 1945

Lezla jsem po čtyřech v úzkém proudu splašků. *Fuj, to je hnus*, pomyslela jsem si. Odřená kolena a holiny plné bahna se daly vydržet, ale zapáchalo mě v podbřišku a tělem se mi rozlilo podivné slabo, které jsem dobře znala. *Do háje, a ještě ke všemu to dostanu. Co to bylo za nápad, chodit kosit Němce, zrovna když to mám dostat?!*

Zpočátku jsem se pořád ohlížela, jestli mě příslušníci Wehrmachtu nepronásledují, ale nejspíš se jim nechtělo zacházet tak daleko. *Sakra, normálně se dá v těch kanálech chodit, to jsem musela vlézt zrovna do tak blbýho...* Nic jiného mi nezbylo, když jsem

před nimi utekla do slepé uličky. *Aspoň, že chlapi z jednotky zdrhli včas, když jsem velela „ústup“.*

Redukovat nacisty mě bavilo, připadala jsem si důležitá. Byl to příjemný adrenalin, prohledávat domy a sem tam nějakého vojáka vyšťárat a odprásknout. Důstojníky jsme samozřejmě vodili na velitelství, pokud to šlo. Částečně to byla satisfakce za jejich zločiny, ale hlavně mě těšila dobře odvedená práce. *Proč jich tam bylo tolik? Měli po válce zdrhat, ne se shlukovat v troskách,* stále jsem se divila, že nás překvapila přesila.

V kapesní svítilně bylo potřeba šetřit baterii, takže jsem ji používala jen u křižovatek a na kompas, abych zkontrolovala, že si držím směr na východ, tedy do centra Varšavy. *Tohle mě nebaví, kam až ten kanál vede?* Posvítila jsem do nekonečného tunelu, ze stran přitékaly splašky, všude byla olezlá plíseň a občas mi přes cestu proběhl potkan. Když se o mě v naprosté tmě jeden otřel kožichem, dost mě to vyděsilo. Sice jsem nezakřičela, ale hrklo ve mně a srdce se mi rozbušilo až v krku, musela jsem to chvíli rozdýchávat.

Po nějaké době jsem uslyšela šustění a šplouchání, jako bych v kanále nebyla sama. Zarazila jsem se a ani se nehнула. Zatajila jsem dech a poslouchala, jestli je to potkan, nebo něco jiného. Bylo naprosté ticho a posvítit jsem se neodvažovala. Krev mi tepala v uších a hrdlo se mi sevřelo. Dala jsem na svůj instinkt a potichu vytáhla zbraň.

Ozvalo se lámanou polštinou: „Je tam někdo?“

Polil mě studený pot. Prvotní nápad byl stisknout spoušť. *Co když je tam zatáčka? Jenom bych na sebe zbytečně upozornila a ten chlap může střelbu opětovat! Polák to není. Kruci, takže nějaký Němec mi leze naproti.*

„Nechci se s vámi potkat, takže se otoč a lezte zpátky,“ odpověděla jsem německy. Hned jsem si uvědomila chyby ve větě a doufala, že ho oklamu aspoň ženským hlasem.

„Nemůžu, jsem na útěku.“

„Před rudoarmějci?“

Chvilí váhal. „Nechci vám na to odpovídat, co když jste jednou z nich?“

Doufala jsem, že z MÉHO tunelu zmizí nebo se naivně připlazí a já ho odprásknu, abych mohla pokračovat v cestě. Nastalo ticho. *Sakra, tak polez, ať tě můžu sejmout.* Nejspíš měl strach a nečekal, že tu na někoho narazí. *Do prdele, co teď?*

Ozvalo se šustění, asi se posadil. Pak promluvil: „Předpokládám, že ani jeden z nás tady v tom kanále nechce umřít a ani přelézat mrtvolu toho druhého, takže navrhuji průměří bez ohledu na to, za koho bojujeme, a jestli jsme vojáci, nebo civilisté...“

„A jak to chceš provést?“ přerušila jsem ho.

„Prostě si slíbíme, že po sobě nebudeme střílet, vyhneme se tu nějak a každý bude pokračovat svým směrem.“

Jo, ty si myslíš, že jsem tak blbá, abych ti uvěřila, nacisto hnusnej? Ruka s revolverem se mi třásla.

Rozsvítil baterku, čímž učinil první mírový krok. Viděla jsem jen jeho nohy, skutečně byl za zatáčkou. *Tak to budu muset blíž, abych ho trefila,* opatrně jsem se přiblížila a dodávala si odvahy.

„Myslím to vážně, nebudu po vás střílet. Budu rád, když moji nabídku přijmete.“

Mlčela jsem a stále usilovně přemýšlela, jestli zaútočit, nebo se tomu náckovi prostě vyhnout a doufat, že mi neublíží. Byla jsem vynervovaná, celá se třásla a před očima se mi objevily mžitky. Takhle blízko smrti jsem snad ještě nebyla.

„Zvu vás na cigáro,“ vystrachal krabičku a natáhl s ní ruku.

Jeho prudkého pohybu jsem se lekla a stiskla spoušť. Kulka se jen zarazila do zdi. On palbu opětoval mým směrem, dvakrát minul, potřetí mě zasáhl do lýtky těsně nad kotník. Tělem se mi rozlila neuvěřitelná bolest.

„Au, au, au,“ rozbrečela jsem se a pevně si tiskla ránu, která začala hned krváčet. Zhasl, tak jsem aspoň všechnu tu krev neviděla.

„Trefil jsem vás?“ ozval se.

Ne asi, brečím si tu jen tak. „Táhni do hajzlu ty nacistický prase!“ zakřičela jsem.

„To máte za to, že nedodržíte dohodu.“

„Vypadni!“

Čekala jsem, že bude zase střílet a dodělá mě, měla jsem co dělat, abych udržela svoji zbraň v ruce. Srdce jsem měla až v kalhotách a skrz bolest mi začínalo být jedno, jestli se ubráním, nebo zdechnu.

Dle zvuků začal lézt za mnou, marně jsem vystřelila někam do zdi, pak mi revolver sebral a hodil ho za sebe. Žbluňknul do sraček a já jsem byla naprosto bezbranná. Celá jsem se třásla, do očí se mi draly slzy a rusky jsem nadávala.

Když byl u mě, rozsvítil baterku. Očekávala jsem, že mě hned zastřelí, místo toho mě sjel pohledem, vytáhl šátek a rázně mi omotával ránu, aby ji zaškrtil. U toho křičel, až prskal: „Mám už toho dost, celý týhle podělaný války!“ zněl přesně tak, jak jsem od nacistů znala. „Chci jenom utéct pryč od toho všeho. Copak tohle svinstvo nikdy neskončí? Kam se poděl zdravý rozum a lidskost?!“

Už jsem ani nenadávala, vytáhla placatici s vodkou a pořádně se napila. Na nic se neptal, vytrhl mi ji z ruky a trochu nalil na ránu. Šíleně to zaštípalo, až jsem se zkroutila a hlasitě vykřikla.

Pak si sám lokl. „To je síla!“ oklepal se a vrátil mi ji zpátky.

Během pár hltů jsem ji dopila a docela to pomohlo.

Posadil se naproti mně a jen utrousil: „Scheiße.“

Vytáhl cigarety a připálil si. Natáhla jsem ruku, tak mi jednu nabídl a připálil i mně. Pozorně jsem si ho prohlédla. Byl špinavý, určený, zarostlý vousy a nejspíš docela dlouho nespal.

„Takže poručík,“ konstatovala jsem.

„Leutnant Erich Rott,“ představil se.

„Zlata,“ odpověděla jsem stroze. „Stejně budou všichni němečtí důstojníci viset.“

„Proč myslíte, že utíkám? Docela jsem se trefil, když jsem myslel, že jste rudoarmějka. Tohle vaší armádě závidím, my tam žádný ženský nemáme. Ale vy nejste obyčejná vojanda,“ ukázal na moje frčky, „to je poručík? Moc se v těch vašich hodnostech nevyznám.“

„Podporučík. Povýšili mě díky skvělé němčině.“

„Zase tak skvělá není, máte ruský přízvuk a plete se vám tykání a vykání.“

Zamračila jsem se. *Takže mě bude kritizovat nějaký blbej nácek. Proč už nevypadne?*

Kouřili jsme a sledovali jeden druhého. Byla jsem opilá, ale bolest se mi podařilo trochu utlumit. Raději jsem už nic neříkala, vypadalo to, že mě nezabije, tak jsem ho nechtěla provokovat. Jen jsem doufala, že už nepromluví – strašně mě sral a bála jsem se, že řeknu zase něco jízlivého.

Jenomže on si očividně chtěl povídat. „Ještě, že už ta válka skončila. Proč jste nepřišli povstalcům na pomoc? Mohl být konec dřív,“ zeptal se s vyčítavým tónem.

„A co vy, vás bavilo vraždit tisíce civilistů a srovnat Varšavu se zemí?“

„No, nebyl jsem z rozkazu Himmlera moc nadšený, ale co jsem měl dělat? Kdybyste místo dýchánku u Prahy zasáhli, nemuselo k tomu dojít.“

„A ty bys byl mrtvej, hovado,“ utrousila jsem rusky. „Stejně budeš viset jako prase!“ přecedila jsem přes zuby.

Začal se smát. Teď jsem nevěděla, jestli mi rozuměl, nebo ne.

„Co ti přijde vtipný?“

„Že používáte hlášku, kterou vymyslel Hitler, ‚hänge sie wie Schweine auf,‘ a rusky to zní fakt legračně.“

Zatnula jsem zuby a spolkla další trefnou odpověď na Hitlerovo fiasko, abych ho nenaštvala.

Svítilna začala poblikávat. Uhasil nedopalek ve spláškách a prohlédl si mě.

Teď přemýšlíš, jestli mě zastřelit, co? To by ti bylo podobný, nácku pošahanej.

Zhasl a podle zvuků se odplazil kanálem tam, odkud jsem přišla.

Zastávka u Brna, Česká republika, 9. 1. 2019

Hana se podívala na hodinky a předstírala, že je z vyprávění znuděná. „Už je po půlnoci, půjdeme k sobě.“ Ve skutečnosti ji příběh docela zaujal – věděla jen, že babku o nohu připravil nacista, ale podrobnosti neznala.

„No jo, Erich Rott,“ stařena zasněně pohlédla na zarámovanou fotografii.

Ema se otočila, aby si obrázek znovu prohlédla. „To je on? Proč ho tady máte vystavenýho?“

„Je to fešák.“ Od skoro stoleté babky to znělo téměř chlípně. „Tuhle fotku jsem našla na bývalé základně ve Varšavě, nosila jsem ji pak jako talisman,“ poplácala si na hrud', kde bývá náprsní kapsa, „pěkně u srdíčka.“

„Byla jste do něj zamilovaná?“ Ema stále nechápala její vztah k muži, který ji zmrzačil.

„Hm,“ zamyslela se nad záludnou otázkou, „svým způsobem jsem ho měla ráda. Díky němu jsem měla takový úspěch. Na všech těch oceněních má nemalé zásluhy.“

„Povězte mi, to mě zajímá...“ Ema se k ní naklonila, „měla jste to jako žena v armádě těžké?“

„No tak,“ Hana ji pokárala za nevhodnou otázku, „Ema je na gender studies...“ snažila se vysvětlit zmatené babce.

„Co je to džendr?“

Ema si poposedla: „Zabýváme se rozdíly mezi muži a ženami, jak k nimi přistupuje společnost a jak to ženy mají těžké v některých oblastech.“

„Takový hovadiny se dneska učí? K čemu je to krucinál dobrý?“ přerušila ji.

„Třeba to pomáhá ženám, aby se prosadily tam, kde je více mužů,“ začala se zastávat svého oboru. „Často jim v tom chlapi brání a neberou je. Proto bych ráda věděla, co všechno jste musela udělat, abyste takhle povýšila,“ po očku sledovala fotografii nacisty a přemýšlela, jak ji mohl příslušník nepřátelské armády pomoci v kariéře.

„Milá zlatá, ty tvoje džendry jsou naprostá pitomost. Rozdíl mezi ženskou a chlapem je jasný – chlap má ptáka a ženská pipku. A v armádě je úplně jedno, co máš v kalhotách. Když jsi důstojník, musí tě jednotka poslouchat.“

„No tak ale měla jste nějaké ambice, když jste vstoupila do armády, ne? Ukázat, že vy, jako žena, dokážete to, co ostatní muži...“

„Ani hovno. Nic jinýho mi nezbyvalo. To víš, že bych raději seděla doma na kanapi, ale holt mě naverbovali. Bylo mi úplně jedno, jestli povýším nebo dostanu ocenění, válka je spíš o tom, aby člověk přežil.“

„Ale něco jste dokázala, jinak byste neměla tolik medailů.“ Ema začínala být zklamaná, že její otázky mířící na nerovnost mužů a žen nedopadají na úrodnou půdu.

„Já ti něco povím, holčičko,“ připálila si další cigaretu a nalila vodku do hrnečků, „když makáš svědomitě, poctivě a nadšeně, dostaneš se daleko. Vedení má rádo, když uděláš něco navíc, jsi iniciativní a kreativní. To platí pro jakoukoliv práci, i pro vojáky. A je úplně jedno, jestli jsi baba, nebo chlap.“

Začala zase vyprávět, jako by se to událo včera.

Varšava, Polsko, 13. 9. 1945

Dlouho trvalo, než jsem se zotavila. Nakonec mi museli nohu amputovat a naučila jsem se nosit protézu. Nechtěli mě posílat do terénu, proto mě přeložili k vojenskému soudu, kde jsem vedla výsledky zajatých nacistů a velela popravčí četě. Denně jsme jich vyřídili pět až deset.

Po nějakém čase nám zajatci došli, tak jsem na udání vyjížděla do okolí. Vojáky jsme hned postříleli, když se bránili. Když se vzdávali, tak jsme je odvezli za město a tam oddělali, aby to nevypadalo jako vražda. Důstojníky jsme vždy posílali na výslech a k soudu, ale pak za mnou přišel nadporučík: „Podporučíku, odvádíte dobrou práci, ale nevozte nám je sem pořád. Stojí to prachy a čas, a stejně je všechny čeká nejvyšší trest. Až najdete další důstojníky, vyřídte to s nimi prostě na ulici.“

Veřejné popravy mě docela bavily, připadala jsem si důležitá, když jsem velela „připravit, namířit a pal!“ Taky jsem u Poláků sklízela respekt a obdiv.

Pak v půlce září přišel telegram od staré švadleny z Lešna, že nějakému Němci poskytla pokoj za práci a stravu a že je podezřelý. S pěti vojáky jsme se ihned vydali na cestu.

Čekala na ulici. Vojáci hned zamířili k domu, aby zajistili vchod a okna, takže neměl šanci utéct.

Já jsem se s ní pustila do řeči: „Jak dlouho tu je?“

„Asi dva měsíce.“

„Proč jste to nenahlásila dřív?“

„Potřebovala jsem ušít hodně oblečení a on pracoval docela rychle. Teď už není z čeho šít, tak ho nepotřebuju.“

Pomocí čtyř zdvižených prstů jsem dala vojákům pokyn, že bude „mazec“. Byla to naše zábava při lovu Němců – trestali jsme tak civilisty za to, že ukrývali nacisty, protože jim byli nějak prospěšní, a tím bránili spravedlnosti.

„Očekává nás?“ zeptala jsem se jí ještě a snažila se o milý tón.

„Ne, nic netuší. Zadala jsem mu práci, tak je v pokoji a šije.“

Vtrhli jsme do domu a zamířili najisto do ložnice. Byl tam rozložený šicí stroj, ale Němec nikde.

„Nejspíš nás viděl, prohledejte to tu,“ rozkázala jsem.

Vojáci moc dobře věděli, jakým stylem mají hledat – otvírali skříně a hrnuli z nich věci ven, vytahovali celé šuplíky, shazovali věci z polic a švadlena mezi námi pobíhala a snažila se padající věci chytat. *Zasloužíš si to, krávo udavačská*, pousmála jsem se s předstíranou lítostí, že to opravdu musí být. Porcelán se tříštil, dupali jsme ve střepech a já se bavila tím, že jsem těžkými vojenskými botami rozšmelcovala, co se nerozbilo. Baba se už zalykala pláčem.

„Promiňte, nevšimla jsem si, co mám pod nohama,“ rozdupla jsem šálek a mile se na ni usmála.

Vojáci zatím rozpárali duchny, ze kterých se valilo peří a poletovalo pokojem, bajonety rozřezali matrace postelí a mně bylo celou dobu jasné, že se udaný Němec schovává za řadou šatních skříní, které byly nejspíš kvůli vlhkým zdem odsunutě necelý metr od zdi. Za nimi měla švadlena skladiště nepoužitelných metrůží, které byly poházené v hromadách a páchly plísní.

Nahlédla jsem do uličky za skříněmi a mrkla na vojáky, že je opravdu tam. Opřela jsem se o stěnu a vzala do ruky bajonet.

„Tak co, mám tě rozpárat skrz tu deku, nebo vylezeš a postavíš se smrti čelem jako chlap?“ pobídla jsem uprchlíka provokativně a zadívala se jeho směrem.

Nejspíš si nebyl jistý, zda ho vidím.

„Vím, že tam jsi, třeseš se jak ratlák,“ ujistila jsem ho.

Ještě chvíli váhal a pak odhodil hadry a posadil se. „Myslel jsem, že strach má v ohrožení pomoci, ne člověka prozradit.“

„Asi nesmíš být tak moc posranej,“ zasmála jsem se a vtom jsem ho poznala – byl rozcuchaný a oholený, měl na sobě obyčejné běžové plátěné šaty, ale byl to „poručík Erich Rott“!

„Koukám, že jste ten můj výstřel přežila,“ podotkl, když si i on uvědomil, kdo jsem.

Vytáhla jsem nohavici a ukázala mu protězu.

„A kruci, to si asi pěkně slíznu, co?“

„Už se nemůžu dočkat. Tak pojď,“ vytáhla jsem pouta.

Neochotně se zvedl a pomalu se brodil v hadrech, až došel ke mně. Nasadila jsem mu je a dala pokyn vojákům: „Uděláme to na náměstí“.

„To jako hned?“ podivil se.

„A na co čekat, stejně bys vyfasoval trest smrti,“ vystrčila jsem ho zpoza skříní.

Úplně zbledl a sotva se držel na nohou. Vojáci ho dovlekli před radnici, postavili ke zdi a zavázali oči páskou, což hned upoutalo pozornost lidí. Kolem se začal utvářet hlouček.

Abych uvedla, co se bude dít, hlasitě jsem začala řečnit: „Poručík Erich Rott je odsouzen za účast na společném zločinném plánu s cílem vyvraždění statisíců obyvatel Varšavy. Nyní bude řádně popraven.“

Lidi začali pískat, bučet, házet po něm kamínky, plivance k němu nedoletěly. Z toho jsem měla dobrý pocit. Obdiv lidí, že trestáme tyhle křiváky, mi vždycky lichočil.

On jen zhluboka dýchal, přenášel váhu z nohy na nohu, stále se klepal strachy a nevydal ani hlásku, nejspíš mu bylo jasné, že by to nemělo smysl, a německy by mu Lešané stejně nerozuměli.

Překvapilo mě, že je teď tak vystrašený, při našem prvním setkání byl docela v pohodě. *V kanále jsi měl navrch, a teď jsi v prdeli, co?*

„Připravit!“ zavelela jsem. Začala se mu podlamovat kolena, ale bojoval, aby zůstal stát. Nadechl se a kousl se do rtu.

„Zamířit!“

Vtom se sesunul k zemi, omdlel. Dav začal šílet, pískali, dupali a nadávali, že se poprava nekonala dle jejich představ. *Něco podobného se mi ještě nestalo, to je trapas.*

„Přivažte ho ke stožáru,“ rozkázala jsem. *Když budou lidi moc nedočkaví, nebudeme čekat, až se probere.*

Voják se rozběhl k autu pro lano.

„Paní, já mám provaz tady,“ vystoupl z řady čumilů nějaký dělník.

Že bych zapojila civilisty do popravy? Proč ne, lidi si víc váží toho, co si sami odpracují. Mávla jsem na něj, že ho může svázat. Pomohli mu další dva, omotali ho provazem od kotníků po ramena.

No jo, dej úkol vidlákům a takhle to poserou. „K tomu stožáru!“ pokárala jsem je, když ho zauzlovali na zemi.

Voják se vrátil s lanem.

„Tak ho pověsíme,“ navrhl dělník.

Čekala jsem, že ho oběsí, ne že ho pověsí půl metru nad zem nohama dolů. Probral se a asi se divil, co se děje.

„Teď se všichni klidte,“ zavelela jsem, vojáci utvořili řadu a lidi docela rychle pochopili, že není dobré stát ve směru palby popravčí čety. Stará švadlena ale zůstala na místě. *Co je zase tohle?*

Přistoupila až k němu, sundala mu z očí pásku a zapíchla mu do ramene špendlík. „Tohle je za porcelán po mamince,“ pak další do boku, „tohle je za lidi ve Varšavě.“

Dav naprosto šílel, po každém špendlíku, který skončil po hlavíčku v těle nebožáka, tleskali, smáli se a skandovali. Líbilo se jim, jak se marně mrská. Přes rámus jsem zaslechla jen jeho výkřiky „au, au“. Přidalo se k ní několik dalších žen a během chvílky z něj byl jehelníček. Nakonec mu do těla vrážely všechno, co bylo po ruce – spony, malé nůžky i pera.

Trochu mě znepokojoval stále větší shluk přímo u odsouzenec, chlapi o něj pálili cigarety, to už řval hlasitěji. Kůže mu v malých kruzích po nedopalcích černala a dělaly se na ní puchýře. V jednu chvíli začal hořet jasným plamenem, ale někdo ho uhasil.

„Tak už by to stačilo, ne?“ marně jsem volala, aby se rozestoupili.

Vůbec mě neslyšeli. Ale nechtělo se mi proti nim zasahovat nějak razantněji. Uhnuli až dědkovi s kladivem, který mu rozmaširoval kolena. Pak se z nacisty stal boxovací pytel a nakonec nastoupili chlapi s násadami od krumpáčů a košťat, aby mu dolámali nohy.

Novinář si vybalil fotoaparát, aby mohl zachytit drama na náměstí. *Sakra, co ten tu dělá? Chce snad psát o zpackané popravě? Udělá z Rudé armády krvelačná zvířata, to nemůžu dopustit.* Přispěchala jsem k němu. Než jsem mu stihla cokoliv říct, spustil: „Paní velitelko, tohle je naprosto úžasné!“ vypadal nadšeně. „Mohla byste jít k němu?“

„Jo, pojďte,“ povzbuzovali mě lidi a udělali mi místo vedle Rotta.

Fotograf se postavil za stativ s aparátem. „Už mám titulky: Rudá armáda nekompromisně trestá válečné zločince.“

Tak oni to myslí vážně! Jsem pro ně ikona, vzor a hrdinka. Moje ego rostlo.

Když fotograf dokončil práci, byla jsem rozhodnutá, že už Rotta popravíme, než se mučitelé zase pustí do díla. Prohlédla jsem si ho a on na mě zamžoural přes monokl na oku.

„Budu slavný. Sluší mi to?“ zachrčel.

„Vypadáš příšerně. Ale neboj, zítřejší noviny už neuvidíš.“

Lidi se začali smát mému žertu na účet odsouzenec, poplácávali mě po zádech a chválili mě, jak jsem vtipná.

Počkám, až je to přestane bavit. Rozhodla jsem se. *Obyčejní lidé si taky chtějí nějak vychutnat trest za příkoří, které jim Němci způsobili. Proč jim kazit zábavu?* Přikázala jsem vojákovi, ať přiveze auto, aby chom se mohli posadit na korbu. *Budeme tak mít přehled o celé situaci, a hlavně si už chci sednout. Dáme si aspoň čaj z termosky na zahřátí, začíná být zkurvená kosa.* Dělník mu kleštěmi drtil prsty jeden po druhém, Rott jen hleděl na oblohu a snažil se nekřičet, aby lidi zbytečně nepovzbuzoval.

Po půl hodině už bylo zjevné, že jsou občané Lešna opatrní, aby jim nacista nezemřel moc brzy. Způsobovali mu drobná, ale bolestivá zranění – záměrně se vyhýbali úderům do břicha a do hlavy. Občas jsem zaslechla i jeho zoufalé „nein, nein bitte!“ a došlo mi, že to bude ještě na dlouho, tak jsem se přikryla dekou, abych neprochladla.

Setmělo se a nad Rottem se rozsvítil kužel světla z lampy. Přepadl mě hlad a chtělo se mi na záchod. Už jsem se odhodlávala učinit lynčování přítrž, když za námi přišla skupina lidí s jídlem.

„Jsme rádi, že se o naši bezpečnost tak staráte,“ pochválili mě. „Sláva Rudé armádě, smrt nacistům,“ zvolali a předali nám krmi.

Úplně mě to dojalo. *Rozhodla jsem se správně. Teď jsme pro ně hrdinové.*

Pustili jsme se do večere a Rott se přestal hýbat a křičet. Vypadalo to, že je konečně po něm. Občany přestal zajímat, tak odcházeli do svých domovů.

„V klidu to dojíme a pak ho odvezeme za město,“ rozhodla jsem s plnými ústy.

Než jsme s večerí skončili, náměstí se vylidnilo. Využila jsem toho a odskočila jsem se vyčůrat do postranní uličky. *Tohle chlapům závidím, jenom se postaví ke zdi a hotovo.* Když jsem se vracela, ozvalo se tiché zasténání.

On ještě žije? Asi zase jenom omdlel, to je neskutečnej srab! Kupodivu mě to potěšilo. *Ještě není konec, můžu se mu vysmát a třeba si i sama bouchnout.* Přistoupila jsem k němu a lehce ho strčila, aby se houpal.

„Říkala jsem, že všichni důstojníci Wehrmachtu budou viset...“

Třásl se jak osika.

„To se pořád ještě bojíte?“

„Je mi zima,“ zachraptěl.

Překvapilo mě, že byl najednou docela při smyslech. Jako by ho agónie opustila.

„Proč to děláte? Tohle si nezasloužím...“

„Lidi chtějí odplatu.“ *A taky mě to baví.*

„Nikoho jsem nezabíjel. Velel jsem demoličním jednotkám – odstřelovali jsme baráky. Civilisty jsme vyhnali, než jsme je zbourali.“

To ve mně chce vyvolat výčitky svědomí? Ani náhodou!

Vrazila jsem mu pěstí do obličeje. Odplivl krev a najednou se začal smát. Ne, přímo se chechtal. *To mu přeskočilo?* Spíš byl tak zoufalý, že se prostě z plna hrdla řehtal, až se zalykal, a u toho mu tekly slzy. Jenom mě tím vytácel. Vší silou jsem mu vrazila pěstí do břicha, až mě zabořila ruka, ale nepřestal. Jen do toho začal ještě škytat.

„Jsem ráda, že vám tato situace přijde vtipná,“ šla jsem si sednout, abych počkala, až se uklidní.

Vydrželo mu to dobrých deset minut, pak už jen hleděl do země, zhluboka dýchal a popotahoval.

„Tak povídej, co tu bylo tak směšného?“ přistoupila jsem k němu.

„Já ani nevím. Asi že celou dobu, co jsem se skrýval, jsem se bál, že mě najdete a zastřelíte,“ zase se chvíli smál. „Ale tohle jsem nečekal!“

„Holt jsi exemplární případ, lidi jsou rádi, když můžou někoho potrestat.“

„Už tu žádni nejsou...“ naznačil, že bych to mohla ukončit. „Sakra, právě jsem se pochcal.“

Jo, všimla jsem si. Mimo krve z něj kapalo i hodně dalších tekutin.

„To je tak ponižující...“

Vytáhla jsem revolver a zamířila mu do obličeje.

„Nein, nein!“ vrtěl hlavou.

„Ne? Chceš tu viset dál? Aby tě lidi zase mučili?“ zbraň jsem sklonila.

„Ty lidi... Většinu z nich znám osobně.“

„No a?“ *Proč to natahuje? Nechce se mu umřít?*

„Měli na sobě oblečení, které jsem šil. Byli tak nadšení a děkovali mi, když jsem je za pár zlatých oblékl.“

„A pak se dozvěděli, že jsi nacista.“

„To věděli už dávno. A nevadilo jim to, když jsem jim prokazoval službu. Šil jsem dnem i nocí, abych trochu odčinil, že jsem jim zničil domov.“

„A teď už tě nepotřebují, tak si na tobě aspoň vylili zlost.“

„Jo,“ povzdechl si.

„A co jsi čekal? Že srovnáš Varšavu se zemí, utečeš kanálem a pak se usadíš v Lešně, budeš si šít a žít normální život?“

„Doufal jsem,“ zakašlal a vyplivl krev. „Jsem naštvaný. Využili mě. A vy...“ váhal, jestli mu vůbec něco říkat, ale nejspíš zhodnotil, že horší to být už nemůže, „...postřelil jsem vás v sebeobraně. Místo toho, abyste mě důstojně popravila, necháte mě umučit?“

Začala jsem se smát. „Ty si myslíš, že se ti mstím za to, žes mě připravil o nohu? Věř mi, prostě to tak vyšlo. Kdyby to bylo osobní, vypadalo by to takhle...“

Bez váhání jsem ho střelila do kotníku. Jeho řev musel probudit lidi v celém městě. Počkala jsem pár minut, než to rozdýchá, a pak vytáhla cigarety. „Ještě tohle ti dlužím,“ jednu jsem mu vložila do úst a připálila.

Moc dobře se mu nekouřilo, s rozseknutým rtem a vymláčenými zuby měl co dělat, aby mu cigareta nevypadla. Dala jsem si taky a mlčky se bavila nad tím, jak s ní zápasí. Pak jen vyplivl nedopalek, který při dopadu do louže krve a moči zasyčel.

„Jsme pryč docela dlouho a jsem utahaná,“ protáhla jsem se. „Chlapi, jedem,“ zavelela jsem vojákům.

Rott se vyděsil. „Počkejte!“

„Copak?“ přistoupila jsem těsně k němu. *Chci to slyšet, dělej, škemrej o smrt.*

„Nenechávejte mě tu. Prosím.“

„Hm, ty se už nechceš vidět s těmi milými lidmi, kterým jsi ušil oblečení? S těmi Poláky, které jsi celou válku masakroval?“

„Prosím!“

„Tak co chceš?“

Nejspíš mu došlo, na která slova čekám a jen ho trápím. Ale nechtěl prosit o smrt. „Scheiße,“ odfrknul. „Já nechci umřít. Nic zlého jsem neudělal, jenom jsem poslouchal rozkazy!“

„Dobře,“ usmála jsem se a zamířila k autu.

Věděl, že jeho naděje na konec utrpení mizí. Musel si dodat hodně odvahy, aby řekl: „Zastřelte mě, prosím!“

„Cože? Nějak jsem nerozuměla...“ vrátila jsem se k němu.

Zhluboka se nadechl, zadíval se mi do očí a zopakoval, tentokrát rusky: „Pristreli menja, požalujsta!“

Muselo to pro něj být extrémně ponižující, škemrat o smrt v jazyce svého nepřítele. Pochopila jsem, jak moc zoufalý asi je. Zamířila jsem mu do obličeje. V jeho očích byl znát obrovský strach a téměř nedýchal.

„Tak chceš umřít, nebo ne? Před chvílí jsi říkal...“

„Sakra ženská! Jste normální?!“ začal na mě křičet. „Vy jste prostě svině! Tohle se nedělá! To je tak zlý...“

Rozesmálo mě to. *Jen do toho, vyvztekej se! Takhle prská správný nacista.*

„Scheiße! Scheiße! Jste horší, než...“

Stiskla jsem spoušť.

Zastávka u Brna, Česká republika, 9. 1. 2019

Hana i Ema zíraly s otevřenými ústy na usměvavou stařenku popíjející vodku, jedna na druhou, na fotografii Rotta a běhal jim mráz po zádech.

„Nakonec jsme ho tam nechali, nechtělo se nám s ním tahat, už jsme byli moc unavení,“ Zlata své zážitky vyprávěla jako pohádku na dobrou noc.

„Tys to věděla?“ zašeptala Ema.

Hana zavrtěla hlavou a opatrně se zeptala: „Babi, a ty nemáš výčitky, žes udělala něco špatně?“

„Ale tak bála jsem se, že jo. Vojáci se na mě mračili a celou cestu zpátky ani jeden nepromluvil. Teda jeden zvracel. Asi na mě byli naštvaní, tak jsem si říkala, že jsem to s tou svojí iniciativou možná přehnal. Začínala jsem se bát, že mě vedení sprdne.“

„A pak?“

„Pak přišlo ráno. Nadporučík si mě zavolal a ukázal mi noviny,“ dobelhala se ke krabičce za televizí a vystrachala ústřížek s fotografií, na které stála vedle svázaného ubožáka visícího na pouliční lampě, „a za odvedení

dobré práce mě doporučil Lidovému komisariátu vnitřních záležitostí. Život Leutnanta Ericha Rotta sice skončil, ale ten můj právě začal.“

Ema si prohlédla kus novin a zvedl se jí žaludek. Podala ho Haně a ta na ústřížek jen vyděšeně zírala.

„Víš, i když budeš dřít jak mezek, celý svět nespasíš. Ale můžeš mu ukázat, jak se to dělá, a svět se o sebe postará sám. Civilisti se pak už nebáli vzít spravedlnost do vlastních rukou, když věděli, jak na to. Na stožáru skončil kdejaký nácek nebo antikomunista a vlastně veškerou práci za mě odvedli obyčejní lidé.“

Obě dívky bez hnutí seděly a snad ani nedýchaly.

„Takže toť k tvému studiu,“ pohlédla na Emu, „je jedno, jestli jsi chlap nebo baba, když děláš svoje povolání pořádně a svědomitě, dočkáš se uznání a odměny.“

Zvedly se a beze slova odcházely.

„Proto jsem to dotáhla tak daleko, však díky mně...“

Už to neslyšely, zavřely za sebou dveře a na vodku ani nepomyslely. Sešly schody a mlčky se posadily na gauč. Hana doposud netušila, že spí pod jednou střechou s psychopatem a vrahem. Oběma bylo jasné, že historka byla pravdivá a nejspíš ji Zlata nikdy nikomu nevyprávěla.

Ema se po půlhodině přemítání chopila mobilu. „Zavolám tágo, tady spát nebudu. Promiň.“

Hana rozklepanýma rukama vrátila učebnici „*Sociologické teorie genderu*“ do knihovny, jako by ji už nikdy nechtěla vidět. „Můžu jet s tebou?“

O autorovi

Rosana Zvelebilová se narodila na Kladně, bydlela všude možné a teď žije v Brně, kde učí chemii a informatiku, podniká a studuje práva. Sama sebe označuje za profesionálního amatéra. Dělá tedy úplně všechno, počínaje filmařinou přes krejčovství a malování (včetně stěn) až po psaní, ale vždy jen na amatérské úrovni. Její motto zní: „Stejně všichni zemřeme“ a právě otázka „jak?“ je inspirací pro její sado-maso díla se špetkou romantiky a humoru.

LÁSKA V DOBÁCH CHOLERY, LEPRY A TAKY TROCHU KURDEJÍ

Dominik Landsman

Lord John nesměle postával před krčmou. Cloumala s ním nervozita a ani bavlňené kamaše zaříznuté proklatě hluboko mu na lepší náladě nepřidávaly. V hlavě se mu honila spousta myšlenek a otázek. Dokáže to? Má na to? Nezapomněl, jak na to?

Byla tomu na den přesně tři léta, kdy jeho milovaná choť lady Grizelda tragicky zahynula za nejasných okolností. Mastičkář tvrdil, že to byla spála. Léčitel zase, že za její smrt mohl mor. Cikánka Esmeralda, která věštila z prasečích střívek, dokonce přišla s názorem, že lady Grizelda nejspíš skonala na zápal plic. A i přivolaný královský lékař, učenec, co uměl psát, si nad úmrtí lady lámal hlavu. Názory odborníků při ohledání mrtvého těla lady Grizeldy, které leželo nahé na posteli s nožem, na kterém byl vyryt nápis „majetek lorda Johna“, zabodnutým do hrudníku vedle jejího nahatého milence s proříznutým hrdlem, se značně rozcházely. Ani lord John, který se v době úmrtí lady Grizeldy nacházel při ní, byl celý od krve a ve tváři se mu skvělo zadostiučinění, do celého případu příliš světla nepřinesl.

Teď tu po třech letech stál lord John před krčmou, nervozitou se mu svíralo hrdlo a váhal, zda má jít dál, nebo ne. Po dlouhém truchlení konečně dospěl k závěru, že život jde dál. Přátelé mu domluvili schůzku se spanilou hraběnkou Antoinettou.

„Krčma U Vymáčklého vřídku,“ četl si lord John nápis na krčmě a přemýšlel, že mohl možná zvolit lepší lokál. Taková krčma U Malomocného eunucha na druhé straně města nabízela romantičtější prostředí. No, nedalo se nic dělat. Sebral odvalu, stiskl kliku a vkročil dovnitř.

Nejen, že to bylo první rande od doby tragické a záhadné smrti jeho ženy, ale navíc to bylo rande naslepo. Lord John neměl ani ponětí, jak hraběnka Antoinetta vypadá. Sice se mu podařilo získat její obraz, nicméně se jednalo o dílo progresivního uměleckého surrealistického malíře. Tedy pokud lady nevypadala jako dva červené mnohoúhelníky. V tom případě by podoba seděla.

Lord John se procházel po krčmě a pohledem přejížděl všechny stoly. Nakonec jeho zrak spočinul na nepřilíš spanilé, avšak stále ještě ucházející dámě, která u stolu nesměle usrkávala deštovou vodu z kalichu.

„Dobrý den, madam, rád vás poznávám,“ uklonil se lord John.

„Moment, hodím to do sebe a pak můžeme do stáje na seno. Jsem nóbl holka, takže tě to bude stát patnáct stříbrných. Podle zákona mám povinnost tě informovat, že mám syfilis. Kdo ale nemá že?“ vypila bodrá žena obsah a už si táhla lorda ven.

„Probůh, vy jste kurtizána?“ vyděsil se lord John a odstrčil ji. Na povyražení s příchutí syfilidy neměl čas ani chuť. Dnes hodlal získat opravdovou dámu.

Vedle opilců, šejdírů, zlodějíčků a různých pochybných chlapíků byla v krčmě už jen jedna žena. Seděla tiše v rohu místnosti a pročesávala si vlasy.

„Hraběnka Antoinetta?“ nesměle před ni předstoupil lord John.

„To jsem já,“ špitla a nabídla mu hřbet ruky k políbení.

„Že jsem tak troufalý, madam, kolik vám je let?“ usedl lord na dřevěné štokrle a hned přešel na věc.

„Je mi šestnáct,“ odvětila hraběnka.

Lord byl mírně zklamaný, neboť očekával spíš někoho mladšího. Šestnáctiletá hraběnka má přeci jenom už dost odžito a bůh ví, jak dlouho bude ještě naživu. Přeci jenom Anglie v 17. století není příliš vládná ke svým obyvatelům.

Na druhou stranu si lord uvědomil, že je možná čas na nějakou usedlejší ženu. Rozumnou. Antoinetta se mu na první pohled líbila.

„Mohu vám objednat něco k pití? Nebo si dáte raději opium?“ nabídl taktně lord.

„Opium light, prosím. Musím si hlídat figuru,“ usmála se hraběnka.

Lord luskl prstem na znamení, že si objednají. Hospodský za barem, který netečně stál, utíral ušmudlaným hadrem džbán a pro efekt do něj občas plivnul, zpozorněl.

„Co to bude?“ přiklusal ke stolu.

„Tady madam si dá opium a pro mě medovinu,“ poručil lord. Hospodský si nožem vyryl na předloktí objednávku a šel to za bar připravit.

„Řekněte mi něco o sobě,“ pobídl lord hraběnku.

„Co bych vám o sobě vykládala. Jsem vdova. Můj muž zahynul při tragické nehodě. Nešťastnou náhodou ho někdo otrávil, když obcoval se svou milenkou,“ prozradila Antoinetta.

Lord jen mlčky přikývl, což mohlo znamenat cokoliv. Cítil, že by mohla být ta pravá. Chtěl udělat dojem. Věděl, že buď teď, nebo nikdy. První dojem udělá jen jednou. „Mám osm zubů. Znáte někoho, kdo má osm zubů?“ vycenil na hraběnku svůj nažloutlý chrup, aby se pochlubil.

Ta byla z nezvykle vysokého počtu zubů přímo okouzlena. Tolik se jich často nevidí. Maximálně tak pět, šest, ale osm? To už svědčí o výborných genech. Antoinetta byla ohromená. To byl ten pravý.

S přibývajícím medovinou i opiem light byla nálada u stolu čím dál tím uvolněnější. I hovory nabraly osobnější a intimnější ráz. Jiskřilo to mezi nimi. „Hezky voníte. Když si k vám přičichnu, nemám téměř nutkání se s odporem dávit,“ vysekl lord poklonu.

„Děkuji. Vy taky nesmrdíte příliš moc. Je to pižmo?“ zajímala se hraběnka.

„Kdepak,“ šibalsky na ni mrknul. „To je snět v rameni.“

„Ach tak,“ uznale kývla.

„Byl bych příliš troufalý, kdybych vás požádal, zdali byste mne doprovodila ke mně domů a ulehla se mnou na lože?“ už to lord nevydržel a jemně uchopil Antoinettiny dlaně.

„Ale lorde. Přivádíte mě do rozpaků. Jsem dáma. Nemohu jen tak jít s cizím mužem k němu domů. To se nesluší,“ zarděla se. Pak se zamyslela a navrhla: „Pojďme obcovat do chléva za krčmu.“

Lord nebyl proti. Popadl ji za ruku a už ji táhl ven z hostince do chlívků, kde ze sebe zuřivě serval všechno oblečení.

Za půl hodiny se i hraběnka zbavila všech svých šatů, korzetů, nedbalek i spodniček.

„Máte ochranu?“ zajímala se.

Lord zakýval hlavou a vytáhl z kapsy svého svršku malou krabičku.

„Ovčí, kozí, prasečí, nebo raději něco exotického pro potěchu z cizokrajna?“ mával ve vzduchu střívkem z tapíra.

„Zkusila bych tu exotiku,“ špitla Antoinetta a jala se tapíří střívko lordu nasadit.

Toho večera zažil chlívěk za krčmou U Vymáčkklého vřídku romantiku, jako už dlouho ne. Toho dne se zrodila láska. Dvě zbloudilé a opuštěné duše našly jedna druhou.

Navzdory exotické ochraně porodila za čtyři měsíce hraběnka mrtvé dítě, jak bývá zvykem, a lord John za půl roku tragicky zemřel za nejasných okolností. Mastičkář tvrdil, že to byla úplavice. Léčitel zase říkal, že by to mohla být cholera...

O autorovi

Dominik Landsman se narodil v roce 1985 v Pardubicích. Zde setrvává až do současnosti a vyčkává. Aktuálně se věnuje publikování knížek a článků. Doposud vydal devět knih, jejichž názvy nebudeme rozepisovat, protože jsou nesmyslně dlouhé. Již několik let statečně bojuje proti označení, že je bloger, a na setkání vykládá, že je spisovatel a filantrop bez peněz. V jeho dílech se snoubí něžná lyrika s jemnými jinotaji. Literární kritik Patrik Slavík označil jeho díla za (a nyní citujeme) „na hovno“, kdežto jiný literární kritik Tomáš Vláša naopak tvrdí, že Dominika Landsmana nezná a nic od něho nečetl. Vedle psaní literatury, která je na hovno, se Dominik věnuje rybaření, rodině, práci na zahrádce a sudoku, které nepochopil, a tak ho luští jako klasickou křížovku.

HODINÁŘ A MYŠ

Andrea Pořízková

Vysoké jako dospělý člověk, vykládané starožitným dřevem, s masivním mosazným kyvadlem a s viditelnými šrámy, které na nich zanechal nelítostný zub času. Tyhle starodávné hodiny byly tím, co stálo na začátku celého příběhu. Není divu, kvůli zrezavělým ozubeným kolečkům v hlavním strojku a několika ohnutým hřídelím ani nemohly jít. I upevnění ručiček bylo zaneseno natolik, že se s nimi nedalo otáčet.

Celý tenhle kdysi krásný a fascinující zázrak precizní ruční práce teď čekal v mém hodinářství na to, až mu zase vdechnu život. Všechny složitější opravy si normálně nosím do dílny, kterou mám hned ve vedlejší místnosti, ale protože do ní vede úzké a točité schodiště, tentokrát jsem s opravami začal rovnou na podlaze obchodu. S pílí a svědomitostí sobě vlastní, které mi ve městě již vysloužily pověst nejzručnějšího hodináře, jsem se pustil do jejich kompletní renovace.

Poměrně brzy se však ukázalo, že úctyhodná dlouhověkost těchto hodin neodvratně přináší spoustu problémů. Některé zastaralé dílky šlo nahradit novými, ale vyskytly se mezi nimi i takové, které byly příliš speciální, a jejich výměna vyžadovala zachování konkrétního typu.

Má zkušenost mi velela nejprve prohledat celou dílnu, protože tu a tam se v ní daly objevit i zcela netušené věci. Všechny mé šuplíky i police přetékały nejrůznějšími součástkami a existovala tedy slušná šance, že mezi nimi najdu alespoň něco. Tentokrát mne však dílna ale přece jen zklamala, a tak jsem se pro většinu z nich

musel vydat do města. Vzal jsem si svůj tmavě modrý plášť a klobouk a vyrazil ven do lezavého chladu, který toho únorového dopoledne panoval. V hlavě mi hned naskočilo několik míst, kde bych mohl takto specifické součástky poptat, a přestože jsem postupně musel obejít všechna, nakonec jsem pořídil dobře.

V obchodě mezitím zůstal můj starý prodavač Lesli. Je to dobrý, poctivý muž, který sice už špatně chodí, ale mysl má pořád bystrou. K tomu má i dost zkušeností a cit pro pořádek. Zatímco já zajišťuji opravy a technickou výbavu, Lesli se mi stará o prodeje a objednávky.

Když jsem se vrátil z nákupu, přivítal mne svým typickým šibalským úsměvem.

„Měl jste tu návštěvu, pane.“

Ve vzduchu doznívající, leč ještě stále dobře patrný otisk vůně citrusů a růží upřesnil jeho slova.

„Jak je to dlouho?“

„Tak dvacet minut. Přišla chvíli po tom, co jste odešel.“

„A?“

„Máte to pod pultem, pane,“ přikývl a s úsměvem mi pokynul rukou.

Nečekalo tam žádné překvapení. Naopak, dle zvyklosti tam ležel malý balíček zákusků, jako vždy úhledně zabalen a jako vždy speciálně jen pro mne. Pozornost od slečny Ann.

Zastavovala se v mém krámě téměř každý den, když si vyřizovala nákupy a pochůzky po městě, a kromě své milé pozornosti mi obvykle věnovala i něco na přilepšenou. Že k nám tak často nechodí jen kvůli opravám hodinek, bylo jasné i Leslimu, a tak se pokaždé, když se slečna Ann objevila ve dveřích, s potutelným úsměvem odklidil do nějakého vzdálenějšího rohu, aby nám ponechal soukromí.

Líbilo se mi, s jakým zájmem se mne Ann vždycky vyptávala, na čem zrovna pracuji, aniž by se přitom snažila nějak předstírat, že tomu rozumí. A možná právě proto, že to pro ni bylo tak záhadné, pak nešetřila výrazy obdivu a uznání na adresu mých nápadů.

Totíž, svět ozubených koleček, pružinek a převodů mne uchvátil natolik, že jsem se mu věnoval i ve volném čase a neustále ve

své dílně něco kutil. Byly to vesměs různé strojky a malá zařízení k usnadnění nejrozličnějších prací. Některá z nich si dokonce našla své místo i na veřejnosti, a tak jsem pomalu vešel do povědomí zdejších lidí navíc i jako vynálezce.

I když s drobnými rozpaky musím přiznat, že ne všechny mé výtvary vždy fungovaly přesně tak, jak jsem je původně plánoval. Například u mého prvního prototypu na vysoušení bot horkým vzduchem se tyto spíše poněkud připékaly, než ohřívaly, a tak se z něj po několika úpravách stala malá domácí pekárnička. A jeden můj přístroj na vytírání, který jsem v létě Ann daroval, zase dávkoval tak velké množství vody, že se na dřevěné podlahy nedal vůbec použít. Zato se z něj stal výborný pomocník při zalévání zahrady.

Všechny tyto malé neúspěchy mne však nijak neodrazovaly, a naopak mi přinášely novou inspiraci a povzbuzení do dalšího vylepšování. Mé okolí už si zvyklo, že když se opravdu zaberu do výroby, přestávám úplně vnímat nejen čas a všechno kolem, ale i sám sebe. Jelikož bylo pro Lesliho téměř nemožné sejít za mnou dolů po schodech – a hlavně věděl, že pokoušet se mi v takových chvílích říkat něco o konci pracovní doby, je zcela marné – byli jsme domluveni, že on večer jednoduše obchod zamkne a já potom z dílny odejdu zadním vchodem. To bývalo většinou až po půlnoci nebo nad ránem, protože se prostě nedokážu odtrhnout.

Ale v případě Ann to bylo jiné. To její příchody byly důvodem, proč pro mne okolní svět začal zase existovat. Mrzelo mne, že jsme se minuli, ale byl jsem si jist, že přijde zas. Mám rád její návštěvy. Mám rád Ann.

Ann však dalšího dne nepřišla, a nepřišla ani dne následujícího. Donesla se nám zpráva, že se rozstonala a už třetí den leží v posteli. Lesli byl toho názoru, že moje návštěva by jí jistě prospěla na duchu, a tak jsem se za ní odpoledne vydal. S drobnou kyticí Anniných oblíbených květin jsem se ohlásil u jejích domovních dveří a hned v hale narazil na odcházejícího lékaře. Se zdvořilým úsměvem jsem se ho přeptal na Annino zdraví, zda se jedná o nějaké nachlazení, co ji tak

zmohlo. Podle jeho slov to však vypadalo na něco závažnějšího, protože už druhým dnem měla vysokou horečku, zimnici a stále zvracela. Doporučil mi proto, abych se u ní příliš nezdržoval, neboť byla velmi slabá.

Ann opravdu nevypadala dobře. V tom bílém povlečení působila nepřiměřeně bledě a namáhavě dýchala, ale v očích jí vesele zajiskřilo, když jsem vešel. Uctivě jsem ji pozdravil a na noční stolek postavil donesenou kytici. Mé sdělení, že jsem jí k ní udělal i samozavlažovací vázu, aby nemusela myslet na zalévání, oplatila ztěžklým úsměvem a podala mi ruku. Její dlaň byla neobyčejně horká, ale přikládal jsem to hlavně tomu, že jsem právě přišel ze zimy.

Se znatelnou námahou mi odvyprávěla, že při její poslední návštěvě u nás mne vlastně přišla pozvat na odpolední bruslení na městské kluzišťě. To mne v první chvíli velmi potěšilo, ve druhé pak o to víc zklamalo, že jsme se minuli. Když od Lesliho zjistila, že jsem pracovně pryč a není jisté, kdy se vrátím, šla se místo toho projít po parku, kde narazila na pár nově otevřených stánků. Lákavě z nich voněla nejrůznější jídla, a tak neodolala a několik kousků ochutnala. Všechno to prý bylo výborné, ale přesto netrvalo dlouho a udělalo se jí strašně zle. Zprvu se mělo za to, že zkrátka trefila nevhodnou kombinaci jídel, avšak podle lékaře to teď spíš vypadá, že se něčím přiotrávila.

I samotné mluvení ji viditelně vysilovalo, a tak jsem se raději ujal slova já a popisoval jí nejnovější patálie se starými stojacími hodinami. Při rozloučení jsem ji však ještě ujistil, že na ty brusle s ní půjdu moc rád, a popřál jí, aby se její stav co nejdříve zlepšil.

Jenomže on se nelepšil. Naopak během pouhých dalších dvou dnů se zhoršil natolik, že už téměř nevzala do úst, neměla sílu promluvit a spalovala ji horečka. Nedařilo se ji ničím srážet, přestože se doktor dušoval, že už zkusil všechno, co mohl. Otrava se zmocňovala jejího těla čím dál rychleji a krutěji, a přestože se nad ní radilo už několik lékařů, stále postupovala. Nic nepomáhalo naléhání mé ani Anniných rodičů, odpověď zůstávala stejná – jen bezmocné krčení ramen a opakování,

že její nemoc bohužel nezareagovala na žádný z dosud známých léků. A pak nám sdělili, že i přes to, jak se s tím Ann snaží bojovat, budeme bohužel nejspíš muset začít myslet na nejhorší.

Odcházel jsem od nich večerními vymrzlými ulicemi jako omámený. Nemohl jsem tomu uvěřit. Nedokázal jsem to pochopit. V mihotavém světle plamenů pouličních lamp se můj stín vlnivě třásl a každým dalším krokem mnou zmítal stále větší zmatek, bezmoc a neštěstí. Co chvíli mne navíc zasáhla i vlna rozhořčení, která mi pokaždé rozmetala myšlenky do chaotického víru.

Jak je možné, že lék neexistuje?! To přece nemůže být pravda... vždyť je tak mladá, vždyť ještě před pár dny jí vůbec nic nebylo... to není spravedlivé... copak opravdu to jediné, co můžeme dělat, je jen sedět a dívat se, jak... tohle se přece nemůže stát...

Nechtěl jsem nikoho vidět ani slyšet. Hodinářství už bylo zavřené, a tak jsem se uchýlil právě sem v představě, že tu naleznu ticho a klid. Ale hned první minuty mne utvrdily v tom, jak moc jsem se spletl. Tikot všudypřítomných hodin, který jinak už vůbec nevnímám, mne teď doháněl k šílenství. Jako by mi padal na hlavu ze všech tmavých koutů a bez přestání připomínal, že každou odbitou vteřinou se krátí i čas, který Ann zbývá.

Došel jsem k těm velkým, stojacím hodinám, jejichž kyvadlo bylo už mezitím opraveno a uvedeno do chodu, a chvíli je zachmuřeně sledoval. Měly hluboký cvakavý zvuk, a jako kdyby se mi vysmívaly, s každým pomalým pohybem mi ho zažíraly stále hlouběji do mozku. Dobře jsem věděl, že to kvůli nim jsem se s Ann minul. To kvůli nim teď musí umřít na otravu. Má vlastní práce jako by se proti mně spikla.

V náhlém návalu rozhořčení jsem otevřel dvířka a strčil dovnitř ruku, abych zahradil kyvadlu cestu. Chladná mosaz mi vklouzla do dlaně a v marném odporu mi zarezonovala do prstů. Pak se kyvadlo zastavilo a život v hodinách opět utichl. Chvíli jsem na ně nehnutě hleděl, ale žádný pocit kýženého zadostiučinění se nedostavil. Annin čas utíkal dál pořád stejně. Zmoženě jsem si opřel hlavu o jejich vykládané dřevo a zavřel oči. Kéž by tak Ann měla víc času,

než by se našla pomoc... kéž bych tak mohl zastavit její čas stejně snadno jako to kyvadlo...

Tu jsem překvapením otevřel oči do tmy a sledoval, jak se mi v hlavě začíná něco rýsovat. První rozmazané obrysy se rychle zaostřovaly, a než jsem v nenadálém náporu inspirace došel dolů do dílny, bylo to čím dál přesnější. A silnější. Zapálil jsem svou olejovou lampu a neurvale shodil na zem z pracovního stolu všechno, co na něm bylo. Místo toho jsem na něm rozložil velký arch papíru a všechno, co mi naskakovalo před očima, jsem okamžitě zaznamenával. Najednou to bylo tak jasné. Pořád za mnou chodí lidé, že se jim hodinky předbíhají, zpožďují nebo zastavují. Já jim je pokaždé opravím a tím znovu přizpůsobím toku času. Teď to ale udělám přesně obráceně. Vyrobím něco, s pomocí čeho přinutím čas, aby se tentokrát přizpůsobil on mně. Kdo jiný než hodinář může vědět, jak na to? Kdo jiný než hodinář zná všechny časové projevy a neduhy? Nebudu nečinně sedět a čekat, až Ann umře. Zastavím její ubíhající proud času až do doby, kdy bude moct dostat adekvátní lék.

Pustil jsem se do příprav plánu a můj arch se bez přestání plnil poznámkami. Musel jsem to nutně stihnout dřív, než Ann otravě podlehne. Je zvláštní, jak znatelně dokáže tlak času zesílit, když se ho člověk chystá zmrazit. Skoro jako kdyby to věděl a vzpíral se.

Náčrty, návrhy, výpočty, propočty... a škrtky. Mnoho škrtů. Dva dny a dvě noci beze spánku a téměř bez jídla. Nakonec byl ale plán vynálezu přece jen hotov a v jeho výrobě mne podněcovala víra, že Ann tak těžce zápasí o každou další minutu, protože ví, že jediné tak ji mohu stihnout zachránit. Jak dříve bývala důvodem, proč práci přerušit, teď byla důvodem, abych dřel o to usilovněji.

Již celý třetí den jsem byl plně ponořen do práce a nevycházel z dílny. Stroj přede mnou rostl a nabíral skutečných rozměrů, až jsem večer konečně utáhl poslední šroub. Výsledek připomínal stínovou lampu s prosklenou kopulí nahoře a pohyblivými listy stínidel po stranách. Mátožně jsem se narovnal, na chvíli zavřel oči

a prsty si promasíroval čelo. Únava se na mně už znatelně podepisovala, ale teď jsem přece nemohl skončit. Už jsem tak blízko!

Hrdě jsem shlížel na své veledílo a promýšlel, jak začít s prvními pokusy, když tu jsem koutkem oka postřehl pohyb u schodiště. Ke svému překvapení jsem spatřil svého staříčkého obchodníka, jak právě s námahou zdolává poslední schody. Musel jsem mu dělat už opravdu velké starosti, když se rozhodl pustit se sem dolů za mnou. Uvědomoval jsem si, kolik námahy ho to muselo stát, a jindy bych toto jeho gesto možná i ocenil, ale ne dnes. Ne teď. Lesli sice míval pro moje vynalézavé zapálení pochopení a nikdy mě od něj nezrazoval, ale tentokrát jsem ho do toho zahrnout neplánoval. Cítil jsem, že můj smělý úmysl by na něj byl přece jen už trochu moc, a rozhodně jsem nestál o to, aby se mi ho pokoušel rozmluvit. Přesně to totiž jeho výraz říkal.

„Dobrý večer, pane,“ pozdravil a pomalu se šoural k mému stolu, zaneřádnému zmuchlanými papíry a nejrůznějšími součástkami. Poněkud nepřátelsky pohlédl na vynález stojící mezi tím vším, a přestože nemohl tušit, na co se právě dívá, vševědoucně pokýval hlavou.

„Vím, co tu děláte, pane. Ale už toho nechte,“ prohlásil rázně a já měl na několik okamžiků co dělat, abych zamaskoval své překvapení. Nikdy jsem ho neměl za hlupáka, ale tohle ho přece napadnout nemohlo.

„Nechte už toho,“ opakoval. „Chápu, že se tu snažíte schovat před pomyšlením, co se děje, ale hledat únik v práci nic nespraví. Věci se nakonec prostě stanou.“

„To se pleteš, Lesli,“ opáčil jsem a ztěžka zamrkal. Vytrhl mne ze zápalu, který jsem tak moc potřeboval, abych se držel v chodu, a teď mi začalo dělat potíže zůstat vzhůru.

„Jste tu zavřený už několik dní, nikomu tím neprospějete a jen ublížíte sám sobě!“ naléhal dál, a dokonce na mne zvýšil hlas, což si předtím nikdy nedovolil. Věděl jsem, že z něho mluví jeho upřímná starost, ale přesto ve mně rostlo nutkání se ho co nejrychleji zbavit. Musel jsem pokračovat.

„Mám práci,“ odbyl jsem ho tvrdě a rezolutně se otočil zpět ke svému stroji. Opřel jsem se o stůl, protože se mi zatočila hlava, jako by mne obešly mráкотy.

„To rozhodně máte. Minimálně dvě věci opravdu udělat musíte. Tuhle pro vás,“ pravil, odkudsi najednou vylovil malý košík s ovocem a s naprosto nesmlouvavým gestem mi ho položil na stůl. „Snězte aspoň něco čerstvého, když už nechodíte na vzduch.“

„Víš, že v dílně nikdy nejím. Dílna není...“

„...jídelna, pane, ano. To mohlo platit, dokud jste se chodil najíst někam jinam,“ utnul mne bez zaváhání. „A tu druhou věc udělejte pro ni. Navštivte ji. Potřebuje vás u sebe.“

Těžko říct, jestli se mu povedlo tít do živého záměrně, či náhodou, ale faktem zůstalo, že se mi znovu divoce rozproudila krev v těle. Dost bylo řečí, musím to stihnout dokončit. Nebo už nebude koho navštěvovat.

„Děkuju, Lesli. Za slečnou Ann půjdu okamžitě, jakmile to tu dodělám, tím si buď jist,“ odvětil jsem netrpělivě, přešel jsem k zadním dveřím a otevřel je. Zvenku sem pronikl studený večerní vzduch a bylo v něm cítit, že brzy začne pršet.

Lesli se nejistě vydal k východu, zřejmě na pochybách, zda vůbec něčeho dosáhl. Pak se zastavil na prahu, a ještě se na mne otočil.

„Pane...“

„Dobrou noc, Lesli. “

Chvilí mlčel a ticho zhoustlo. Pak si povzdychl.

„Dobrou noc, pane. “

S ne příliš dobrým pocitem jsem za ním zavřel dveře. Za své chování se mu však omluvím, až na to budu mít čas. Až ho Ann bude mít.

Teď, když jsem konečně zůstal se svým strojem zase sám, zasedl jsem nad plány a začal znovu kontrolovat všechna jeho seřízení a nastavení. Vše se zdálo být připraveno k prvnímu testu, a tu jsem pocítil takový nával vzrušení a zvědavosti, že ze mne veškerá únava okamžitě spadla. Zatočil jsem klíčkem ve spouštěcím mechanismu, stroj zabzučel a jeho odstíňovací pláště se kolem něho svištivě

roztočily. Mezerami mezi nimi začala problikávat ostrá světelná zář, která sílila s rostoucí frekvencí otoček. Se zatajeným dechem a bušícím srdcem jsem upřel zrak na hodinky a sledoval na nich vteřinovou ručičku.

Protože jsem počítal s možností, že bych se u těchto pokusů mohl v čase zamrazit i já sám, zabudoval jsem do stroje raději ještě další dvě věci – automat, který po deseti vteřinách klíček vyřadí a tím vynález vypne. A nezávislý časoměřič, který pak ukáže rozdíl právě těch deseti sekund, které měly v okolním prostoru zůstat zastavené. Automat fungoval na výbornou – to bylo poznat na těch zpropadených vteřinovkách hodinek mých i vnitřního měřiče, když synchronně odměřily onen krátký interval. Uvnitř to cvaklo, klíček poskočil, rotující pláště se pomalu vrátily do klidu a světlo uprostřed zhaslo. Nezdařilo se.

Prvotní zklamání jsem rychle zahnal pomyslením, že s tím se přece muselo počítat – od toho jsou to pokusy. Některé věci prostě bude potřeba doladit... přece jen jsem už byl unavený a snadno jsem mohl něco přehlédnout. Ihned jsem se pustil do opětovného přepočítávání vzorců, ale nenarazil jsem v nich na chybu. Znovu jsem si vzal na pomoc své nástroje, otevřel dvířka v základně stroje a překontroloval převody a naklonění zrcátek na vnitřní straně stínítek. Odložil jsem šroubovák na skleněný poklop, chvíli ještě zadumaně hleděl do strojních útrob a pak kovová dvířka zavřel. Druhý pokus.

I při něm však uběhlo dalších deset vzpurných vteřin a ve mně začala hlodat vzrůstající nervozita. Sáhl jsem po šroubováku, abych se znovu podíval do srdce stroje – jenomže byl pryč. Přestože jsem si byl jistý, kam jsem ho naposledy dal, odstoupil jsem od stolu na několik kroků, abych se po něm mohl pořádně rozhlédnout. Vtom se mi něco zhouplo pod nohou, až jsem zavrával. Byl to právě můj šroubovák – dobré dva metry od místa, kam jsem ho položil. Je pravda, že se stroj ve své hlavní fázi začne poněkud chvět, takže by nebyl až takový problém, aby se z hladkého skla skutálel dolů, přesto na tom neseseděly dvě věci. Nebyl slyšet žádný zvuk dopadu

a přinejmenším bych ho musel ucítit, jak se mi zastavuje o nohy. Ale rozhodně se nemohl dostat až za mě.

Chvíli jsem šroubovák držel v natažené ruce a zmateně na něj zíral. Začínal jsem mít nepříjemný pocit podezření, že to nejspíš už zase funguje jinak, než jsem chtěl. Položil jsem nástroj znovu na skleněnou kopuli a otočil klíčkem, tentokrát jsem se však nestaral o ručičky a nespouštěl ho z očí. Šroubovák se v sílícím světle skutečně začal trochu třást a poskakovat, ale ve chvíli, kdy se zdálo, že už sklouzne, ho světlo zcela pohltilo a... najednou tam prostě nebyl. Bez dechu jsem se rychle ohlédl za sebe. Ležel na zemi, jen kousek od místa, kde jsem ho našel poprvé.

Míra mého úžasu i rozčarování neměla obdoby. Začal jsem rázovat po setmělé dílně sem a tam a snažil se přijít na to, kde došlo k chybě. Čím víc jsem nad tím dumal, tím víc mi však přicházelo na mysl, že to možná chyba až tak úplně nebude. Čas a prostor od sebe nelze oddělit a zastavený čas musí nutně ovlivnit i okolní prostor, jinak by to ani nefungovalo. Konečně tak jsem to přece i plánoval – zmrazit čas v celém pokoji Ann, tedy veškerý tamní prostor, a v něm i ji samotnou. Zatím se mi ale zřejmě podařilo jen pohnout prostorem. Někde v koutku myslí mi sice docházelo, jak fenomenální úspěch to je, ale v mé momentální situaci ve mně spíše převládá pocit, že je úplně k ničemu!

Přesto jsem cítil, že na to jdu dobře. Že mi jen něco uniká. Možná opravdu potřebuju nějakou vzpruhu, abych se víc probral a mohl líp přemýšlet. Vzal jsem si jedno jablko z košíku, který mi sem Lesli donesl, a zatímco jsem z něj párkrát ukousl, v duchu jsem dumal, co změnit a čeho se chytit.

Venku zazněl kostelní zvon – bylo pět hodin ráno. Mlčky jsem hleděl na svůj zatím ještě ne tak úplně stroj času, pak jsem k němu skoro bezmyšlenkovitě došel a položil na skleněné víko nedojeté jablko. Chtěl jsem nejdřív přijít aspoň na to, co určuje místo, kde se daná věc objeví.

Po zapnutí stroje se s jablkem stalo totéž co se šroubovákem – utonulo ve světelné záři a pak v mžiku zmizelo. Otočil jsem zraky

na již standardní místo, jenomže po jablku tentokrát nebyla nikde ani stopa. Celý zaskočený jsem ho začal hledat po celé dílně, až jsem ho objevil zakutálené v nánosu prachu zadního rohu pod stolem. Když jsem ho však odtamtud vytáhl, nevěřil jsem vlastním očím. Rozhodně to bylo to mé nakousané jablko, jenomže teď bylo napůl plesnivé. Otáčel jsem ho v rukou a unaveným mozkiem se snažil rozluštit, jak se mu to mohlo cestou stát.

Předtím bylo zcela čerstvé, šťavnaté a chutnalo výborně, s jistotou jsem tedy vyloučil možnost, že bych si toho předtím nevyšiml. A tu mě to napadlo. Přece jen jsem ovlivnil i čas. Jenomže místo abych ho zastavil, posunul jsem ho – tedy přesněji to jablko se v něm posunulo.

Chvilí jsem bádala nad tím, co to teď pro mne vlastně znamená. Už bylo zřejmé, že původní plán na záchranu Ann provést nemohu a nepomůže mi ani to, kdybych chtěl v čase posunout ji. Bylo totiž očividné, že předměty strojem prošlé si svůj stav zachovávají – jablko zůstalo nakousnuté, ale protože leželo na zemi celou dobu, dokud jsem ho nenašel, tak shnilo. Otrava Ann by se tím tedy nijak nevyřešila. A pak mi to konečně došlo se vším všudy.

To já se vrátím v čase a zachráním Ann tím, že jí nedovolím sníst ono jedovaté jídlo!

Vysíleně jsem došel ke své židli, zhroutil se do ní a se zavřenýma očima vstřebával tu přemíru nových informací, tolik odlišných od těch, než jaké jsem čekal a chtěl. Vlastně jsem si nebyl jistý ani tím, jestli se mi ulevilo, nebo ne. Půjde to, ale na něco tak nebezpečného se ještě musí provést tolik pokusů...

Probral jsem se, když už byla dílna plná denního světla. Vylekaně jsem vyskočil, ale jeden pohled na stroj času a nahnilé jablko na stole mne uklidnil v tom, že se mi to celé jen nezdálo. Že šance pro Ann opravdu existuje.

Posíleně neplánovaným spánkem a nadějnými vyhlídkami jsem se urychleně pustil do dalších testů. Jestliže mám cestu v čase podniknout já sám, potřebuji mít co nejvíc informací. Ta představa

ve mně přece jenom vyvolávala obavy. Rozhodl jsem se proto poslat strojem další pokusné věci a sáhl po první krabičce součástek, která mi přišla pod ruku. Byla to ta, kterou jsem před devíti dny kupoval ve městě. Nahodile jsem dával její obsah do stroje kousek po kousku a dělal si co nejpřesnější poznámky.

Výsledky těchto pokusů již byly uspokojivé a přinesly čtyři zjištění. Stroj opravdu čas zastavit nedokáže, ale posílá věci zpět do konkrétní chvíle, kterou lze ovlivnit intenzitou světla. Zároveň zachová jejich aktuální stav a přenesou se pouze ty věci, které se přímo dotýkají skla horní kopule, nestačí je pouze ozářit. A že věci se pak objevují na různých místech po zemi proto, že se vrací do časoprostoru, ve kterém žádný stroj ještě nestojí. Spadnou z výšky a rozkutálí se volně po podlaze. Doufal jsem tak, že už vím o fungování stroje to nejdůležitější a že mě již ničím zásadním nepřekvapí.

Tu se ozvalo klepání na vchodové dveře a znělo poněkud naléhavě. Došel jsem otevřít a spatřil za nimi mladého kluka, který se ukázal být poslíčkem od Anniných rodičů. Avšak ještě než stačil promluvit, už ve výrazu tváře měl napsáno, že nese zlou zprávu. Ann dočerpává své poslední minuty.

Vyrazil jsem za ní tak rychle, jak jen to šlo. Úpravu svého čtyři dny zanedbaného zevnějšku jsem zkrátil pouze na dobu nezbytně nutnou a zanedlouho mne již vpouštěli do Annina pokoje. Devět dní tvrdého strádání se na ní nemilosrdně podepsalo a strhalo jí z tváře i těla všechny krásné rysy. Posadil jsem se k lůžku a vzal ji za bezvládnou ruku. Pohled na ni a její utrpení mne zcela utvrdil v tom, že v žádném případě nepřipustím, aby se to stalo znovu. Dýchala povrchně a krátce, a přestože vypadala, že kolem sebe už nic nevnímá, začal jsem jí tiše vyprávět, na čem jsem v posledních dnech pracoval. Tak jako vždycky.

„Omlouvám se, že jsem celý ten čas nepřišel, ale nevydržel bych tu jen tak sedět se založenýma rukama. Znáte mě, nedokážu zůstat v nečinnosti. Lékaři sice tvrdí, že vám už nemají jak pomoci, ale já vyrobil něco, čím to dokážu.“ Důvěrně jsem se k ní nahnul.

„Pořád nevím úplně jistě, co se stane, až ten stroj použiju... vždyť víte, jak si ty moje vynálezy někdy dělají, co chtějí. Ale stojí mi to za všechna rizika a přísahám, že udělám vše pro to, abych tomuhle zabránil. Všechno bude zase v pořádku, uvidíte. Musíme si spolu přece jít zabruslit, pamatujete? Přijďte mě znovu pozvat. Budu na to čekat. Takže... na shledanou, Ann.“

V ulicích města pofukoval chladný vítr a bleďá obloha se zrcadlila v kalužích po včerejším vydatném dešti. Vracel jsem se zpět do svého hodinářství plně připraven vzdorovat osudu, ale ještě mne trápila jedna věc, kterou bylo předtím nutno vyřešit. Něco jiného jsou totiž přesuny předmětů neživých a organických – a úplně něco jiného je tvor, který dýchá a žije. Stroj sice zachovává stav přenášeného, tudíž by teoreticky měl zachovat i jeho životaschopnost, ale to byla pořád jen teorie. Musím ještě nutně podniknout pokus na živém zvířeti. Opravdu nerad bych se dočkal toho, že mne můj vlastní stroj usmaží na prach.

Z postranní uličky se ozval ostrý zvuk něčeho, co právě spadlo na zem. Ohlédl jsem se spíš jen reflexivně a chtěl jít hned dál, ale spatřená scéna mne zaujala. Mezi plnými odpadkovými koši tam pobíhala mourovatá kočka a v zápalu boje shazovala všechno kolem. Honila myš. Ani jsem se nad tím moc nezamýšlel a popadl první použitelnou plechovku, která mi přišla pod ruku. Malá šelma právě zahrnala můj nově vyhlídnutý pokusný objekt do kouta a odehnal jsem ji právě včas, než ho stačila zakousnout. Vystresovaná myš se s vypoulenýma očima krčila v rohu, a tak nebyl žádný problém ji do plechovky nabrat a zavřít. Co nejrychleji jsem s ní vyrazil zpět do dílny.

Tam jsem ji vysypal do větší sklenice, abych mohl pořádně zhodnotit její stav. Poraněná se nezdála, jen na mne strnule hleděla a zřejmě přemýšlela nad tím, zda byla právě zachráněna, nebo ji za chvíli sežeru já. Zajistil jsem sklenici tak, aby se nepřevrhla a myš nevyskočila, a došel se domů upravit a převléknout. Už brzy se přece znovu setkám s Ann. A v tak významnou chvíli – mnohem významnější, než si bude ona sama vůbec moct uvědomit – tam rozhodně

nemůžu stát týden nemytý a neholený. Jen s těmi kruhy pod očima z nevyspaní jsem toho moc nesvedl.

Do dílny jsem se vrátil zadním vchodem, aby mne Lesli neviděl. Narychlo jsem ještě sestrojil jednoduché otočné rameno, které mělo držet onu sklenici s myší, tentokrát ovšem dnem nahoru. Skla stroje se tak bude dotýkat pouze myš a rameno se sklenicí mi nezmizí, když bude jen pár milimetrů nad ním. Nemohl jsem si být jist, jestli ji nebudu potřebovat znovu.

Protože to měl být poslední pokus před mou vlastní cestou, byl jsem značně nervózní a malá myš zřejmě toto mé rozpoložení plně vycítila. Bránila se, nesouhlasně se mi zmítala v rukou, a než se mi ji podařilo umístit na správné místo a zajistit otočenou sklenicí, kousla mne do palce.

Z předešlých pokusů vyplynulo, že všechny dosud odeslané věci byly v čase přeneseny zpět o dva týdny. Druhou rukou jsem tedy natočil zrcátka pro korekci světla a tím určil cílový čas před devíti dny dopoledne – ono pro Ann zcela osudné.

Myš vyplašeně pobíhala uvnitř sklenice, ale já si byl naprosto jist, že v tuhle chvíli jsem to já, kdo si přeje víc, aby pokus vyšel. Klíček uvedl stroj času do chodu a celých těch deset vteřin jsem zůstal bez dechu a bez pohnutí. Byl to zvláštní pohled. Světlo obklopilo pobíhajícího hlodavce a ten pak zmizel stejně jako všechno před ním.

Ihned jsem se přiřítíl ke stroji a zkoumal dno, zda na něm po myši nezůstala nějaká nežádoucí část. Třeba kus nohy, který se zrovna ve chvíli přenosu skla nedotýkal. Ale zdálo se, že tam po ní nezbyl ani chlupek. Bleskově jsem se otočil a začal po ní pátrat v celé místnosti, jenže marně. Poněkud vyplašeně jsem se opřel o stůl a snažil se uklidnit pomyšlením, že myš je zkrátka myš a prostě se jí během těch devíti dnů podařilo z dílny utéct. Jak jsem však neklidně přejížděl očima po všem okolo, můj zrak padl i na to nakousané, napůl ohnilé jablko, které jsem si tu od onoho druhého pokusu nechal vystavené jako důkaz. Rychle jsem ho popadl a donesl na světlo, abych se přesvědčil, že opravdu vidím

to, co si myslím. A opravdu – v jablku přibyly jasně viditelné stopy po myších zubech.

Můj úžas byl nezměrný. Je tam! A nejen že žije, ale ještě potvora dostala i chuť na to jablko, které našla na podlaze. V té chvíli mnou zacloumal tak silný nápor emocí, že jsem se začal smát na celé kolo. Jablko jsem hodil za hlavu a ze stroje odstranil rameno. S posvátnou bázní jsem položil obě ruce na skleněnou kopuli a nemohl se nabažit toho pocitu, že se mi to vážně podařilo.

Pak mne však napadlo ještě něco, stroj jsem proto opatrně zvedl a přenesl jinam. Uložil jsem ho na polici do obzvláště tmavého rohu a obklopil ostatními věcmi, aby byl co nejméně vidět. Přestože teorie pravila, že se tato časová linka mým odchodem zruší a začne se přepisovat nanovo v místě návratu, přesto jsem neměl dobrý pocit z představy, že bych měl nechat stát tak mocný vynález uprostřed pracovního stolu všem hned na očích. Co kdyby. Zastrčil jsem ho proto co nejdál tak, abych dosáhl na klíček a zároveň se mi obě dlaně vešly na sklo. A pak jsem ho s myšlenkou na Ann zapnul.

Stroj se mi začal pod prsty chvět a sílící světlo mi náhle vniklo do očí s mnohem větší intenzitou, než když jsem býval pouhým pozorovatelem. Ruce byly na skle najednou jako přibité, uši mi zalehly, svět se v závratí zhoupl před očima a pak zmizel v nesnesitelně oslňujícím jasu.

Jako kdyby mi někdo kopl do celého těla naráz. Zcela oslepený jsem udělal pár kroků nazad, zapotácel se a po pár vteřinách zjistil, že hledím do stěn své dílny. Poněkud zaskočeně jsem zůstal stát na místě. Nevěděl jsem, co přesně tu dělám, ale držel se mne zvláštní neodbytný pocit. Takové to bezejmenné nutkání, jaké má člověk, když pro něco jde, zahne za roh a najednou neví, pro co šel. To se mi nepodobalo. Jsem zvyklý, že někdy při práci zapomenu na vše kolem, ale abych zapomněl i na samotnou práci, to se mi ještě nestalo. Došel jsem ke svému pracovnímu stolu a trochu tázavě pohlédl na jeho desku, abych si připomněl, na čem že to právě pracuji, jenomže tu

pokrýval jen běžný provozní nepořádek. Přesto jsem si ale byl jist, že jsem chtěl něco zcela konkrétního.

Tu mi to přišlo na mysl. Nahoře v hodinářství přece stojí velké, rozbité hodiny. Mám zkušenost, že se v mé dílně někdy dají objevit i zcela netušené věci, a tak jsem se sem šel po těch několika speciálních součástkách podívat. K mému překvapení se mi tu tyhle šroubky a dílky, které jsem považoval za značně staré a vzácné, válely skoro všude po zemi. Tak mne má dílna ani tentokrát nezklamala. Spokojeně jsem se dal do jejich sbírání a v duchu se radoval, že jsem si ušetřil cestu do města v takové zimě.

Všechny malé nalezenky jsem si hromadil v hrsti a teprve u toho si všiml, že mi trochu krvácí palec. Zaraženě jsem na něj zůstal hledět a snažil si vybavit situaci, při které se mi to stalo, když tu jsem koutkem oka zahlédl pod stolem pohyb. Naklonil jsem se pod něj a spatřený výjev mne naprosto šokoval. V zadním rohu seděla malá myš a v klidu si chroupala zelené jablko.

Rozčileně jsem po ní hrábl, ale ona uskočila, a tak mi místo ní skončilo v prstech jen to nakousané jablko. Myš zatím vyběhla do místnosti a smykem zabočila k nejbližším krabicím. Hodil jsem nasbírané součástky na stůl, otevřel zadní dveře, v rychlosti popadl koště a jal se to malé zvíře vyhánět ven. To by tak hrálo, aby se mi tady usadily myši!

Naháněl jsem ji po zemi a z rohu do rohu hodnou chvíli, než se mi ji konečně podařilo nasměrovat ke dveřím. Abych měl jistotu, že ji zaženu co nejdál, pustil jsem se za ní i ven do zimy. A bylo to dobře, protože místo úprku si to namířila rovnou za popelnice a neustále se snažila do něčeho zalézt. Trvalo mi nejméně dvacet minut, než jsem jí odstavil všechny úkrytové možnosti z dosahu a donutil ji ze dvora utéct. Když se mi potom ztratila v jednom vzdálenějším křoví, hodil jsem za ní ještě i to nažrané jablko, aby neměla důvod se hned vracet.

Přítomnost jablka a myši v dílně mi však nešla do hlavy a dumal jsem nad tím celou cestu zpět. Pak jsem znovu posbíral, co bylo

třeba k opravě, a vrátil se nahoru do obchodu, abych se konečně mohl pustit do práce.

„Ach, tak přece jen jste byl dole, pane,“ oslovil mne Lesli překvapeně, jen co jsem vylezl po schodech. „Myslel jsem, že jste odešel do města, když jste se takovou dobu nevracel.“

„To nakonec nebylo nutné,“ položil jsem hromádku dílků na stolek vedle hodin, „ale musel jsem vyřídit něco jiného.“ Pak jsem se na okamžik zarazil, protože jsem ve vzduchu rozpoznal Annin parfém, a tázavě se otočil na Lesliho.

„Asi čtvrt hodiny,“ reagoval pohotově. „Omlouvám se, ale řekl jsem jí, že jste pryč. Co vás tam tak zdrželo?“

„Myš. Naháněl jsem ji po celé dílně.“

„Myš? To se asi chudák spletla. Pekařství je přece o tři domy vedle.“

„Vůbec se nespletla. Žrala tam zapadlé jablko. Kdybych tě neznal, řekl bych, že jsi byl u mě v dílně a nechal jsi ho tam ty.“

„Já? To je vyloučeno, pane,“ upřel na mne překvapený pohled. „Na ty strašné schody bych dobrovolně nikdy nevezl. To by muselo jít vážně o život, abych riskoval svoje už beztak chromé nohy.“

„Tak kde se tam tedy podle tebe vzalo?“

„Kdybych vás neznal, řekl bych, že jste si ho tam donesl vy a zapomněl sníst,“ oplatil mi s úsměvem.

„Víš dobře, že já v dílně nejím. Dílna není...“

„...jídlna, pane, ano. A když jsme u toho jídla, máte tu něco pod pultem,“ ukázal na klasické místečko, kde ležel úhledně zabalený balíček od slečny Ann. „Snad vám aspoň trochu vynahradí, že jste se kvůli mně minuli.“

„Minuli...?“ zopakoval jsem a jakýsi nepříjemný pocit mi najednou stáhl krk jako oprátka, přestože k tomu nebyl žádný racionální podklad. Zůstal jsem s nepřítomným pohledem zírat před sebe, dokud se Lesli znovu neozval:

„Pane, neměl byste si jít domů trochu odpočinout? Vypadáte přešle.“

Rychle jsem zamrkal a promnul si čelo a spánky.

„Ano, asi máš pravdu. Cítím se trochu jako přetažené hodinky. Nejspíš taky potřebuji seřadit,“ zavtipkoval jsem ve snaze trochu odlehčit alespoň své vlastní nevysvětlitelné úzkosti.

K tomu, abych se znovu plně dostal do formy, mi však stačil jen obyčejný spánek a jídlo. Protože žádné další podobně podivné okamžiky už nepřibývaly a následující dny již proběhly jako obvykle, pustil jsem to nakonec úplně z hlavy.

Třetího dne se nám ale donesla zpráva o tom, že je Ann nemocná, a na Lesliho popud jsem se ji odpoledne vydal navštívit. Ve vchodu do haly jsem se potkal s právě odcházejícím lékařem, od něhož jsem se dozvěděl, že u Ann propukly příznaky jakési otravy. Má návštěva u ní proto byla poměrně krátká, ale přesto ji potěšila, stejně jako menší kytice, kterou jsem jí donesl. Mou omluvu, že jsem jí k nim nestihl udělat i samozavlažovací vázu, protože jsem kvůli únavě v posledních dnech spal o něco víc než obvykle, mi oplatila ztěžklým úsměvem a vzala mě za ruku. Vyprávěla mi, co se jí v parku přihodilo, a že se u nás původně stavila kvůli pozvánce na bruslení. To mě na jednu stranu příjemně překvapilo, na druhou ve mně ale opět vyvolalo ten nesrozumitelný neklid. I tento náš krátký rozhovor Ann viditelně zmohl, a tak jsem ji raději nechal znovu odpočívat.

I přes každodenní péči lékařů se však její stav začal velmi rychle horšit a pátého večera nás všechny vyděsili tím nejhorším možným sdělením. Všechny dosud známé léky a postupy se bohužel zcela minuly účinkem a s nimi zmizely i veškeré naděje na vyléčení.

Pln roztrpčené bezmoci jsem se téhož večera uchýlil do zavřeného hodinářství, neboť jsem potřeboval být sám. Vtíravý tikot okolních hodin však mé zoufalství jen prohloubil a opravené pohybující se kyvadlo velkých hodin vyplňovalo celou místnost tak ostrým a hlubokým cvakáním, že se to nedalo snést. Musel jsem ho znovu zastavit, ačkoli bezúspěšná zbytečnost toho gesta byla očividná. Přesto mě však při pohledu na nehybné kyvadlo najednou napadlo troufalé řešení. Lékaři jsou možná bezmocní, ale já ne. Zastavím Annin čas, dokud jí nebude pomoci.

Neváhal jsem a ihned se pustil do práce. Archy papíru se při světle mé petrolejové lampy rychle plnily poznámkami a dávaly dílu stále konkrétnější podobu. Tu jsem však z plného zápalu zaraženě zastavil tužku. Nákres přede mnou mi najednou byl podivně povědomý, jako kdybych ho už někdy viděl. Pak mi v mysli krátce mžikl obraz jedné police v mé dílně a ten pouhý pocit se náhle změnil ve vzpomínku. Ve vzpomínku, kterou jsem ale nemohl mít. Okamžitě jsem se k tomu regálu vydal, a přestože byl přeplněný nejrůznějšími věcmi a z velké části tonul ve tmě, mé podezření se s každým dalším krokem měnilo ve svíravou jistotu. Odhrnul jsem všechno, co stálo v cestě, a přitáhl k sobě přístroj, který byl zastrčený až úplně dozadu. Světlo lampy se poprvé zalesklo v jeho skleněné kopuli a mně se stáhl žaludek. To přece není možné!

Bez dechu jsem ho odnesl, položil na pracovní stůl a očima horečně přejížděl sem a tam. Z nákresů, kde byla má stínová lampa zatím jen v hrubých náčrtech, a na stroj stojící hned vedle, dokončený a se zcela doladěnými detaily. Jasně jsem v nich poznával svůj osobitý styl práce, přestože na mne můj zdravý rozum nepřestával křičet, abych nebyl blázen. Nic takového jsem přece nikdy nestavěl. Hodnou chvíli jsem jen stál a němě zíral. Takhle zmatený jsem snad v životě ještě nebyl.

Zcela bezradný jsem nakonec ke stroji pomalu zasedl a jal se ho opatrně zkoumat. Na mysl mi začaly přicházet otázky, které mě znervózňovaly čím dál víc, a nejvíc ze všeho mne děsilo to, že si na nic z toho nevzpomínám.

Opravdu jsem se už pokoušel manipulovat s časem? To proto je ten stroj teď tady? Opravdu jsem to byl já, kdo ho do té police schoval? Copak jsem ho nepoužil u Ann, tak jak jsem chtěl? Nefungoval snad správně?

Jasně jsem cítil, že odpověď na to všechno mám někde v hlavě a jen ji nemůžu dostat ven. Vyčerpaně jsem se opřel o stůl a zavřel oči. Tu se mi však zděšením stáhl krk.

Co když stroj fungoval správně, ale já jsem to nestihl včas?!

Při tom pomyšlení jako by mi sevřeným krkem propadl do žaludku kus ledu.

Co když to nestihnu ani tentokrát?! Vždyť i podle doktorů má už jen pár dní...

Udělal se mi zle až na omdlení. Odpotácel jsem se zpět do židle, složil hlavu do dlaní a pokoušel se nějak vstřebat ten šok, jehož realností jsem si vlastně ani nemohl být jistý. Marně jsem se snažil vyložit z paměti cokoli, co by mi mohlo pomoci. Pak jsem znovu zvedl pohled ke stínové lampě, která přede mnou stála tiše a tajemně, skoro jako zahalená v neproniknutelném oparu. Pokud chci získat nějaké odpovědi, musím přijít na to, jak přesně lampa s časem pracuje a jakým způsobem ho ovlivňuje. Přestože jsem s největší pravděpodobností opravdu byl jejím autorem, paradoxně jsem o ní nevěděl téměř nic.

Pustil jsem se do pokusů, které postupně přinesly závěr, že tímto přístrojem čas nejen že nelze zmrazit, ale že ho nelze ani vracet. Dokáže v něm však konkrétní objekty posílat zpět, čímž se leccos vysvětlilo. Všechno ukazovalo na to, že jsem strojem již skutečně prošel, ale nic na to, co se vlastně stalo. Takové pomyšlení bylo poněkud dvousečné, neboť mne na jednu stranu uklidňoval fakt, že jsem se přece jen nezbláznil, ale na druhou stranu mne možnost, že si nejspíš na nic z toho už nevzpomenu, opětovně zneklidňovala.

Další dva dny a dvě noci jsem byl ponořen do zkoumání, neboť mi dalo značnou práci naučit se, jak správně ovládat zrcadlová stínidla a jak přesně ovlivnit intenzitu světla. Jako pokusné objekty pro přesun v čase jsem použil šroubky a dílky, které zůstaly poházené po zemi. Osmého dne po poledni jsem tak kromě původních čtyř zjištění před sebou měl i páté, které jsem mohl o přístroji již s jistotou prohlásit. Tím pátým byla skutečnost, že stroj sám ze sebe vytvoří pevný bod, čímž se promítá do obou časů zároveň. Doufal jsem, že už vím o fungování stroje času to nejdůležitější, přestože ohledně ovlivnění paměti jsem žádné testy podniknout nemohl. Ale to nevažilo, jakmile existovala hypotéza, již šlo provést jistá protiopatření.

Bylo zatažené únorové odpoledne a hlavou se mi honily nejrůznější myšlenky a obavy. Neustále jsem musel myslet na to, co všechno se mohlo pokazit předtím, co všechno se může pokazit nyní, a jak by se tomu dalo předejít.

Ann již osmým dnem bojovala s otravou a já se rozhodl za ní ještě naposledy zajít. Měl jsem pocit, že teprve až ji znovu uvidím, dostane se mi v tom všem zmatku konečně nějaké pevné jistoty. Zcela ponořen do znepokojivých myšlenek jsem vystoupal po schodech z dílny.

Lesli stál právě u dveří a chystal se zamknout.

„To jsem rád, že jdete, pane. Už jsem si o vás začínal dělat starosti. Ještě chvíli a snad bych tam za vámi musel dojít.“

„Všechno je v pořádku, Lesli,“ ubezpečil jsem ho napůl nepřítomným hlasem. „Jdu za slečnou Ann.“

Zatvářil se potěšeně. „Zrovna jsem vám to chtěl navrhnout. Vezměte si raději deštník, asi bude pršet. A pane?“

Zastavil jsem ve dveřích a sledoval, jak ke mně pomalu míří. V jedné ruce držel košík s jablky a druhou mi jedno z nich podával.

„Nedáte si?“

Odpolední návštěva u Ann byla poměrně krátká a bylo z ní seznat, že se lékaři bohužel nemýlili. Její stav skutečně směřoval k jedinému možnému konci. Přestože mne nejspíš už nevnímala, tlumeným hlasem jsem jí převyprávěl, na co se chystám, a rovnal si u toho vlastní myšlenky. Svým způsobem jsem se za její situaci cítil zodpovědný a o to větší ve mně narůstalo odhodlání ji opět napravit.

Cestou domů mne skutečně zastihl déšť. Usilovně se mi snažil zmáčet kabát i klobouk, ale mé horečné pochody v hlavě se mu zchladit nepodařilo. Pomalým krokem jsem došel k zadnímu vchodu do dílny a opřel se o zeď vedle dveří. Zavřel jsem oči a schovaný pod střešní římsou jsem naslouchal monotónním zvukům dopadajících kapek.

Co se pokazilo předtím?

Co se může pokazit teď?

Ano, tady hned za dveřmi mám stroj času a můžu to zkusit pořád dokola. Ale to není to, proč jsem ho stavěl. Došlo k Annině otravě znovu jen proto, že jsem ji zapomněl zastavit, nebo v tom sehrálo roli více faktorů? Jak je můžu odstranit, když si na ně nevzpomínám?

Začínala se do mne dávat zima.

Pohlédl jsem do tmavé oblohy, jako bych tam hledal nějakou nápovědu, když jsem koutkem oka zahlédl pohyb po mé pravé straně. V plechovém sudu, přistaveném pod okap a napůl naplněném dešťovou vodou, plavala sem a tam malá myš, bezmocně jako v pasti. Bezděčně jsem ji vylovil a v dílně hodil do sklenice. Mokrý kabát a klobouk jsem odložil přes židli.

Chvíli jsem zadumaně pozoroval, jak si myš olizuje a čistí promáčený kožíšek, a v mysli mi vyvstala otázka bezpečnosti přenosu živých tvorů. A nejen ta. S podezřením jsem se naklonil nad sklenici. Není to ta samá myš, co jsem ji před týdnem vyhnal ven? Co když jsem ji sem pokusně poslal já sám? To se mi zdálo pravděpodobné, zrovna něco takového bych plánoval udělat i nyní.

„Jsi to ty? Takhle ses sem předtím dostala?“

Myš však mlčela, nevěnovala mi žádnou pozornost, a tak i tyto otázky zůstaly bez odpovědi. Možná by to ani nebylo potřeba, pokud už prošla ona i já... možná už jsme oba důkazem... jenomže to je všechno pořád jenom MOŽNÁ. Musím to vidět!

Sedl jsem a napsal si na kus papíru vzkaz. Přesun v čase je snad bezpečný, co se týká fyzického těla, ale s pamětí je to očividně horší. Vzkaz jsem si proto připravil na stůl hned vedle stroje a rychle zhotovil otočné rameno. Ani ten malý tvor nepůsobil dojmem, že by si zkušenost s něčím takovým pamatoval, a než se mi ho podařilo umístit na správné místo a zajistit otočenou sklenicí, kousl mne do palce. Zmáčená myš neklidně běhala po poklopu stroje kolem dokola, ale když potom zmizela ve světelném proudu, zbyly po ní na skle jen otisky mokrých tlapek.

Částečně uklidněn jsem začal přecházet po dílně sem a tam, probíral se všemi fakty a vybavil si, že jsem předtím stroj našel schovaný

vzadu v polici. Už jsem rozuměl, proč tomu tak bylo. Proto jsem ho znovu odklidil a schoval, ale i přes všechna opatření a zjištění se mne stále držel velký neklid. Soustředil jsem se na Ann, co to šlo, když jsem otočil klíčkem. Rozechvělým pohledem jsem ještě naposledy přešel dílnu, když jsem zahlédl ležet na stole svůj připravený vzkaz. Zděšením jsem zalapal po dechu. Chtěl jsem se pro něj rychle natáhnout, ale ruce mi na skle držely jako přibité. V příští chvíli se se mnou v oslepující závratí zhoupł celý svět.

Zjistil jsem, že hledím do zdí své dílny, a z nějakého důvodu jsem byl téměř na smrt vyděšen. Vůbec jsem tomu nerozuměl a kvapně se proto začal rozhlížet po místnosti, abych odhalil příčinu. Trochu mi krvácel palec, ale jinak nic nenasvědčovalo tomu, že by mne tu mělo něco ohrožovat. Opřel jsem se zády o zeď a sledoval, jak se mi pomalu zklidňuje dech i tep, když tu mi přišla na mysl Ann. To by nebylo nic neobvyklého, kdyby se mě u toho však nezmocnilo ohromné nutkání okamžitě vyběhnout... jen kdybych věděl kam a proč.

Co se to se mnou děje? Nechápal jsem ani trochu a jasné mi bylo jen to, že tady už nemám stání. Zřejmě jsem potřeboval na vzduch. Po pár krocích ke dveřím se mi však něco pohnulo pod nohama tak nečekaně, že jsem leknutím uskočil. Po podlaze zničehonic proběhla myš, a co bylo nejpodivnější – úplně mokrá! Nevěřil jsem vlastním očím. Rychle jsem rukou našmátral koště a jal se ji vyhánět, ale po celou tu dobu mi nešlo na rozum, kde se vzala v mé dílně a v čem se mohla takto vymáchat.

Vždyť tady uvnitř přece žádnou vodu nemám a venku mrzne!

A do toho stále to nesnesitelné vnitřní napětí, které jako by vedlo odnikud, ale končilo u Ann. Jako kdyby jí snad mělo něco hrozit. Připadalo mi, že nerozumím už vůbec ničemu.

Za hodnou chvíli, co se mi podařilo zahnat tu myš dostatečně daleko, jsem se vracel zpět do dílny. Zamířil jsem ke schodům a cestou si všiml na zemi poházených šroubů. Jestli jsem se nepletl, přesně takové jsem přece potřeboval k opravě těch velkých hodin.

Zdalo se, že alespoň v obchodě funguje všechno, jak má. Když mi Lesli oznámil, že tu před chvílí byla Ann, napadlo mne, že můj strach tedy neměl opodstatnění, protože byla očividně v pořádku.

„A neříkala něco?“

„Jen se ptala, jestli tu jste, pane. A něco vám tu nechala.“

Vtom jsem se zastavil.

„Přišla mě pozvat na brusle,“ uslyšel jsem se říct s pohledem upřeným kamsi do prázdna, ale s takovou jistotou, až jsem se tomu sám podivil.

„Myslíte?“ opáčil Lesli konverzačním tónem, zatímco se věnoval nějaké práci na pultu.

Neodpověděl jsem. Nedokázal jsem vysvětlit ani sobě, odkud to vím, natož někomu jinému, a raději jsem se rozhodl změnit téma.

„Věřil bys, že mi po dílně běhala úplně mokrá myš? Vůbec nechápu, kde se tam vzala.“

„Tak to nevím, ale nejspíš se asi jenom spletla. Pekařství je přece o tři domy vedle.“

Zarazil jsem se.

„Neodpovídal jsi mi někdy už něco takového?“

„Vy jste se mě na něco takového už někdy ptal?“

Musel jsem mu dát za pravdu a usoudil, že nejlépe udělám, když se opět ponořím do práce, protože jestli jsem někdy potřeboval spolehlivě vyčistit hlavu, tak právě v té chvíli. Nějak jsem doufal, že až se z ní vynořím, bude všechno zase jako dřív. Jenomže ani následující dny mi nedopřály klidu. Stále jsem si v záblescích vzpomínal na věci, které se nestaly.

Poznal jsem doktorovu tvář, přestože jsem ho toho dne potkal poprvé.

Viděl jsem nemocnou Ann ležet v posteli ještě dřív, než jsem vkročil do jejího pokoje.

Věděl jsem, jak vtíravý zvuk bude vydávat kyvadlo těch starých hodin, přestože se dosud ještě nepohnulo.

Při prvním pomyslení na záchranu Ann pomocí stroje času se mi v hlavě místo nepřesných náčrtů objevila rovnou hotová

stínová lampa. Vybavilo se mi i mizení šroubů před tím, než jsem je skutečně poslal.

Čím dál víc se mi zdálo, že jen kráčím po nějaké předem připravené cestě, aniž bych měl možnost odbočit. Svým způsobem to vlastně bylo uklidňující, ale i přesto jsem občas pojímal podezření, zda tím nebyla do falešného klidu zároveň ukolébána i má skutečná vůle.

Odpověď jsem dostal onoho upršeného večera, kdy jsem se vrátil z poslední návštěvy od Ann. Právě jsem se chystal vejít do dílny, když mne náhle přepadl nutkavý pocit, že musím odbočit k sudu pod okapem. Už jsem tomu nekladl žádný odpor, neboť jsem věděl, odkud se ten pocit bere, a také to, že se důvod vždy záhy dozvím. Veden pouhými záblesky vzpomínek jsem došel až k sudu a zvědavě do něj nahlédl. Vodní hladinu kromě dešťových kapek čerila rychlými tempy i malá myš a při pohledu na ni jsem se musel usmát. Vlastně mne to opět vůbec nepřekvapilo. Pokusný objekt.

Vytáhl jsem ji a chtěl s ní odejít do dílny, ale ten vjem mokrého kožíšku v dlani mne zničehonic donutil zastavit. Pozorně jsem se na ni zadíval a někde uvnitř jako by mi pomalu začala probublávat jakási zlá předtucha. Mokrou myš jsem přece vyháněl z dílny toho dne, co se Ann otrávil. Myš na mne tázavě upírala svoje korálkově černé oči a byla pozoruhodně klidná. Ani se nesnažila kousat, skoro jako by mne poznávala. Přitom jsem si všiml, že měla hlavu hned u prstu, na kterém byla již téměř zhojená malá ranka. Věděl jsem, že už jsem časem jednou prošel, ale teď se mi začalo v útržcích vracet, že jsem na tuhle myš hleděl už mockrát. Viděl jsem ji v plechovce, ve sklenici, pod stolem, na poklopu, suchou, mokrou...

Nedržím ji teprve podruhé! Musel jsem projít už tolikrát! Jsem v časové smyčce?!

Zatmělo se mi před očima.

Myš se mi zacukala v ruce. Mimoděk jsem povolil sevření, hbitě mi vyšplhala po prstech na hřbet ruky a rozhlédla se po okolí. A potom hop – skočila na okenní římsu, přeběhla na druhou stranu, sešplhala po obnažených cihlách a zmizela ve tmě.

Sedl jsem si na práh jako opařený a nepřítomně zíral před sebe. Po zádech mi s mrazivým chvěním přejížděl pocit absolutní bezmoci.

Je zbytečné se vracet!

Kolikrát už jsem se vrátil, abych stihl Ann zachránit? A kolikrát proto, že jsem opět zklamal? Je to snad osud, který nelze zvrátit? Nebo jsem se pokaždé vracel jen proto, abych ji mohl znovu vidět? Sobecky jsem ji nutil umírat pořád dokola... Je snad jediná šance, jak se ze smyčky dostat, právě v tom? Dopřát Ann klidu a nechat ji zemřít?

Byl jsem naprosto zdrcen. Nejen tou představou nevyčtených odpovědí, ale i faktem, že přesto, co mám jako jediný k dispozici, nezmůžu vůbec nic. Ten stroj je k ničemu! Jak je vůbec možné, že něco, co má takovou moc, je ve výsledku naprosto bezmocné?! Copak jsem nikdy nepřišel na to, že stroj maže paměť? To mne nikdy nenapadlo napsat si vzkaz?! Kdybych v té chvíli měl tu lampu před sebou, snad bych ji popadl a mrštil s ní o zem. Měl jsem na ni takovou zlost. Na ni, na sebe, na osud.

Odpotácel jsem se dovnitř dílny, zavřel za sebou dveře a vysíleně se o ně opřel. Bylo k nesnesení bolestné na to jen pomyslet, ale rozhodl jsem se už nikam nejt. Nechtěl jsem, aby to utrpení musela znovu zažívat jen kvůli mně. To byla má vůle.

A pak přišlo ráno devátého dne. Toho dne, kdy Ann skutečně otravě podlehla a zemřela. Seděl jsem opřen o stůl, hlavu položenou na rukou a jen těžko bych někomu dokázal popsat, jaké pocity mne skličovaly. Neustále a bezvýsledně jsem to všechno otáčel v mysli pořád dokola a snažil přesvědčit alespoň sám sebe, že jsem došel správného rozřešení. Čím víc jsem však myslel na to, že už ji přece nic netrápí, začalo něco zcela nového trápit mne. Nikdy jsem Ann pořádně neřekl, co k ní cítím, a vyčítal jsem si, že jsem se tím začal zaobírat až nyní, když už je pozdě. Už jí to nikdy neřeknu.

Tmavý kout v polici jako by začal nesnesitelně žhnout.

Ale mohl bych...

Ne! Pevně jsem zavřel oči, abych odolal svodům stroje času, který mne svou pouhou přítomností pátil do zad. Nejde to zvrátit! Nemůžu jí to

udělat znovu! Ale to pomyšlení, přece jen ji ještě naposledy vidět a všechno jí říct, se ve mně již nezadržitelně uhnízdilo, hlodalo mne a bujelo neuvěřitelnou rychlostí. Vydržel jsem tomu odolávat jen pár hodin.

Nakonec jsem sedl a napsal si na papír vzkaz. Ne o tom, abych ji varoval, kam nesmí jít, ale o tom, co jí opravdu říct chci. Možná, že nikdy její osud neporazím, a i kdyby tohle bylo to poslední, co můžu udělat, chci, aby to věděla. Papír jsem si složil do kapsy, otočil klíčkem a naposledy položil ruce na stroj.

Otevřel jsem oči ve své dílně a cítil se podivně rozechvělý, ale zároveň pozoruhodně vyrovnaný. Nevěděl jsem, co přesně tu dělám, ale držel se mne zvláštní neodbytný pocit. Tu mi to přišlo na mysl. Nahoře v hodinářství přece stojí velké, rozbité hodiny. Nerušeně jsem tedy posbíral všechny ty potřebné díly a šroubky, které jsem našel ležet na zemi, a v klidu se znovu vrátil k opravě. Asi čtvrt hodiny na to se otevřely dveře obchodu a vzduch zesládl známou vůní růží a citrusů.

Toho odpoledne, když jsem se oblékal na bruslení, jsem ve své kapse našel vzkaz psaný mou rukou. Neměl jsem ponětí, kde se tam vzal, ale dodal mi odvahy.

O autorovi

Andrea Pořízková se narodila v Teplících roku 1986 a pracuje jako všeobecná sestra. K jejím koníčkům patří fotografování, cizí jazyky, poslech hudby a pěstování flory i fauny. Psaní se amatérsky věnuje už od puberty, ovšem až od roku 2016 se v tomto směru vzdělává více do hloubky. V roce 2019 napsala svou první povídku a hned se s ní umístila na druhém místě literární soutěže OSKAR 2019. V současné době pracuje na svém prvním sci-fi románu a několika pohádkách z mikrosvěta.

TY JSI S NÁMI TEHDY NEŠEL

Theo Addair

Byli jsme čtyři páni světa.
Zůstal jsi sám a po všem veta,
vyrostla mezi námi zeď.
Netušíš, proč se pouto láme,
proč se ti náhle vyhýbáme...
Nemůžeš znát to, co my teď.

Neznáš ten výboj do ovzduší,
praskání, které signál ruší,
když vesmír kanál přeladí.
Namísto chlípné komedie
mrazivým děsem srdce bije,
zoufalý jekot v pozadí.

Kvílení skřípe uvnitř v kostech,
bublavě zmlkne. Ticho roste,
až slyšíš jenom světlo lamp.
Na solné sloupy padá chmýří
– tři sloupy, kde stát měly čtyři...
Skončilo všechno přímo tam.

Možná, že slunce toho rána
vyšlo, jak činí od pradávna.
Jenže ta holka spala dál,
bledá a rudá mezi listím.
Nikdy už nebudeme čistí,
i když chlast dávno vyprchal.

Ty jsi ten večer řekl: „Platím!
Už mám dost, kluci – no, tak zatím.“
Odešels v klidu domů spát.
Smrděly močí zadní dvorky,
asfalt byl pořád ještě horký
a vše se teprv mělo stát.

O autorovi

Theo Addair je hrdým rodákem z pražských Vinohrad a dodnes se nedokázal od hlavního města odstěhovat dál než na pár kilometrů. Živí se jako právník, a co hůř, ještě ho to baví. Kromě psaní rád cestuje, maluje, a když se nehlídá, v nepatřičných situacích si zpívá. Čtenáři ho mohou znát jako autora Muffinu a čaje a navazujících Koláčků a spiklenců, dvou LGBT románů pro mládež. Aby utal počínající fāmy o své posedlosti jídlem, rozhodl se svou nejnovější fantasy knihu nazvat Ve stínu oskeruše. Jeho snem je stát se opravdovým spisovatelem, ačkoli si není úplně jist, co to přesně znamená.

www.vpismenkach.cz

POLARIS

Jiří Vondrovic

Vlak uhání po kolejišti a já sedím zády proti směru jeho jízdy. Svítá a přichází probuzení z amerického snu. Marně se snažím si vzpomenout, kdy tenhle příběh vlastně začal. Když jsem před lety napsal pohádku, svou prvotinu... možná, když jsem složil Tsunami a nevěděl, že mě to VLNOBYTÍ za pár let dostihne... nebo snad, když poprvé prošla dveřmi a věnovala mi první úsměv... Jednou jsem slyšel, že čas neplyne jako řeka jedním směrem, ale že je jako rozbouřený oceán a my křehkými kocábkami zmítajícími se na jeho vlnách, vrhané všemi směry. A že je někdy strašně těžké určit přesný moment, kdy se vlna zlomí...

Nevzpomínám si, kdy jsem viděl Polárku poprvé. Byla jednou ze dvou dcer mé kolegyně a občas se za ní v obchodě, kde jsme všichni pracovali, zastavila. Tu jsem léta škádlil s otázkou, kterou ze svých spanilých dcer mi dá za ženu. Vidím to jako dnes, jak jsem ji postavil před Sophiinu volbu a řekl: „Kdybys musela, tak kterou bys mi dala?“ Po chvíli protestů a marného vzdoru odpověděla, že asi tu starší. A já na to: „Cože, ty bys mi opravdu dala svou vlastní dceru? Co jsi to za krkavčí matku?“ Od té doby jsem si z ní pravidelně střílel a krátil si tak dlouhé chvíle nudných směn.

Navzdory své výřečnosti a tomu, jak společensky jsem na své okolí působil, žil jsem už mnoho let sám a hlubším milostným vzplnutím jsem se v zásadě vyhýbal. Měl jsem na ně příliš zmrzačené srdce, které se těžko dalo probudit k životu, a ačkoliv tu několik

pokusů bylo, žádná žena nedokázala přehlušit ozvěny minulosti natolik, abych viděl dál než (a to nejsou má slova) na špičku vlastního nosu. Ne že bych se nesnažil, ale můj počáteční zájem zpravidla velice rychle opadl. Stejně otázky, stejné odpovědi, gesta, pořád stejné hry, jejichž repríza jednoho časem unaví... Možná to nebylo spravedlivé, ale takhle jsem to tehdy prostě vnímal. Žádné děvče mi nebylo dost dobré a nedokázalo se mi dostat hlouběji pod kůži. Přes veškeré popírání, letargii a cynismus jsem v sobě začal živit přání a touhu po něčem silnějším. Po něčem, co mě opět probudí k životu. Potřeboval jsem pořádnou bouři.

„Dávej si pozor na to, co si přeješ, mohlo by se ti to splnit.“

Už od sedmnácti jsem byl tak trochu instinktivní bestie, která dokázala intuitivně vycítit, když se blížilo nějaké nebezpečí nebo velké změny. Možná i proto se během let stala má společnost žádanou pro bloudící ztracence a notorické potíživisty. Velmi často mě sami vyhledávali a důvěřovali mi i přes to, jak břitkým humorem a ironií jsem je mnohdy častoval. Asi věděli, že je to jen obranný reflex, kterým si chci udržet odstup, a snažím se tak zakrýt skutečnost, že mi na nich záleží. Každopádně to fungovalo. Můj vnitřní kompas ukazoval směr. A já na začátku roku cítil v kostech, že se něco semele...

Po dvou poklidných letech jsem v nitru cítil, že je na čase se pohnout. Viděl jsem kolem sebe lidi, kteří život jednoduše vzdali. Pohodlí jejich současného statutu quo jim zaručovalo relativní klid, ale nezajistilo jim příslib štěstí. Vycházelo to z rozhovorů, které se mnou vedli. Jen velmi zřídka přiznali svou apatii a fakt, že sami nejsou zrovna spokojeni se svým životem. Když na něj náhodou přišla řeč, raději stočili téma k zatraceným banalitám. Co hůř – i já sám začal vnímat, že jsem uvázl ve vlastní bublině a trpím podobným stockholmským syndromem. Byl jsem naštvaný bez zjevné příčiny a činnosti, které mě dřív bavily a naplňovaly, mě teď unavovaly. Naše kapela měla slavit deset let své existence a s tím byla spojená i velká

očekávání. Čekala nás práce na novém albu a na mých bedrech coby kapelníka, textaře a skladatele ležela tíha desáté sezony. Do toho jsem musel poslouchat promlouvání do duše od svých nejbližších, kterým leželo na srdci mé blaho a budoucnost, ale kteří ve své horlivosti jen stupňovali můj hněv a znechucení.

Zlom nastal v momentě, když jsem poprvé viděl Vykoupení z věznic Shawshank. Ten film a proslov Tima Robbinse na filmovém festivalu mi nastavil pověstné zrcadlo a já cítil nutkavou potřebu utéct. Utéct z vězení, které jsem si sám stvořil. Cítil jsem se institucionalizovaný. Věděl jsem, že včera bylo pozdě a každým dnem vyprchává můj potenciál. A tady začala má malá osobní renesance. Nejdřív jsem podal výpověď v práci. Dva roky bylo to místo mým útočištěm, mým kukaččím hnízdem, a já své kolegy měl upřímně rád, ale během třetího roku se začala projevovat jasněji firemní politika a její odlidštěnost. Vnímal jsem nejen vlastní frustraci, ale i frustraci kolegů. Byli jsme v práci „od nevidím do nevidím“ a večer se ptali sami sebe: „Co se zatraceně stalo se životem?“ Bylo na čase odejít. Mnou podaná výpověď v září mohla elegantně zajistit, abych se vyhnul nákupnímu šílenství před Vánoci, ale nemohl jsem je nechat na holičkách. Ne po tom všem. A tak jsem se upsal ve staré práci alespoň jako brigádník pro sváteční běsnění. Kdybych to neudělal a odešel z práce o měsíc dřív, jak jsem původně uvažoval, byl bych ji nikdy nepoznal...

S bojovým duchem se mi vrátila i chuť k psaní. Po letech neúspěšných pokusů a následné kapitulace jsem znovu vzal své povídky a obeslal pár literárních soutěží. Jeden nikdy neví, co se může stát. Další na řadě byla kapela. Muzika mi šla vždycky nejlíp, když jsem byl pod tlakem, což paradoxně platilo i o mojí posádce, bez ohledu na to, jak moc to nenáviděli. Ve studiu jsme díky tomu nahráli čtyři nové skladby a jednu starou akustickou. Tsunami. To album jsme natočili v září a začali připravovat vše na koncert desetiletí. Díky tomu všemu jsem se cítil strašně velký, větší než kdy dřív. Po tak strašně dlouhé době. A bylo mi jedno, co si o mně kdo myslí. Aby toho nebylo málo, nechal jsem se naverbovat ke komediantům a spoustu

lidí kolem sebe tím rozhodnutím naštvál. Říkali, že dělám chybu, že jsem ztratil rozum. Ale já věděl, že jsem tím naopak možná udělal všechno pro to, abych si ho uchoval. Cítil jsem se nepřemožitelný...

„Říká se, že je-li žák připraven, učitel se vždycky najde... bez ohledu na to, čeho se to týká.“

Naše cesty se měly protnout. Nějaké indicie se ke mně donesly už v létě, ale nevěnoval jsem jim přílišnou pozornost, protože jsem měl dost práce s vlastní revoltou. Když se ukázalo, že nejde jen o klevety, neodpustil jsem si opět pár vtípků a poznámek. A koledoval si o malér...

K naší první konfrontaci došlo na firemní večeři. Dorazila na ni pozdě večer po škole. Měl jsem už značně upito a bavil osazenstvo. Když vstoupila do naší společnosti, přepadl mě divný pocit. Slovy neuchopitelný. Mé kolegyně včetně šéfové mi několikrát škodolibě přihrály na smeč, abych se mohl blýsknout, ale já místo toho zůstával ve statické defenzivě a sám nechápal proč. Naše pohledy se chvílemi zkoumavě střetávaly na půli cesty. Bylo to nervózní měření sil. Alespoň z mé strany a já děkoval letům na střední, během kterých jsem se pro vlastní dobro naučil na druhé působit dojem vyrovnaného plaziho klidu. Ten ale mohl jen stěží konkurovat jejímu. Skutečnějšímu. Když se toho večera při odchodu z podniku naše cesty rozdělily, uvědomil jsem si, že klidnější a vyrovnanější holku jejího věku jsem snad ještě nepotkal. Nevěděl jsem proč, ale bylo mi jasné, že je jiná než ostatní. A to mě znepokojovalo. Tehdy možná náš příběh skutečně začal, ale kdo ví. Všechny příběhy prý už byly jednou napsány.

Přišel listopad. Bylo to zrovna na Dušičky, když nás čekala první společná směna. Po nervózním prvotním oťukávání jsem během našeho rozhovoru rychle zjistil, že je to velice milé děvče. Její oči se na mě smály a úsměv mě zvláštním způsobem uklidňoval. Působila neobyčejně autenticky. Upřímně. Na nic si nehrála. Byla pro mě jako závan čerstvého vzduchu... a pak najednou odešla. Skončila jí směna. A já zůstal stát jako opařený.

„Do prdele!“ ulevil jsem si.

„Co je ti? Jsi v pohodě?“ zeptala se mě kolegyně, která zrovna procházela kolem. „Vypadáš, jako bys viděl ducha.“

Ani nevěděla, jak blízko byla pravdě.

„Nic. Jsem v pohodě,“ odpověděl jsem. „Jen si připadám jako ten nejhoupější vtíp na světě...“

Druhý den nás čekalo další kolo. Tentokrát jsem měl na povel celý obchod a byl tam jen s brigádníky. Nebylo moc prostoru k hovoru, protože vánoční nákupní horečka začala mnohem dřív, než se čekalo. Měl jsem alespoň dost času promyslet si, jak ji pozvat na kafe. To už jsem věděl, že za dva měsíce odjíždí na půl roku do Finska. Má zvědavost ale byla silnější než pragmatismus a já si pro vlastní klid potřeboval ověřit, zda je opravdu taková, jaká si myslím, že je. Příležitost se naskytla až hodinu před zavíračkou, když se obchod vylidnil. Přisedla si ke mně a my na sebe po celém dni konečně našli chvíli času. Svěřil jsem se jí mimoděk s tím, že si druhý den jedu pro svůj první literární úspěch, že mi otiskli povídku.

„Opravdu? A o čem je?“

„To ti nemůžu říct,“ odpověděl jsem a lišácky se na ni culil.

„Proč ne?“ vyzvíдалa dál.

„Protože jsem do té soutěže poslal dvě a nemám šajn, kterou vybrali... ale nejspíš Indigo, protože je to takový naturalistický příběh ze života o hodu mincí.“

Víc jsem jí neprozradil, chtěl jsem zůstat tajemným. A také jsem si chtěl nechat něco i na příště... Skončila směna a já sbíral kuráž k tomu, abych ji někam pozval, než odejde. Moje pozvání ji v první moment překvapilo. Bylo mi jasné, že se k ní nějaké mé fórky musely donést. Měřila si mě pohledem. Nakonec se usmála a s hravým tónem v hlase souhlasila s tím, že se domluvíme příště. Když odešla, ještě dobrých čtvrt hodiny trvalo, než se mi vrátil normální tep.

Večer jsme se spolubydlícím a kamarády vyrazili do města na tah. Byl jsem opilý svým malým vítězstvím a měl chuť slavit. Předčasně.

Naše noční běsněněně se protáhlo do ranněch hodin a jรก měl co dělat, abych se rรกno vykopal z postele a stihl vlak do Prahy, kde se měla konat slavnostněně ceremonie. V cělově stanici mě pěvětala kocovina hodnรก Charlese Bukowskěho. Dobelhal jsem se k nรกdrazněmu kiosku, koupil bagetu, minerรกlku a hodně nejistěm krokem vyrazil na vernisáž.

Do začátku zběyvala necelรก hodina a jรก měl čas dรกt se aspoň trochu do kupy. I pěs zachmuřeně podzimně počasě bylo na nรกměstěcku poměrně živo. Dva starci pěed katedrรกlou krmili holuby a ti se sem slětali z blězkěho okolě. Dozněvaly posledně ozvěny kocoviny a mě nitro naplnil smutek. Sedl jsem si na volnou lavičku a pozoroval lenivě děně kolem sebe. Tohle měl bět měj velkě den. Den měho větězstvě. Snědl jsem tolik bagety, kolik mi žaludek dovolil, a zapil to pomerančovou minerรกlkou. Nabězel se mi pohled na dveěe krรกsně katedrรกly. Kusu historie, kterě tady zěstane pro pěrěstě generace. Z jejich dveěě vycházeli japonstě turistě, celě v gala. Jรก na tom byl o poznรกně hěř. Šustรกkovรก bunda, pod ně rolรกk a sepraně dězěny. Spisovatel par excellence. Věc mi měj ranně věsadek nedovolil. Každou chvěli mi pěed očíma tančily mězitky a jรก měl plně ruce pěace s těm je rozhánět. Čas běžel strašně pomalu a mě pěpadl znovu smutek. Vytáhł jsem poznรกmkově blok a začal do něj nekontrolovaně zapisovat vnitěrně pochody tě posvรกtně chvěle. Dne měho prvněho literรกrněho śspěchu. V ušěch mi hrรกla „Wish you were here“. Nebo jsem si to alespoň myslel:

Přál bych si, abys tu byla se mnou... v den mého vítězství. Ještě nikdy jsem nic nevyhrál. Žádnou soutěž, kdyěz nebudu počětat tu obrรกzkovou ze tětětě těřědy, ve které vyhrรกł snad kaěděy. Moěznรก proto jsem soutěžil raději sรกm se sebou – mohl jsem tak vyčětat jenom sรกm sobě. Dnes je to jinak. Tentokrรกt jsem nevyhrรกł jako solitěr. Alespoň v to doufรกm. I kdyěz... seděm tu sรกm... sรกm se svěm osamělěm větězstvěm a moc bych si pěřรกł Tě tu mět u sebe... pěstoěze Tě znรกm sotva dva dny... I wish you were here...

P. S.: Pěřěstě chci větězit s Tebou.

Přečetl jsem si, co jsem napsal za infantilní patos, vytrhl stránku, zmuchlal ji a podíval se na koš, který stál jen o několik metrů dál. Můj pohled se vrátil zpět ke zmuchlanému papíru v dlani, po krátké úvaze jsem ho vložil do batohu a vydal se vstříc kavárně naproti katedrále...

Sál byl bohatě zdobený v renesančním stylu. Tedy spíš v novorenesančním. V místnosti bylo postaveno kolem dvaceti stolů po kvartetu židlí. Polovina stolů už byla obsazena. Našel jsem jeden dosud volný na středu. Seděl jsem a pozoroval všechny kolem. Studenty v doprovodu rodičů a pyšných babiček. Uhlazené pisálky v košilích a vestičkách. Pyšné polovičky pyšných poloviček... Znovu jsem zkontroloval svůj outfit a alespoň si u roláku vyhrnul rukávy coby známku nedbalé elegance. Má únava si začala naplno vybírat svou daň. Objednal jsem si kávu, abych zůstal při smyslech...

Hlavní porotce si vzal úvodní slovo a přivítal všechny příchozí. Seznámil nás s historií soutěže a vysvětlil nám její literární význam. Po několika recitacích došlo na předání knih. Autoři je měli jen za náklady, a tak jsem jich nakonec vzal víc, než bych potřeboval. Když jsem stál na stupínku, zeptal jsem se předsedy, kterou z mých povídek vybral. Zeptal se mě na jméno, podíval se do rejstříku a s úsměvem řekl: „Polární záře.“

Vzal jsem si od něj knihy a sedl si na své místo. Pokoušely se o mě mdloby. Zákony pravděpodobnosti mluvily jednoznačně ve prospěch Indiga. Polární záře měla být jen povídkou do počtu bez přehnaných ambic a očekávání. Občas matematika prostě nefunguje. Otevřel jsem batoh a vyndal zmuchlaný patetický dopis, který neměl být nikdy rozbalen. Monolog hlavního porotce pokračoval a já si mezi tím znovu připadal jako ten největší vtip na světě, který jsem si navíc sám napsal. Ta povídka byla o zásahu bleskem. Pohádka o drsné tváři a měkkém srdci, té nejpodělanější kombinaci pro tenhle šílený svět... byl to jenom příběh... o lásce na první pohled. Wildovská pohádka v mém vlastním duchu.

Naplno mě zasáhla imploze a já nevěděl, zda plakat, nebo se smát. Sundal jsem si brýle a protřel si oči. Potřeboval jsem zatraceně nutně

oddechový čas. Chytil jsem druhý dech, sebral své knihy a vyrazil do ulic. Ušel jsem jen několik metrů a s vypětím všech sil potlačoval pláč. Tak takhle vypadá vítězství?! Kolem mě procházeli ostatní úspěšní spisovatelé se svými doprovody a já bez ohledu na to, jak směšně a absurdně to znělo, věděl, že bez mého doprovodu je tohle moje malé vítězství, můj první literární úspěch, jen polovičním. Místo abych ronil slzy štěstím a dojetím, ronil jsem je v rádoby nejšťastnější den svého života smutkem.

Celou cestu zpět jsem v rukách křečovitě svíral svůj vynález zkázy a přemýšlel, jakou hru to se mnou život zase hraje. Pokaždé, když jsem nakrátko uvěřil v nějakou osudovost, dostal jsem ránu, ze které jsem se vždycky dlouho vylízával. Proto byl pro mě determinismus nepřítelem a sebemenší náznak osudu pouty. A já rozhodně nemínil být otrokem – chtěl jsem mít věci ve vlastních rukou. Zároveň mě ale občas doprovázely milníky a náhody, u kterých jsem si prostě musel říkat: „Zatraceně, jaká je pravděpodobnost?“ Tím spíš, že mi vstoupily do cesty vždycky v momentě, kdy jsem stál na pomyslném rozcestí a zvažoval své další kroky... Udělal jsem si malé resumé a připadal si jako detektiv z nějakého hodně nepovedeného noiru. Tak jedeme, milý Watsone:

Trudnomyslný spisovatel čtyři roky posílá povídku do soutěží. Bez úspěchu. Po letech se ji rozhodne poslat ještě jednou jako poslední zašeptání. Vzápětí potká holku, co mu rozbuší srdce. Dva dny nato ta marná povídka vyhraje v soutěži. Jejím hlavním hrdinou je osamělý hraničář, který nestojí o cizí přízeň ani o lásku, dokud mu do života nevstoupí ledová královna a nezmocní se vlády nad jeho srdcem. Chřadnoucí hraničář se vydává na osudovou cestu s nejistým koncem, následuje severní hvězdu a ženu svého srdce. Dívka, která rozbuší srdce spisovatele, odjíždí za dva měsíce na sever, odkud má sledovat polární záři...

Na to, aby to byla pravda, to znělo jako až příliš velká romantika. Nechal jsem případ otevřený pro nedostatek důkazů. Prozatím. K tomu, abych ho vyřešil, jsem nepotřeboval k ruce žádného Watsona, ale víc spánku. A ji...

„Znáš to staré rčení? Když nemůžeš běžet, tak se plazíš. A když se nemůžeš plazit, když už nedokážeš ani to... najdeš někoho, kdo tě ponese.“

Tenhle citát jsem měl rád. Byla to taková mantra, která nějakým zvláštním způsobem vždycky zafungovala v momentě, když jsem neztrácel směr, ale vůli. Vzpomněl jsem si na psaní diplomky. Na své neurotické a nihilistické stavy kapitulace, když jsem zvažoval smysluplnost svého úsilí, studia a vůbec všeho, co se týkalo školy. Jak jsem všechno nechal opět idiotsky vyhnat do krajností, které dospěly až k bodu zlomu a já měl sto chutí se na všechno vykašlat. Z hlubin mé paměti se vynořilo jedno hodně nepravděpodobné setkání. Možná právě jedna taková ta osudová směrovka, těžko říct. Když jsem byl opravdu hodně blízko tomu, abych do svého univerzitního veledíla hodil takříkajíc vidle, potkal jsem ve vlaku irského učitele. Byl tisíce kilometrů od domoviny a zaujal ho můj štos knih a poznámek, se kterým jsem si přisedl do jeho kupé. Jeden titul ho upoutal obzvlášť. Obraz Doriana Graye, předmět mého bádání a stěžejní dílo mé studie. Vyprávěl mi o svém sousedovi, který má v jeho rodném městě na náměstí sochu. Řekl mi, že ji tam má proto, že byl vůbec prvním hollywoodským představitelem Doriana Graye. Dozvěděl jsem se od něj jméno toho herce, rok i název inscenace – všechno jsem to zapomněl, protože to ve výsledku nebylo důležité. Důležité bylo, že mě to setkání nakoplo a vlilo mi novou krev do žil. Tu práci jsem úspěšně dokončil, ale dodneška s úsměvem kroutím hlavou a ptám se sám sebe, jak moc velká pravděpodobnost toho setkání asi mohla být. A to načasování...

Vrátil jsem se do reality. Můj pohádkový kolotoč se zasekl. Opakoval jsem si, že je to všechno příliš krásné na to, aby to byla

pravda. A možná jsem to i nechtěně přivolal. Z našeho plánovaného kafe nebylo nic. Při mém návrhu termínu souhlasila. Nervózně, ale souhlasila. Když nadešel ten významný den a já se jí zeptal, zda naše schůzka platí, hned jsem poznal z jejího výrazu, že je všechno špatně. Řekla, že se jí ten termín moc nehodí, že se naskytly nějaké komplikace s jejím odjezdem, které musí vyřešit. Dostal jsem košem. Alespoň jsem to tak v ten moment vnímal. Moc dobře jsem věděl, že se do konce měsíce v práci uvidíme už jen jednou. Pak jsem měl nastoupit v divadle. Prostě konečná. Když už nic, chtěl jsem padnout důstojně. A upřímně. Řekl jsem to, co jsem si skutečně myslel:

„Promiň. Nechtěl jsem tě dostat do rozpaků... já jen... když člověk po dlouhé době potká někoho výjimečného, tak mu přijde líto kolem něj jen projít.“

Má slova ji evidentně překvapila a zaskočila.

„Já... promiň, je toho teď strašně moc...“

Večer mě spolubydlící vytáhl ven. Jeho kamarádi v jednom klubu měli hrát deskové a karetní hry a prý by mě to mohlo rozptýlit. Ten den jsem už jednou prohrál, tak proč nekapitulovat ještě jednou. Po cestě do klubu jsme nabrali jeho kamarádku. Hezká, milá, drobná blondýnka, co studovala stejný obor jako já. Hned jsme našli společnou řeč. Poznat ji dřív, kdo ví? Měla všechny trumfy v ruce, ale nebyla to Polárka. Omluvil jsem se, že jdu druhý den do práce, rozloučil se a odešel domů ještě před půlnocí. Když jsem dorazil na byt, vzal jsem do ruky jeden výtisk své knihy. Přes bolestivou porážku a její uvědomění jsem věděl, komu ta kniha patří. Navzdory tomu, jak pitomě ta slova zněla v hlavě...

Druhý den jsem dorazil do práce a dozvěděl se, jaká pracovní pohroma se na nás žene a kolik zboží má dorazit. Pro dva lidi na krámu to opravdu nebyly nejlepší vyhlídky. Kolegyně mi však zvěstovala i dobrou zprávu – paní vedoucí nám narychlo sehnala posilu. Když jsem se dozvěděl, že tou posilou bude Polárka, myslel jsem, že mě trefí. Byl jsem unavený, nevyspalý a navrch zhrzený. Mé ego dostalo

za posledních čtyřiaadvacet hodin pěkně na prdel a poslední, oč jsem ve svém aktuálním stavu stál, byla další konfrontace na bitevním poli. A přece mě to zároveň hrálo na hrudi vlevo nahore...

Chvíli jsme vedle sebe nervózně přešlapovali. Podle očekávání. Ani jeden z nás nepočítal s tím, že bychom se zase viděli až takhle brzy. A tak jsme kolem sebe kroužili jako dva žraloci. Bylo mi jasné, že stojím opět na pomyslném rozcestí. Zrekapituloval jsem si všechno dosavadní dění, všechny ty náhody i ten infantilní nápad, co se mi vkradl do hlavy a více či méně v ní klíčil od samého počátku. Od chvíle, kdy jsem si vzal na vernisáži o výtisk víc. Ať už instinktivně, nebo plánovaně. V hlavě se mi vybavila slova Roberta Frosta a já dal na jeho radu. Vybral jsem si tu složitější a méně prošlapanou cestu. Ale zase takový sebevrah jsem být nechťel. Potřeboval jsem si ji víc proklepnout předtím, než ze sebe udělám idiota se smyslem pro romantiku.

Přerušil jsem trapné ticho: „Zažila jsi někdy osudové setkání? Myslím tím setkání, které tě nasměřuje v momentě, kdy váháš, jakou cestou se vydat. Směrovku, která popírá matematickou pravděpodobnost a utvrdí člověka v tom, že je na správné cestě.“ Abych předešel nedorozumění, vyprávěl jsem jí svůj příběh s irským učitelem. Kdyby řekla, že se jí nikdy nic podobného nestalo nebo že na podobné hlouposti nevěří, věděl bych, že jsem se šeredně zmýlil a mohl dát ještě ruce pryč, aniž bych se ztrapnil. Opak byl ale pravdou. Něco podobného zažila několikrát. A co víc – ukázalo se, že má i na osud velice podobný názor jako já. A tak nám bylo dáno najít znovu společnou řeč trochu paradoxně právě osudem. A znovu roztočit ten zaseknutý kolotoč naší rapsodie...

Dny se krátily a listopad směřoval ke svému závěru. S ním končila i jedna dlouhá etapa mého života. Šéfová a kolegyně se mě opakovaně ptaly, zda si ještě nechci svůj odchod rozmyslet a vzít výpověď zpět, ale já věděl moc dobře, že bez tohotole kroku se nebudu moci posunout dál. Uklidňoval jsem je, že jim pomůžu v prosinci alespoň

brigádně, že se nic nemění, jen tam s nimi nebudu tak často. Nevím, koho jsem se tím snažil víc ukonejšit; jestli víc je, nebo sebe...

Nadešla naše poslední společná listopadová směna a prosinec byl stále ve hvězdách. Neznal jsem rozpis v nové práci, natož pak abych věděl, jak často budu v obchodě. Tohle vědomí mi trochu uvolnilo imaginární pouta. Kromě nevyužitých příležitostí nebylo co ztratit. Pokud mi měla zbýt alespoň nějaká naděje, musel jsem něco udělat. Ale naše rozhovory se točily kolem zatracených banalit, které jsem navíc musel iniciovat já, a i tak jsem se v nich cítil jako slon v porcelánu. Popravdě to jinak v tom hektickém pracovním procesu ani nešlo. Neustále mezi námi figuroval někdo třetí nebo čtvrtý. Snažil jsem se uklidnit sám sebe, že mám ještě dost času, než odejde domů, ale s každou další minutou rostl můj neklid a frustrace.

Situace se zklidnila z ničeho nic jako mávnutím proutku. Zůstali jsme ve skladu ve třech. Přijel nám odpolední závoz a my se během vykládání zboží najednou začali bavit bez předešlých rozpaků a nucenosti. Bavili jsme se o svých snech a plánech do budoucna. O svých vizích a možnostech. Během té hodiny a půl jsme k sobě byli upřímnější než za celou směnu. Ta se ale nezadržitelně blížila ke konci. Přišla nová vlna faktur a zákazníků a já nadával sám sobě, že jsem nevyužil příležitosti, dokud byla šance. Zbývalo pět minut do jejího odchodu a já zoufale potřeboval nejen zastavit čas, ale i poslat kolegu nejlíp na druhý konec skladu a vzít si Polárku stranou. Než jsem stačil jednat, vyřešilo se všechno samo. Kolega byl povolán dopředu na krám, kde se vyskytl nějaký složitý případ. Polárka přišla ke mně a opřela se o stůl. Dívali jsme se na sebe a na chvíli celodenní shon ustal.

„Tohle je možná naše poslední směna,“ řekl jsem. „Kdo ví, jak to bude v prosinci...“

„Já vím,“ řekla a usmála se. Vyzývavě stála naproti mně.

„Zajdeme spolu na drink, než se naše cesty rozdělí?“

Čekal jsem nějaké zaváhání, ale žádné se nekonalo.

„Zajdeme,“ řekla a znovu se usmála.

Věděl jsem, že kolega nebude na prodejně věčně.

„Tak si vyměníme čísla, ať se můžeme domluvit?“

„To bychom asi měli...“

Horlivě jsem sáhl pro svůj telefon, než si to všechno zase rozmyslí.

Na malý moment jsem na její tváři spatřil náznak pochybností nebo možná něčeho jiného. Záhadného. Ale taky mohla být jen nervózní z toho, abychom nebyli přistiženi. Kdo ví.

Kolega se vrátil do skladu téměř okamžitě potom, co jsme si vyměnili čísla. Hned nato se šla převléct a odešla. Srdce mi bušilo jako o závod a sám jsem se přistihl, že se usmívám jako měsíček na hnoji. Díky těm devíti číslům jsem se cítil jako dítě, které za dobré vysvědčení vzali na matějskou pouť.

„Když už bruslíš na tenkém ledě, můžeš i tančit.“

Přišel prosinec a blížilo se velké finále. Deset let za kormidlem naší rockové sebranky. A deset let na samotce. S rostoucí nervozitou a počtem komplikací, které se na nás valily, jsem si uvědomil, že ty chvíle radosti byly vykoupeny hodinami, dny a roky odpírání. Najednou jsem naplno vnímal tu bublinu, kterou jsem si sám vytvořil a která mě na každém sklonku roku nutila bát se o další sezonu. Tíhu koruny. Teď byla pryč. Záleželo jen na té jediné akci, a kdyby snad měla být naším posledním výstřelem, pak tedy ať pořádným. Ani na moment jsem si nepřipouštěl selhání bez ohledu na to, že na každý vyřešený problém připadaly dva nové. Zažíval jsem obdobné dejà vu jako před dvěma lety, kdy jsme vydávali dlouho očekávané album, ale sám sebe jsem překvapil, s jakou lehkostí jsem tentokrát všechny nástrahy řešil. Samozřejmě jsem nadával na celý svět a na oko si hlasitě chladil žáhu, ale vnitřně jsem cítil, že mám věci pod kontrolou a všechno zdárně zvládneme. Válčil jsem na více frontách a jejich rozmanitost mi zabraňovala podlehnout chmurám a trudnomyslnosti. Během té doby jsme se spolu jen letmo mýjeli.

Týden před vystoupením jsem ji pozval na naši velkou slávu. Odpověděla mi, že ráda dorazí, pokud jí do toho něco nevrže. Doufal

jsem, ale jistý si nebyl. Přece jen jsem si dokázal na prstech spočítat, kolikrát jsme se viděli, a neměl jsem ponětí, jak jsem na ni vlastně zapůsobil. Snažil jsem se ji pro dobro kapely vytěsnit z hlavy, ale v nitru jsem věděl, že se tam někde ve stínu ukrývá a číhá jako panter před skokem. Narůstající komplikace plně udržovaly mé vědomí v kreativním berserkru a díky němu byla ta šelma držena až do koncertu v bezpečné vzdálenosti. Ale kdo si počká, ten se dočká...

V den koncertu dorazili na generálku kluci z původní sestavy a náhradníci za náhradníky. Bývalí členové drželi v ruce nástroje po několika letech a náhradníci s námi taky zkoušeli poprvé. Aby toho nebylo málo, tak finální verzi dokumentu o našich deseti letech jsme dostali až na poslední chvíli několik hodin před koncertem. Prostě jeden velký bordel a sázka na nejistotu. Navzdory tomu, jak bylo všechno vyhrocené a kolik věcí viselo doslova na vlásku, všechno vycházelo. Alespoň v rámci možností. Radost ze shledání po letech a nostalgie nás stmelovaly a my nenechali stres a nervozitu přerůst únosnou mez. Zase jsme byli těmi náctiletými kluky, kteří ignorují nepřízeň osudu a jen si užívají jízdy.

Ten panter vyskočil ze stínu, až když jsme dorazili do klubu a měli postavenou aparaturu. Tak jako před každým koncertem jsem se uzavřel sám do sebe a sbíral kuráž pro operování v přední linii. V záři reflektorů. Tak moc jsem chtěl, aby ten koncert byl dokonalý. Tak moc jsem chtěl, aby to viděla. Uvědomil jsem si to. Bylo to dětin-ské, ale bylo to tak. A ona skutečně dorazila a vyrazila mi dech.

Když jsem ji viděl přicházet v té kostkované košili s úsměvem od ucha k uchu a rozpuštěnými vlasy, málem jsem se při pozdravu zakoktal. Prohodili jsme pár zdvořilostních vět, po kterých jsem se s ní prozatím rozloučil. Za pár minut jsme měli jít na plac a čekala nás ještě poslední válečná porada. Naše vokalistky se na mě škodolibě šklebily, protože objevily kryptonit na svého náročného a věčně sarkastického kapitána. Mávl jsem nad jejich poznámkami rukou a zapadl do backstage, abych pronesl poslední motivační řeč před výkopem.

Nervozita ze mě spadla po prvních odehraných tónech. Tohle byl náš večer a my měli srdce na dlani. Celý svět se měl na necelé dvě hodiny smrsknout na tohle malé hudební kolbiště. Někde tam v hledišti byli i ti, na kterých nám záleželo nejvíc. A teď tam byli všichni.

Písně plynule prostupovaly playlistem, dokud se nezastavil u Tsunami. Ta skladba měla u lidí vždycky úspěch právě proto, že nebyla pouhou písničkou. Byla skutečným příběhem. Příběhem o hořkosladkých osamělých vítězstvích. Příběhem o bardovi, který bez ohledu na to, kolik křepčících lidí stojí pod pódiem, je srdcem i duchem jinde. Vyprávění o tom, že bez ohledu na to, jak jsou naše písně hlasité, všechny vznikly v tichosti a osamění... uprostřed nelidského VLNOBYTÍ. Nebylo jiného zbylí, tu píseň jsem ten večer zpíval z celého svého srdce a zpíval ji pro ni. Našel jsem ji pohledem.

Koncert gradoval a my se vezli na vlnách euforie a atmosféry, kterou pro nás lidi vytvořili. Výstupy s hosty a bývalými členy songy ještě víc nakopávaly a s nimi i nás. Vizualizace na plátně za námi naše písně umocňovaly a dokreslovaly jejich sdělení. Bylo to důstojné završení jedné dekády. Možná nejlepší koncert vůbec. Na konci playlistu mě dokonce při děkovačce diváci strhli z pódia, nosili mě na rukou a podávali si mě. Tohle jsem zažil vůbec poprvé. Neskutečně silný zážitek. Nakonec jsme přidávali ještě dvě skladby. Jednu vypalovačku a jednu zapomenutou z dob původní sestavy, kterou jsme ze srandy znovu vzkřísili během odpolední generálky. A ona tam pořád byla.

Hned po koncertě jsme uvedli a pustili dokument o našich deseti letech existence. Když se na konci rozsvítilo, tak už v hledišti nebyla. V následné záplavě gratulací a veselí na kopuli mého deset let stavěného Tádž Mahalu pučela malá prasklinka...

Všichni mi blahopřáli a já se snažil jim jejich vlídnost oplácet, ale něco ve mně hnisalo. Podivný pocit, který nabíral na síle s tím, jak se klub postupně vyprazdňoval. Zůstali už jen ti nejvěrnější a členové s ex-členy. V uších mi doznívala Tsunami a má vlastní slova, která se mi teď vracela jako bumerang. Nikdy nezáleží na velikosti

vítězství, pokud ho neslavíš s tím, s kým ho chceš slavit nejvíc. Byla u toho, ale nebyla v tom se mnou. Stejně jako v té písničce... Vyšel jsem ven z klubu. Potřeboval jsem čerstvý vzduch. A být chvíli sám, což byl nadlidský úkol, protože se po mně neustále někdo sháněl. Stihl jsem se tak třikrát, čtyřikrát nadechnout, než se otevřely dveře klubu. Vyšel táta a chytil mě kolem ramen. Říkal, jak je na mě pyšný a že se nám to povedlo. Táta nikdy nechválí bezdůvodně. Hrálo to na duši. Chvíli...

„Tati, dej mi, prosím tě, cígo.“

„Počkej, ty přece nekouříš?!“

„To je jedno, prostě mi ho dej!“

Podal mi cigaretu a já si ji zapálil. V hlavě mi běžela slova hlavního hrdiny z jedné gangsterky v momentě vítězství... a těsně před dopadem: „Nearly got fuckin' everything.“ Nahlas jsem tu větu zopakoval.

„Co?“ slyšel jsem otcův zmatený hlas.

Zakroutil jsem hlavou a jen se smutně usmál. Bez odpovědi.

Následující týden jsem nastoupil do divadla a v obchodě jsem byl jen na otočku. Viděli jsme se jen velice zřídka, ale viděli. Ukázalo se, že tak, jako jsem měl já hektické poslední týdny kvůli koncertu, čekaly teď stejně hektické zase ji, protože se blížil konec semestru a s ním i zkouškové období, které bylo jejím brzkým odletem o to víc zkrácené. Jestli čas nebyl na naší straně už předtím, pak byl teď vyloženě proti nám.

Blížily se Vánoce a pracovní tempo závratně rostlo. V tomhle masakru jsme coby kapitalističtí elfové Santa Clause mohli stěžít konverzovat o něčem jiném než o zboží ztraceném někde mezi regály. Čtyři dny před Štědrým dnem nadešla má poslední hodina. Od vedoucí jsem se dozvěděl, že nebude třeba, abych ve zbývajících dnech přišel do práce. Když se to dozvěděla, zaznamenal jsem na její tváři překvapení a snad i drobné zklamání. Určitě tam nebyla lhostejnost. Pozval jsem ji a ona mé pozvání přijala. Měli jsme spolu konečně zajít na drink. Dva dny před Vánoci. Nejsilnější kapitola naší rapsodie měla teprve přijít...

„...a možná jsi při tom trochu zapomněl, že je to jen o tom, jak jeden kluk potká holku. Víc nic.“

Nadešel den D a blížila se hodina H. Nervozita by se dala krájet. Snad nikdy jsem se ještě žádné schůzky tak nebál. Všechny nastřádané zkušenosti byly ty tam a já se vrátil mentálně o dobrých patnáct let nazpátek, do let své chlapecké nevinnosti. Připadal jsem si jako alkoholik propuštěný z léčebny, stojící před první sklenkou rezné. Tak moc jsem byl podělaný. Na jednu stranu nebylo co ztratit, na druhou mě vidina zmaru upřímně děsila. Šel jsem do koupelny a před zrcadlem se profackoval, svázal si vlasy do drdolu a vylezl z koupelny svlečený do půl těla. Nahlas jsem uvažoval, co na sebe, a nadával jako dlaždič.

Spolubydlící můj polonahý výstup doprovázený žargonem, za který by se nemusela stydět leckterá přístavní nevěstka, pobaveně pozoroval. Vyzval jsem ho, ať se nešklebí a řekne, co má na srdci.

„Ty - muzikant, frontman a muž davu, nemáš strach čelit hordám, ale bojíš se postavit malé holce?“

„Na mojí obranu, zase tak malá není,“ jízlivě jsem podotkl a oba jsme se tomu zasmáli. Upřímně.

Otočil jsem se k němu, v každé ruce jednu košili: „Která se hodí víc na to moje harakiri? Modrá s dlouhým rukávem, nebo černá s krátkým?“

„Seš rebel. Vem si tu černou a jednoznačně. Jestli chceš zapůsobit.“

Mrštil jsem modrou košili zpátky do skříně a nevěřicně kroutil hlavou: „To jsem to dopracoval... ve svém věku se chovám jako podělaná školačka.“

„Hlavu vzhůru, pane ,já nikoho nepotřebuju, prostě ti na ní jen hodně záleží. Bude to dobrý. Věř mi... a když ne, tak aspoň budeš mít jasno. Nemůžeš prohrát.“

Poděkoval jsem spolubydlícímu za pomoc a odlehčení situace.

Vrátil jsem se do svého pokoje, sedl si k psacímu stolu a otevřel knihu. Jaké věnování jí napíšu, jsem věděl už dlouho dopředu. Napadlo mě to spontánně a přišlo mi to výstižné. Vzal jsem do ruky

propisku a na volnou stránku napsal: „*Ať Tě na chladném a mrazivém severu hřeje Polární záře, Polárko. S láskou, Jax*“.

Podíval jsem se na svůj výtvar a z plných plic zaklel. Věnování bylo napsané pěkně nakřivo a navrch písmem prvňáčka. Otázka zněla, co s tím? Napadlo mě jediné schůdné řešení. Vzal jsem výtisk, který jsem měl schovaný pro sebe, a celý proces zopakoval. Druhý pokus byl už o něco úspěšnější. Zabalil jsem knihu do papíru s vánoční tematikou a balíček nacpal do batohu. Několikrát se zhluboka nadechl a vyrazil do ulic...

Při mém příchodu na místo srazu začalo pršet, což nám do značné míry usnadnilo rozhodování. Místo kýčové procházky po vánočních trzích jsme se přesunuli rovnou pod střechu o něco méně kýčového café-baru.

Mé nejhlubší obavy se naštěstí nenaplnily. Mizerný scénář nucené konverzace plné děravých a hluchých míst se naštěstí nekonal. Právě naopak. Byl jsem mile překvapený, jak se Polárka rozpovídala, a byl jsem za to upřímně rád. Byla tak veselá, usměvavá, živá... nevědět, že je po celodenní směně, tak bych to na ní snad ani nepoznal. To, co z ní vyzařovalo, se mi líbilo každou chvílí víc a víc. Jen v jeden moment zkřivila tvář, a to když jen letmo naznačila, že zažila hektický týden...

Čas běžel neuvěřitelně rychle. Když jsem se podíval na hodinky, bylo už bezmála deset. Bylo k neuvěření, že v tom café-baru sedíme už tři a půl hodiny. Shodli jsme se, že je na čase vydat se na cestu. Při cestě na tramvaj jsem jí oznámil, že ji doprovodím domů. Kontrovala, že nemusím, že to zvládne, ale zároveň nijak výrazně neprotestovala. Bok po boku jsme vykročili vstříc temným ulicím kouzelného města.

Tramvaj si pod stíny neónů prorážela cestu černou nocí a my se zatím bavili o nenucených banalitách. Potřeboval jsem se s ní bavit o nevážných věcech, abych mohl sebrat síly pro ty vážné, co mi ležely na srdci, a pro správná slova k daru, který jsem se jí chystal předat...

„Příští zastávku vystupujeme,“ řekla.

Tramvaj dorazila do své stanice. Tramvaj do stanice touha... z reproduktoru se ozvalo její ohlášení: „Severka“.

Na moment jsem ztuhl. Vystoupili jsme z tramvaje a já se rozesmál. Nevěřicně a bezmocně. Nechápala to a ptala se mě, co mě tak najednou rozesmálo.

„Severka, to je vlastně Polárka, ne?“

„No jo, je,“ odpověděla nechápavě. „Proč se ptáš?“

„Nech mě chvílku si to srovnat v hlavě a já ti to pak možná nějak vysvětlím...“

Došli jsme až k jejímu domu. Usmívala se na mě a děkovala mi za moc krásný večer. Nastala chvíle loučení. Bod zlomu. Nadechl jsem se a vyndal z batohu balíček... Protestovala, že nevěděla, že si budeme předávat dárky, a že pro mě nic nemá, ale já ji zarazil.

„Víš, on to není tak úplně dárek, ale věc, co ti musím předat. Je to moje knižní prvotina. Já... od chvíle, kdy jsem ji poprvé držel v ruce, jsem věděl, že patří tobě. Víím, jak to zní blbě, ale tak to prostě cítím. A možná se ti bude na severu hodit.“

Dál už to šlo hůř. Neztratil jsem kuráž, ztratil jsem slova. Můj vlastní jazyk mě zradil a já marně hledal způsob, jak vyjádřit to, co jí chci říct. A jak správně projevit své city...

„Chci být k tobě upřímná...“ řekla a na její tváři se zrcadlil smutek a dlouhodobá únava. Podruhé za celý večer a poprvé v plné míře. Přiznala, že je dívkou v nesnázích, že se jí za celý poslední měsíc spousta věcí nepovedla a doufá, že se jejím odletem na sever některé věci z toho vyřeší. Že je teď toho na ni strašně moc a Finsko je pro ni vysvobozením. Uklidnil jsem ji s tím, že ji o nic nežádám, sám netuším, co se během toho půlroku stane, a samotného mě čeká spousta změn...

„Ale přesto bych byl rád, kdybychom se po tvém návratu mohli zase vidět. Moc bych si to přál.“

Objal jsem ji a ona mé obětí opětovala. Naše sevření povolilo a já ji políbil na rty. Když se naše rty oddálily, postřehl jsem, že mou levou ruku svírá ve své dlani a usmívá se.

Poznal jsem, že je také na útěku a že zoufale potřebuje, aby jí nic a nikdo nestál v cestě. A přesto mě držela za ruku a já konečně na vlastní oči viděl, co mi napovídaly mé instinkty. A srdce. Držela mě za ruku, i když byla nesmírně unavená, a její oči přívětivě zářily. Nenuceně a upřímně. Dodávala mi kuráž k tomu, abych našel ztracená slova. A já věděl, že přede mnou stojí výjimečná a silná žena. Taková, kterou bych se nebál následovat, protože na rozdíl od těch, které mě v minulosti oslabovaly, by mě ona dělala silným. Políbila mě na rty a chvíli jsme se znovu objímali. Naše slova plynula, ale zůstala v pozadí. Nebyla potřeba. Záleželo jen na tom magickém momentu. A já si tak zoufale přál zastavit čas. Celá scéna jako by se odehrávala ve snové realitě. Políbil jsem ji ještě jednou. Alespoň si to myslím, ale jistý si nejsem. Bylo to příliš surrealistické na to, abych to mohl říct s jistotou, ale příliš emotivní na to, aby to byl jen sen. Ale kdo ví, pod mraky se skrýval úplněk a za úplňku se dějí záhadné věci.

Rozloučili jsme se a popřáli si veselé Vánoce. Asi dvě minuty nato začalo hustě pršet a já si sundal čepici. Na tramvajovou zastávku jsem došel promočený. Během chvíle, jako na povel, déšť zase ustal. Cestou na byt jsem seděl ponořen do vlastních myšlenek a trochu smutně se usmíval. Tak jako každý, kdo se něco nového naučí. Zbývaly dva dny do Vánoc a já dostal ten nejkrásnější a zároveň nejsmutnější dárek, jaký jsem si mohl přát. Dostal jsem naději.

Tam láska jako z pohádek byla přerušena a přešla v karneval koroze. Od toho zimního večera jsem ji viděl jen jednou. Letmo v práci, když jsem si byl vyzvednout své osobní věci. Pokaždé, když se naše pohledy střetly, následovaly je hřejivé úsměvy. Ale to bylo vše. Odjela tři dny po Silvestru. Můj smutek, žal a stesk ale přece jen k něčemu byly. V noci z jednatřicátého na Nový rok jsem napsal Polaris. Píseň o osamělých poutnících, jejichž cesty se protnuly, ale byly nemilosrdně rozděleny sílící zimní bouří, která zakryla stopy i hvězdy. Příběh mrazu a melancholie. Příběh naděje. Bylo to poprvé, co jsem celou písničku napsal jedním dechem. A napsal jsem ji pro

ni. I když jsem před lety přísahal sám sobě, že už žádné dívce píseň nenapíšu. Přišla sama. Spontánně a náhle. Tak jako její múza...

Věnováno všem zatvrzelým srdcím, která příliš předčasně přestala věřit na pohádky.

*Poslední přelet nad kukaččím hnízdem
A kdo ví, co se všechno může stát
Potkali jsme se na tom slzavém místě
Když vichry zimy začaly vát*

O autorovi

Jiří Vondrovic se narodil roku 1989 v Domažlicích. Dnes žije v Plzni a je zakládajícím členem kapely Diagnoza Exitus. Tenhle vlk samotář je především nedochvilný a tvrdohlavý cynik s hlavou v oblacích (teď tedy momentálně ve hvězdách). Říct o jeho milované kytáře, že má „divně zelenou barvu“, není úplně dobrá strategie, a narazíte-li náhodou na stříbrný vlas, dělejte raději jako by nic. Coby bard jednadvacátého věku klade důraz na poetiku a hloubku sdělení, které nabývá rysů zhudebněné poezie. V jeho tvorbě se objevují prvky romantismu, realismu, filozofie i alegorie pohádky promítnuté do poezie všednosti.

ŠMOUHA V OKU

Tomáš Marton

1.

Podivná černá šmouha. To viděl ráno desetiletý Tom, když ležel v posteli a zadíval se na strop. Pohyboval očima do různých směrů, jako by doufal, že šmouha zmizí. Jenže ona byla dál v jeho pravém oku a nedalo se jí zbavit.

Vstal a rychle běžel do kuchyně, kde mu maminka připravovala snídani. V sobotu a neděli vstával vždy přesně v osm hodin. Nepotřeboval ani budík.

„Maminko, maminko! Já špatně vidím,“ vyhrkl na osobu, kterou nejvíce miloval.

„Ale no tak... To není možné. Jsi zdravý desetiletý kluk,“ řekla zcela klidně maminka a na talíř servírovala míchaná vajíčka.

Tom zbožňoval její úsměv a velice dlouhé kaštanové vlasy. Měl dojem, že má tu nejkrásnější maminku na celém světě.

„Já něco vidím a nemůžu se toho zbavit.“

„Co vidíš?“

„Neumím to říct. Nějaká šmouha nebo flek. Vidím to pravým okem.“

„Copak se děje?“ zeptal se tatínek, který právě vešel do kuchyně. Tom ho měl moc a moc rád, byl to „kabrňák“, jak to vždycky říkal. Pracoval jako právník, ale vždy si našel čas provádět s Tomem nějaké blázniviny, aby potrápili maminku. Škoda, že poslední dobou tatínek nemá tolik času. Nebo to alespoň říká.

„Tom tvrdí, že špatně vidí, že má něco v oku,“ vysvětlila maminka.

„Ale no tak, to není možné,“ zasmál se tatínek.

„Já vím, nejspíš se zase snaží na sebe upozornit. Měl by ses mu více věnovat.“

Tom pomalu jedl vajíčka a cítil se mizerně. Nevěřili mu a on nechápal proč. Trápilo ho, že si s ním tatínek už nechtěl moc hrát a maminka se na něj dívala jinak... než předtím.

„Rád bych, ale sama dobře víš, že mám spoustu práce.“

Oba rodiče se na sebe chvilku dívali způsobem, jaký Tom vůbec nechápal. Jako by si něco chtěli říct, ale neudělali to, protože by to mohl slyšet. Bylo mu smutno, že se chovají jinak než dřív. Provedl snad něco?

Další ráno Tom otevřel oči a šmouhu viděl už i v druhém oku. Rozplakal se a vyskočil z postele, aby běžel za maminkou.

„Dnes dostaneš kornflejky,“ usmála se na něj maminka, když vlétl do kuchyně.

„Maminko, maminko! Už to vidím i druhým okem! Já se bojím,“ křičel Tom a objal maminku kolem boku.

„To snad ne, zase si vymýšlíš? Včera jedno oko, dnes dvě a zítra snad oslepneš úplně?“

Tom se rozbřečel a přestal maminku objímat. Cítil, že mu nevěří, a on nerozuměl tomu proč. Do kuchyně vešel tatínek a začal se rozčilovat, proč brečí. Jasně synovi přikázal, aby nelhal. Malý Tom nečekal na snídani a vrátil se do svého pokoje, kde plakal do peřiny. Po chvilce k němu přišla maminka. Sedla si na kraj postele a lehce ho pohladila po vlasech. Tom byl rád, protože tohle už často nedělala. Vždy najednou přestala, jako by dělala něco nesprávného.

„No tak, pojď se najíst,“ řekla mu a pokusila se o milý úsměv.

„Nechci. Tatínek říkal, že lžu, a nechce si už se mnou hrát. Nemá mě rád,“ vyřítilo se z Toma jak rozbouřená řeka.

Zlobil se a byl nešťastný.

„Ale tak to není přeci. Jen s tatínkem nechceme, aby sis vymýšlel takové věci. Jsi malý chlapec a zrak máš úplně v pořádku.“

„Já ty šmouhy ale pořád vidím,“ řekl Tom a dodal: „Proč si se mnou tatínek už nechce hrát?“

Maminka se zamračila. Ne na syna, ale patrně v myšlenkách na manžela. „Má hodně práce, to přeci víš. Ale zkusíme s tím něco udělat. Dnes do práce nejde, tak by mohl mít chvílku času.“

Tom neslyšel, co si jeho rodiče povídali za zavřenými dveřmi jejich ložnice, ale když vyšli, tatínek řekl, že si půjdou před barák zakopat s míčem. Tom měl radost, ale nelíbil se mu tatínkův výraz. Vypadal, jako když dostal trest.

Dřív si hrávali často. Byl to už tak rok zpátky, ještě před tou nehodou. Tom si ji nepamatoval, jen na svůj pobyt v nemocnici a jak všichni říkali, že je hotový zázrak.

A právě od té doby jako by se vše změnilo. Tatínek s ním už neházel basketbalovým míčem na koš, který měli připevněný nad garáží, ani si s ním nekopal míčem a nebral ho na dlouhé projížďky na kole. Maminka říkala, že o něj mají strach a nechtějí, aby se mu něco stalo. Jenže ani doma si s ním nehráli. I proto si vážil, že si konečně tatínek našel čas. Nejdřív si jen tak nahrávali, poté se tatínek postavil do brány a Tom se mu snažil dát gól. Následně se vyměnili. Tom se usmíval, bavilo ho to a tatínek se také pokoušel o úsměv. Pak jednou vystřelil silnou ránu a bohužel Tomovi přímo do hlavy. Ustál to a dokonce se nerozbrečel. Díval se na tatínka.

„No tak, takové rány ty přeci vydržíš úplně v pohodě, ne?“

„Bolelo to,“ postěžoval si Tom.

Tatínek se hořce pousmál:

„Myslím, že dnes jsme už skončili.“

„Ne, prosím, já chci ještě hrát.“

„Hrajeme už dlouho a já se musím připravit na zítřek do práce.“

Tomovi to bylo líto, ale tatínek už zašel do domu. Nezbyvalo mu, než udělat to samé. Zase se bude nudit. Chtěl ještě hrát. Alespoň na chvílku zapomněl na dvě šmouhy v očích. Nyní se zase vrátily a byly o něco větší.

K večeru si Tom rád četl v encyklopediích všeho druhu a rodiče mu museli kupovat stále další a pro starší děti, protože on prahнул

po vědomostech. To, co přečetl, si ihned zapamatoval, a měl pocit, že vše je až příliš jednoduché. Čím hůř viděl, tím byl nešťastnější. Zejména protože se bál ztráty možnosti číst a učit se. Večer mu přišla maminka číst pohádku. Možná už byl na to velký, ale nevadilo mu to. Tatínek se ještě předtím ptal maminky, proč mu vůbec chce číst, když už všechno zná nazpaměť. To přeci ale vůbec nevádí. Důležitý byl fakt, že tyhle chvíle zbožňoval, protože mohl být s maminkou, kterou měl nade vše rád.

2.

Otevřel oči a zjistil, že je nový den. Zpanikařil. Ze šmouh se staly skvrny. Přicházel o zrak. Skvrny nebyly uprostřed očí, ale spíše na pravé straně zorného pole. Pomalu rostly a již mu zakrývaly asi třetinu výhledu.

Opakoval se scénář z minulých rán, kdy Tom běžel za maminkou do kuchyně, aby s pláčem sdělil, že ztrácí zrak. Maminka se ho tentokrát nesnažila přesvědčit, že je to nesmysl, protože při běhu za ní narazil do stolu. Sice spadl, ale nic se mu nestalo. Maminka pochopila, že to nehraje a opravdu má problémy vidět. Pomohla mu nasnídat se a dovedla ho zpět do postele. Zavolala tatínkovi do práce, aby přijel.

Mezitím Tom ležel a díval se na police s hračkami, dokud ještě něco viděl. Měl je všechny rád. Dostal je od rodičů nebo k Vánocům. Auta, dinosaury nebo modely vesmírných raket. V rozhledu mu bránily ty černé skvrny. Rozčilovaly ho. Ani neviděl pořádně do maminčiny tváře. Slyšel, jak telefonuje tatínkovi a snaží se ho přesvědčit, že je to vážné.

Bylo pondělí, měl by být ve škole, jenže před půl rokem musel přestat. Pořádně nechápal proč, ale aby nechodil do školy, si přál ředitel i spolužáci. Vzpomínal, jak zaslechl, co řekl rodičům: „Vím, jak jste to měli po nehodě těžké, a je úžasné, že je Tom mezi námi, ale...“

„Ale co?“ zeptal se našťavaně tatínek.

„Děti z něho mají strach a Tom je na zcela jiné úrovni než oni,“ vysvětloval ředitel. Byl to starší muž bez vlasů a s brýlemi, jaké nosil John Lennon. Tom ho měl rád, vždy byl hodný, ale nyní na něj měl vztek.

„Za to ale přeci nemůže. Jde mu učení prostě lépe a rychleji než ostatním. Tak ho dejte do vyššího ročníku,“ apelovala na ředitele maminka.

„Mohl bych ho dát o tři ročníky výš, a stejně by byl napřed. Jsou nějaká pravidla a on prostě věkově patří do čtvrté třídy, nikoliv do osmé. A není to pouze o učení, ale i o fyzických dovednostech. Je rychlý jak o pět let starší kluci a nikdo s ním nechce hrát žádné kolektivní hry, protože je takřka neomylný. Je mi to líto, ale do běžné školy nepatří. Ne v současné době. Dostávám stížnosti od rodičů ostatních dětí. Prostě na tohle není společnost ještě připravena.“

„Co tedy mám dělat?“ ptal se tatínek.

„Učit ho doma.“

Toma to velmi mrzelo a těžce nesl, že s ním ostatní děti nechtějí kamarádit. Copak byl takový zločin být chytrý? Čím dál víc se doma nudil a připadal si jako vyvrhel.

Tatínek přijel a Tom slyšel, jak se za dveřmi pokoje baví s maminkou. „On opravdu skoro nevidí. Málem si zlomil ruku, když spadl na zem.“

„Jasně, on by si zlomil ruku,“ řekl posměšně tatínek a Toma to zabořilo.

„No tak, přestaň takhle mluvit! Je to náš syn!“ vyčínila mu maminka.

„Promiň, máš pravdu, já jen... Pořád se s tím nemůžu smířit.“

„To já taky ne, ale musíme něco udělat... jinak oslepne.“

„Koho zavoláme? Normálního doktora, nebo Havlíčka?“

„Asi Havlíčka.“

To jméno Tom znal. Byl to pán, který chodil v obleku a vůbec nepřipomínal doktora, ale rodiče mu vždy tvrdili, že je. Hodně mu pomohl po té nehodě, i když si nepamatoval přesně jak.

Otevřely se dveře a dovnitř nakoukla maminka.

„Zítra přijede pan Havlíček a pomůže ti.“

„Až zítra?“

„Ano, chtěli jsme, aby dorazil hned, ale má ještě jiné pacienty a může až zítra dopoledne.“

„Tak ať přijede sanitka!“ rozčílil se Tom.

„To bohužel nejde, nijak by ti nepomohla.“

„Já ale nerozumím proč?“

„Nepřemýšlej nad tím, Tome. Pan Havlíček je nejlepší, pomůže ti.“
Tom tomu věřil, ale bál se, že zítra už vidět nebude.

3.

Někdy se zdají noci nekonečné. Jako by snad již nikdy nemělo vyjít slunce. Malý Tom otevřel oči a spatřil tmu. Hustou a neprostupnou. Žádný stín nebo záblesk světla. Pochopil, že přišel o zrak.

Křičel. Dostal záchvat paniky, a tak jen volal maminku, která po chvílce opravdu přišla.

„Všechno bude v pořádku, za chvílku dorazí pan Havlíček,“ říkala, ale on se bál.

Strach ho ochromoval, protože měl pocit, že už ho nic nezachrání.

„Maminko, maminko, já se bojím,“ naříkal Tom. „Kde je tatínek?“

„Já jsem tady,“ řekl důvěrně známý hlas.

Maminka ho držela za ruku, ale tatínek patrně stál opodál. Toma to mrzelo.

Pak zazněl domovní zvonek a tatínek šel otevřít. Slyšel pozdravy, kroky a za chvílku už přivedl tatínek pana Havlíčka až k němu.

„Ahoj chlapče, tak já se na tebe podívám,“ řekl hlubokým hlasem pan Havlíček.

Tom byl z toho nervózní, nevěděl, co se bude dít.

„Ničeho se neboj, na chvílku usneš, ano?“

„Proč? Nechci usínat.“

Jenže usnul. Připadalo mu, že jen na pouhý okamžik.

„Tome? Slyšíš mě?“ ptal se pan Havlíček.

„Ano, slyším.“

„A vidíš?“

„Ne.“

Následovalo chvílku ticho, pak pan Havlíček smutně řekl: „To mě moc mrzí, Tome. Promluvím s tvými rodiči.“

Ležel, díval se, aniž by něco viděl, a poslouchal. Strach v něm narůstal. Nejen že nevidí, ale něco je hodně špatně. Pan Havlíček mu nepomůže. Bavil se s rodiči na chodbě. Možná si mysleli, že je neslyší, ale slyšel. Když neviděl, jako by se soustředil na sluch a ten fungoval lépe než dřív.

„Je mi to líto, ale obávám se, že mu nedovedu pomoci. Nikdy předtím jsem takový problém neřešil,“ říkal pan Havlíček Tomovým rodičům.

Tom slyšel, jak se maminka rozplakala.

„To mi chcete říct, že opravdu oslepl? Jak je to ale možné?!“ ptal se nevěřícíně tatínek.

„Prohlédl jsem ho a snažil se provést diagnostiku, ale nedostal jsem žádný konkrétní výsledek. Mám jen teorii.“

„Jakou?“

„Víte, má zcela zaplněné centrum pocitů. Jako by prodělal emoční přepětí a to mělo za následek poruchu zrakového obvodu.“

„Prosím?! Co se mi to tu snažíte nakukat?!“ naštvál se tatínek.

„Váš syn patrně prodělal velké psychické trauma. Něco ho trápilo a to zavinilo poruchu zraku, to říkám.“

Tom poslouchal a vůbec tomu nerozuměl.

„Vždyt jste jasně tvrdil, že nemá opravdové emoce, city... jen naprogramované chování, reakce a vzpomínky našeho syna,“ řekl hořce tatínek a maminka se ptala, zda půjde ta porucha zraku opravit.

Pan Havlíček si hluboce povzdechl.

„Je to závažné poškození a já neznám ani na sto procent tu správnou příčinu. Opravit ne, jediň překonfigurovat.“

„Překonfigurovat?“ zeptala se maminka i tatínek současně.

A ptal se na to v duchu i Tom. Konfigurovat, opravit, porucha zrakového obvodu. Co to má znamenat? Od nehody má pocit, že je jiný a že nepatří mezi ostatní. Však ve škole ho děti nechtěly.

„Musel bych mu smazat všechny vzpomínky od doby, co ho máte, a změnit nastavení centra pocitů. A abych odpověděl na předchozí dotaz, ano, tvrdil jsem, že nemá opravdové emoce, ale byl to náš nejnovější model. Dali jsme do něj tolik úsilí... aby byl k nerozeznání od člověka. Možná se to povedlo lépe, než jsem čekal.“

Tom slyšel maminku plakat a tatínek něco šeptal. A pak se rozpovídal: „Víte, ta nehoda byla hrozná. A zavinil jsem ji já. Kdybych tolik nespáchal a na té křižovatce počkal... mohl Tomášek ještě žít. Umřel, byl pryč a pak jste přišel vy a řekl, že nám ho vrátíte. Moc jsme to chtěli a ze začátku to bylo... sakra, přišlo mi to jako zázrak. Ale pořád jsem si říkal... je to robot, nemá city, jenom program. Není to můj syn. Rozumíte, pane Havlíčku? Není to můj syn!“

Pár vteřin nikdo nic neříkal. Tom prožíval muka. Jeho tatínek právě řekl, že není jeho syn. Mluvil o tom, že je mrtvý. Je mrtvý?

„Já se snažila,“ přerušila chvílku ticha maminka. „Zkoušela jsem se k němu chovat, jak kdyby to byl on, náš syn. Jenže vždycky si vzpomenu, že uvnitř něj je kovová kostra, kabely a kdo ví co ještě, tak... si uvědomím, že Tomášek je prostě pryč.“

„Jeho pokožka, svalstvo, oči... to vše nese jeho DNA. Je to váš syn, jak nejvíc to jde,“ vysvětloval Havlíček.

„Ne, je to robot, který je naprogramovaný, aby byl jako náš syn. A on není nemocný, on se porouchal. Slyšíte ten rozdíl? Porouchal se,“ mluvil zlomeně táta.

Tom už mu v duchu neříkal tatínek a máma už nebyla maminka. Byl zklamaný a měl vztek. Navzdory slepotě vstal a šel za zvukem hlasů.

„Chcete ho tedy vypnout? Mohl bych vám zamluvit novější model. Teprve se vyvíjí, ale do půl roku bude v prodeji. Jsme si jistí, že bude ještě lidštější, než jsme si vůbec dovedli představit.“

„Je to pro nás hrozné. On je připomínka smrti našeho syna. Takhle se nedá žít. Byla to chyba a prostě musíme přijmout, že náš Tomášek... se už nevrátí,“ řekl táta a objmul už naplno plačící mámu. I on měl slzy v očích. To ale nemohl vidět malý Tom, který se dostal do chodby.

„Ježiš, Tomášku, běž...,“ nedořekla máma, protože Tom křičel.

„Já vás měl rád! Já jsem váš syn!“

Neviděl nic, ale vydal se směrem, kde tušil rodiče.

„Chlapče, zastav se. Musím tě ošetřit,“ slyšel hlas pana Havlíčka.

„To určitě, všechno jsem slyšel.“

Šel stále dopředu a najednou cítil odpor. Táta ho chytil za ramena.

„No tak, Tome, půjdeme za panem Havlíčkem a on ti pomůže.“

„Ne! Chcete mě vypnout! A já vás měl tak rád,“ křičel Tom a vzteky začal před sebe mávat rukama. Spíš než mávání to byly údery a trefil se. Táta zaúpěl bolestí. Nejspíš se trefil do břicha a dal větší ránu, než by sám chtěl.

„Au, sakra!“

„Promiň, promiň, já nechtěl. Tatínku, já ti nechtěl ublížit,“ omlouval se do neprostupné temnoty a slyšel jen matčin pláč. Neviděl, jak jsou nešťastní, a také náznak strachu, který dostali z náhlého návalu agrese ze strany malého kluka. Neuvědomoval si, jak má velkou sílu, a sám byl překvapen.

„Tak už ho vypněte,“ řekl zoufale táta a Tom slyšel kroky. Jeho rodiče odcházeli. Nejspíš aby se nemuseli dívat na jeho konec.

Tom slyšel kroky za sebou. To se k němu přiblížil pan Havlíček.

„Je mi to moc líto, chlapče. Neboj, nebude to bolet.“

„Ale ono to bolí,“ řekl smutně Tom a pak přišel o vědomí, protože ho pan Havlíček vypnul.

O autorovi

Tomáš Marton se narodil se v tajemném městečku Duchcov. Má rád hudbu, přírodu, dobré filmy a hlavně četbu. V dětství jej zaujal pan Foglar, později Remarque a nyní řadí mezi své oblíbence Stephena Kinga, H. P. Lovecrafta nebo Jamese Rollinse. I díky tomu tíhne k psaní hororových, sci-fi či dobrodružných příběhů. Věří, že v nich čtenář najde nejen napětí, ale i myšlenku. Psaní se věnuje od roku 2008, svá díla prezentoval prostřednictvím literárních serverů či elektronického časopisu Lemurie. Knižně debutoval v roce 2018 povídkou Škvíra v antologii Může se to stát i vám. Je také redaktorem kulturního webzínu Děti noci a hudebního webzínu Metalforever and Metal Man.

ČAS HVĚZD

Andrea Pořízková

Tam v mlhy závoji
se hvězda hvězdy dotýká
jen ony to znají
jak rychle jim čas utíká.

Že jen jednou za věk
je možné to setkání
jen jednou za věk
smí sdělit svá vyznání.

Vždyť jen co je ozáří
úsvitu jas
z mladých jsou staří
a už stmívá se zas.

To jenom pro ně
pak vesmír se zatřese
když setkání první
posledním stane se.

O autorovi

Andrea Pořízková se narodila v Teplicích roku 1986 a pracuje jako všeobecná sestra. K jejím koníčkům patří fotografování, cizí jazyky, poslech hudby a pěstování flory i fauny. Psaní se amatérsky věnuje už od puberty, ovšem až od roku 2016 se v tomto směru vzdělává více do hloubky. V roce 2019 napsala svou první povídku a hned se s ní umístila na druhém místě literární soutěže OSKAR 2019. V současné době pracuje na svém prvním sci-fi románu a několika pohádkách z mikrosvěta.

ZPĚT NA OBSAH

KURZ TVŮRČÍHO OPISOVÁNÍ

Lucie Peřinová

Nikdy dřív bych si o sobě ani nepomyslela, že jsem pomstychtivá. Člověk sám sebe vidí vždycky růžovějšího, ale tímhle jsem si byla jistá. Pomstu jsem nepovažovala za dobrý způsob řešení starých křivd a těch pár lidí, kteří mi snad někdy ublížili, jsem vždycky uměla omlouvat.

Jenže pak přišel Ráno.

Tedy ještě před ním přišla Zuzana. A ještě dřív teta Halka se speciálním dárkem. Už tehdy jsem cítila, že pomsta se bez ohledu na má přesvědčení snaží prodrat ven. I když tu pro ni vlastně možná ani nebyl důvod.

Zuzana tenkrát přiletěla celá rozzářená. Právě se vrátila z dvou-denního kurzu tvůrčího psaní, plácla sebou na postel a významně zhluboka vzdychla. Chvilku jsem ji nechala vycukat, než jsem na její nenápadnou pobídku zareagovala:

„Tak jaký to tam bylo? Povídej, přeháněj.“

Bylo mi jasné, že bude následovat delší řeč, ale půlhodinový monolog bez jediného nádechu s kadencí sto padesáti slov za minutu jsem opravdu nečekala. Nadšeně vyprávěla, jak oba dny jen skládali básně, od rýmovaček pro děti přes humoristické písňové texty až po oduševnělou poezii s volným rýmem. Jak mohli psát nejen v učebně, ale

i třeba u bazénu, který patřil k hotýlku („sice taková prdel světa, ale hotel jako fakt super cool, sauna, vířivka, výhled na Trosky, úžasná kuchyně, vína a jako: domácí slivovička z Moravy? Bych tam klidně jela i jako na prázdniny!“), že se naučila spoustu nového, že dostala skvělou *zpětnou vazbu na svůj literární styl*, že a že a že.

„A skvělý jako je, že od každého z kurzu se vybrala nejpovedenější báseň a udělá se z nich e-sborník. Takže já budu slavná básnířka, ha ha. Jo, a jako Ráno?! Celou dobu jel bomby. Na to, že mu je snad sto let, ty bláho, neuvěřitelně živel.“

Pravda, kdyby Zuzana ve svém slovníku vyškrtla slůvko *jako*, mohla by u mluvení aspoň dýchat. Začínala trochu rudnout, evidentně právě z nedostatečného přísunu kyslíku. Tak jsem jí skočila do řeči:

„Jakejch sto, prosím tě? Ránovi je čtyřiapadesát, zrovna nedávno to říkal v show u Krause.“

Magistr Jaroděj Ráno, uznávaný spisovatel na scéně fantastiky, dřív středoškolský učitel češtiny, teď navíc lektor kurzů tvůrčího psaní. Zapřisáhlý odpůrce manželství, propagátor single a bezdětného života. Navzdory tomu vydal pod vlastním jménem Jaroslav Ranný pár knížek pro mládež. Později přijal pseudonym a s ním změnil i žánr a začal se věnovat fantastickým příběhům pro dospělé čtenáře. Umělecký pseudonym si prý zvolil i proto, že za dob svého učitelování nelibě nesl poznámky svých studentů typu: „Koho dnes máme? Zas Ranného?“ Nezdálo se mi tedy, že si pseudonymem zrovna pomohl, protože já tam tu *zasranost* vnímala i v aktuální verzi.

„A dyk já vím, přeháním, ne? I když padesát nebo sto – žádný rozdíl. Co na něm všechny ty holky jako viděj? I na mě házel Belmonda, u večere. Jako chápeš to? Ale ustála jsem to, i když jako s odřenejma prsama.“

Literární guru středního věku v nonstop obklopení mladičkými studentkami – proč bych to nechápala? Navíc Zuzana vypadá jako novodobá Marilyn, a i když jsme stejně staré, jí by pětadvacet nikdo netipoval, takže zájem Rána o takovou kočku jsem víc než předpokládala.

Zuzana se na chvíli odmlčela. Váhala, jak mi co nejšetrněji sdělit ještě jednu zprávu.

„Přihlásila jsem nás obě na květen na další kurz.“

„Cože?!“ Zuzanina akčnost mě vyděsila. „Vždyť víš, že poezii nesnáším,“ plácla jsem první výmluvu, kterou mi slina na jazyk přinesla.

„A proto jsem nám zamluvila bajkové téma. Na prózu jsi dobrá. Když jsem se bavila s Ránem trochu jako důvěrnějc, tak říkal, že kurz s tímhle tématem otevírá poprvý, hlavně proto, aby jako zpropagoval nový vydání *Bajkohrátek*...“

Bajkohrátky. Prvotina, za kterou před devíti lety získal Magnesii Literu. První knížka, kterou jsem od (tenkrát ještě) Ranného četla. Teta Halka, moje nevlastní a Zuzanina vlastní máma, mi ji koupila k patnáctinám a pak jsem ke všem dalším narozeninám a Vánocům dostávala každou jeho novinku. Z prvních šesti knížek jsem byla naprosto unesená – fantazie, hravost se slovy, humor, kterému se směju i teď jako dospělá... Ale jakmile se z něj stal Jaroděj a začal si hrát na Pratchetta, tak jsem na něj trochu zanevřela. A řekla jsem tetě, ať už mi ho nekupuje.

Každopádně, když nám potom na škole nabídli sérii jeho různě tematicky zaměřených kurzů, účasti na některém z nich jsem se nebránila. Naopak. Setkat se s Ránem osobně byl můj sen a životní cíl. Jen jsem se nedokázala rozhoupat k tomu rozhodnému kroku přihlásit se. Ale jak vidno, Zuzana se rozhoupala místo mě.

„...ale že od děcek, jakože těch ještě spisovatelky nevyzrálých kurzistů, čeká jako výstup jen kupu příběhů s jednorožci, draky, hypogryfy a podobnou fantazáckou havětí. Takže prý doufá v takové talenty, jako jsem já – a to ještě neví o tobě – kteří mu tam hodí laťku trošku vejš. Šáři, jako nenech se přemlouvat a pojed,“ loudila, „odkládáš to už od třetáku. Nemá smysl čekat na lepší příležitost.“

Zuzana je nejen sestřenice a nevlastní sestra, ale taky nejbližší přítelkyně a kamarádka. A takovým se prostě neodmítá.

Zkrátka, za měsíc jsem jela na kurz *Bajek a podobenství*. Bez Zuzany. Protože milá lejdy si o víkendů před odjezdem zlomila na horách nohu. Sportem k trvalé invaliditě!

Aspoň budu mít dvojlůžák sama pro sebe. Pro důkladně vypracovaný plán s cílem: *Ráno* to byla vlastně docela dobrá výchozí situace.

V učebně *fakt super cool* hotýlku se nás sešel plný počet účastníků, samozřejmě mimo zlámanou Zuzanu. Od nás ze školy tam byli další tři z nižších ročníků: jeden typický aťják a dvě holky, které znám od vidění. Důchodcovský pár – obézní dámička s nevkusnou trvalou a tunou mastného make-upu a k ní vůbec nepasující, sportovně vyhlížející elegán. Pak o něco starší kluk v kvádru, nejspíš obchodní zástupce nebo manažírek. Dalším člověkem v saku byla nakrátko ostríhaná blondýna, která vypadala trochu jako Joffrey první svého jména z GoT. Na sobě bokové džíny pánského střihu, na zápěstí obrovské pánské hodinky. Že by lesba?

Sedla jsem si ke stolku na jednom z konců účka, do kterého byly stolky uspořádány, vytáhla si notebook a přihlásila se na internet. Heslo na wifinu, napsané na tabuli, bylo složené z na první pohled nesourodé směsice písmen. EzJdLFOlRa. Ale mělo svou logiku: Ezop, Jean de La Fontain, Olbracht a Ra – to bude Ráno? Skromnost mu tedy nechybí. Kde vůbec je? Zuzana říkala, že minule byl v učebně dřív než účastníci. Ááá, já o vlku...

„Dobrého rána přeji, spanilé dámy a udatní mužové.“

O tomhle jeho archaickém a přeslušnělém způsobu mluvy mi Zuzana naštěstí taky vyprávěla. Naštěstí, protože nebýt na to připravená, tak jsem asi vyprskla smíchy, jako se to podařilo malé zrzce od nás ze školy, která nejspíš Rána naživo taky ještě nezažila. Ale v knihách s jeho jménem takové obraty nenajdete a v rozhovorech do časopisů se buď krotí, nebo ho redakčně upravují. Nevím, možná je taky trochu pozér, možná je to způsob, jak vybočit z řady, možná trik, jak balit holky.

„Jsem navýsost potěšen, že jste dobře naladěni,“ zareagoval na zrzčin výbuch smíchu. Trošku mě zamrzelo, že jsem to nebyla já, koho si Ráno všiml jako prvního. Chtěla jsem ho zaujmout, přála jsem si, abych měla jeho výhradní pozornost. No co, prvním dojmem se mi to nepodařilo, budu ho muset ohromit později, intelektem. A hlavně psaním.

Rozhlédl se po třídě. Působil opravdu jako vlk, který obhlíží situaci a číhá na kořist. Prošedivělé, delší, byť prořídle vlasy dojem vlčí hřívy jen utvrzovaly. Vypadal skoro jako Hapka, jen byl víc při těle. Sám se v rozhovorech označoval za dionýsovský typ, požívačného člověka, který si neodepře dobré, mnohdy i nezdravé jídlo a pití, a to se na jeho postavě podepsalo. Ale chápu, že i bez plochého břicha dokázal ženy i dívky okouzlovat. Prostě alfa samec.

Úklonou hlavy se pozdravil se všemi, kromě mne, zrzky a manažírka.

„Ačkolivěk zde vidím tolik známých tváří z minulých kurzů, přesto musíme absolvovat úvodní formality, poněvadž tu máme i nováčky,“ věnoval tentokrát úklonu nám třem.

Po seznámení s pravidly kurzu nás Ráno vyzval, abychom se postupně krátce představili. Měla jsem si poznamenávat křestní jména ostatních, protože jsme si odhlasovali tykání a já mám na jména děravou hlavu. Jenže místo toho jsem se pekelně soustředila na to, aby mé vlastní představení bylo... naprosto oslňující. Abych ukázala dostatečnou míru inteligence, ale i ochoty naučit se tu něčemu novému, abych byla přirozeně vtipná, ale zároveň abych netlačila na pilu, abych působila sebevědomě, ale zase ne namyšleně, a taky aby se na mě při tom dobře koukalo.

No. Takže když na mě nakonec přišla řada, stoupla jsem si, čímž jsem překotila židli. Při vracení židle do původní pozice jsem ještě dokázala shodit svou láhev s pitím, a jak jsem se pro ni ohnula, tak se mi odhalila část zad nad kalhoty, takže všichni mohli obdivovat krajkový lem mých kalhotek. Z nepříjemné situace a lehké námahy jsem celá zrudla a první slova jsem řekla moc potichu, takže mě Ráno požádal, „zda bych mohla přidat na síle hlasu“. Z čehož jsem se rozkoktala a vypadlo ze mě jen: „Jme-jmenuju še Sárka a cho-
chodím do posledního ročníku, taky na pedáku. V Hradci.“

Opravdu naprosto oslňující entré!

Naštěstí to přešel bez komentáře a rovnou nás vyzval, ať si v počítačích založíme soubor pro první bajku.

„Bajka jest můj milený útvar, neboť v ní jako postavy vystupují vždy zvířata. Díky tomu se to ve vašich zde vzniklých příbězích nebude hemžit hobity a holebity. Nic proti fantasy nebo LGBT příběhům, ale právě tyto dva žánry jsou mezi kurzisty více než oblíbené a sborníky z našich kurzů pak bývají poněkud jednotvárné, až fádní.“

Zrzčina ruka vystřelila jako šipka: „Kdo jsou, prosím, *holebiti*?“

Ráno, který zcela jasně takovou otázku očekával, se zatvářil jako moudrý kmet, který se chystá poučit svou hloupoučkou vnučku, což mě nevýslovně potěšilo, protože jsem ten výraz také neznala, ale styděla jsem se zeptat. Než jsem si to stihla vygooglit, Ráno odpověděl: „HOMosexuálové, LESbičky, BIssexuálové a Transgender osoby.“

Všichni jsme se zasmáli, jen Joffrey mi připadala trochu dotčená. Ale vlastně ani neměla proč, Google mi vzápětí potvrdil, že i tahle zkratka se ve světě pro LGBT opravdu užívá. Jestli to ale věděl i Ráno, nebo to byla jedna z jeho *bomb*, které zmiňovala Zuzana, to netuším.

Když jsme se utišili, vzal do ruky fix a na tabuli připsal zadání prvního úkolu: ANEKDOTA.

„Na první příběh o rozsahu přibližně dvou set slov máte necelé dvě hodiny času. Hodně štěstí.“

Měla jsem velmi dobře rozmyšleno, co a jak napíšu. Ale abych splynula s davem, otevřela jsem znovu internet a tvářila se, jako že také vyhledávám podklady. Novinky, copak dneska píšete o zvířátkách?

Nejsmutnějšího slona na světě utratili – to by mě hejtři obviňovali, že je to slzoždímačka.

V děčínské zoo se narodil klokán albín – na to by se dala našroubovat tematika rasismu, xenofobní hnědí klokani lynčují nepřizpůsobivého bělobu.

Šestnáctiletý hroch se v Německu pokusil zavraždit svou těhotnou... prosím? Cože? Aháá, hoch, ne hroch!

Ráno postával u stolku s občerstvením, labužnický se cpal třetím croissantem a vydatně to zapíjel kolou. Ajták, sedící vedle mě, ještě stále brouzдал na internetu, spolužačka s gotickým účesem

i líčením si kreslila na papír netopýra, duchodci si šeptem vyměňovali názory na zadání, manažírek koukal do blba a dloubal si z nosu holuby, Joffrey si pohrávala se smartphonem, ale zrzka, šplhna jedna, už datlila do klávesnice. Vrhla jsem se tedy do práce také a během slabé hodinky jsem příběh, který jsem měla v hlavě důkladně předpřipravený, dobrousila ke své naprosté spokojenosti.

Po dopolední svačině (kdy si dopřál ještě asi dva chlebičky s vlašákem) pokračoval Ráno v programu:

„Jak víte z propozic kurzu, budete zde zpracovávat celkem tři bajky. Od každého z vás pak vybereme tu nejzdařilejší a u vydavatelství *E-knihy jedou* necháme vydat sborník. Abychom však vybrali vskutku zodpovědně, musíme si vaše díla nejprve poslechnout. Hlásí se tedy někdo dobrovolně jako první předčítající?“

Pozorovala jsem zrzku, jak se v ní rve šplhounkovství s přirozeným studem, jak váhá, jestli se má hujersky přihlásit, nebo jestli má radši pár vteřin vyčkat, až bude vyzvána. A to byla ta pravá chvíle pro mě. Laxně jsem zvedla paži a s omluvným výrazem jsem prohlásila: „Tak já si zkusím napravit reputaci po tom svém klaunském vystoupení.“

Ráno se s pobavením a s trochou obdivu usmál a... a já v tu chvíli věděla, že je můj. Nečekala jsem na vyzvání a pustila jsem se do četby:

„KDESI V AFRICE

Sedí pár samců pod baobabem, hrají karty, pojídají u toho zkvášené ovoce, čas při dobré zábavě a se stoupající hladinou alkoholu v krvi utíká jako mladá Gazela.

Najednou se Slon podívá na měsíc a zakleje: ‚Do kelu! To už je hodin. To zas budou Slonice držkovat, že jdu pozdě.‘

Dikobraz hořce prohlásí: ‚Mám to doma stejný. Budu muset starou vopíchat, aby neremcala.‘

Koukne na Chameleona a ten se jen pousměje: ‚Se z toho snad nějak vylížu.‘

Pštros, ten že strčí hlavu do písku a bude dělat nenápadného, Gepard před seřváním vezme nohy na ramena, Surikata se prý tu svou pokusí obměkčit roztomilým panáčkováním.

Nosorožec nechápavě kroutí hlavou: ‚Poserové! Já doma trochu zadupu a nikdo si netroufne ani pípnout.‘

Krokodýlovi imponuje, že Nosorožec je takový macho, tak zamachruje: ‚Taky nechápu – prostě přijdu k Nilu, houknu na Máňu: *Koukej mi ohřát to zebro-knedlo-zelo!*, navečeřím se a jdu spát.‘

‚To kecáš!‘ nevěří mu kamarádi, kteří temperamentní Máňu trošku znají.

‚Čestný krokodýlský! Klidně pojdte se mnou, vám to předvedu!‘

Záhy svých slov litoval, neboť přátelé ho vzali za slovo a zvědavě ho následovali.

To make a long story short.

Druhý den všechny samice záviděly Máně, čerstvé to vdově po Krokodýlovi, její zbrusu novou birkinku.

Poučení: Už Nietzsche říkával, že kdo viděl rozbouřené moře a rozbouřenou ženu, vždycky spíše litoval manžela než námořníky.“

Během četby se ostatní účastníci pochechtávali, což mě povzbuzovalo k lepšímu hereckému přednesu, měnila jsem hlasy, vkládala jsem vhodné pauzy, zvyšovala a snižovala tón i hlasitost projevu. Text vyzněl přesně tak, jak jsem si představovala. Byla jsem spokojená.

Ani Ráno se netvářil vysloveně nespokojeně. Měl výhrady k angličtině a k *birkince*, že prý možná čtenáře přeceňují a že někteří budou tápat. Baba důchodkyně horlivě přikyvovala svou naondulovanou hlavou, ale ostatní se mě naštěstí zastali, že všemu v textu rozuměli.

„Dobrá, přehlasovali jste mne,“ rezignoval Ráno. „Pravdou je, že tato anekdota je založena na známém vtipu, tudíž čtenářská obec by neměla zapochybovat. Sám jsem stejnou pointu zpracoval v jedné ze svých *Bajkohrátek*, jen tam nakonec skončil medvěd v aligátorech kozačkách. Stává se velice často, že dva autoři, jakkoli se snaží o originalitu, vytvoří díla s téměř totožnými nápady. Jen to odlišné zpracování hraje roli.“

I moje máma tuhle pointu zpracovala, jen tam pro změnu použila ledvinku z krokodýlí kůže – holt každá generace má jinou módu. To, že taky psala, jsem dlouho nevěděla. Pořádně jsem ji poznala až po svých osmnáctinách. Sedmáct let po její smrti. Tehdy mě totiž teta

Halka přestala obdarovávat knížkami od Rána, ale slavnostně mi předala starou krabici od banánů plnou sešitů. Školních, červených s linkami, zelených se čtverečky, malých i velkých, několik notesů bylo s tvrdými deskami, jiné naopak častým používáním o desky přišly úplně. Všechny hustě popsané, proložené hromadami dalších listů, fotek, výstřížků z novin. Máminy deníky.

„Maminka chtěla, abych ti je dala, až budeš dospělá. Sice v tobě pořád vidím malou holčičku, ale plnoletost je snad vhodná chvíle. Nic z toho jsem nečetla, nějak jsem k tomu nikdy nenašla dost odvahy, sestra mi pořád chybí. Ale vím, že si do deníků psala i první verze svých literárních pokusů. Dokonce je všechny přepsala i do počítače, jenže tenkrát... Existovala akorát té šestsetdvojka a ukládat se dalo jen na tříapůlpalcové diskety. Nesměj se, je to už pravěk. Ty diskety se bohužel někde ztratily, asi při stěhování, ale stejně bys to dnes už neměla na čem pustit...“

Se slzami v očích mi ten vzácný poklad předala a já od té doby věnovala víc času četbě máminých deníků než učení. A stálo to za to.

Vrátila jsem se od myšlenek na mámu zpět k poslechu anekdot ostatních účastníků. Byly vtipné, na složení spolukurzistů jsem měla zaplatpánbůh štěstí. Introvertnímu ajťákovi činil přednes neskonale potíže, své anekdotě se za každou větou smál, takže my ostatní jsme se smáli ani ne tak tomu, co čte, ale jeho záchvatům smíchu. Pán důchodového věku si v alegorii o kruté krávě evidentně vybíjel skrývaný vztek na dominantní manželku; ta úplně nepochopila koncept bajek a sepsala spíš vyprávěnku z pohledu ošetřovatele zvířat, zcela jasně inspirovanou onou zprávou z novinek o nejsmutnějším slonovi. Joffrey (asi Ránovi natruc) spáchala anekdotu o transsexuálním mořském koníkovi, zrzka sepsala vtip o hipsterských farmářských zvířatech, gotička, jaké překvapení, vytvořila anekdotu upírskou a nakonec ještě manažírek odprezentoval svůj příspěvek z prostředí žraločích mafiánů.

Co se týká dopoledního programu, musela jsem dát Zuzaně za pravdu, kurz byl skvěle připravený a my jsme se dobře bavili

a feedback od živých posluchačů i od zkušeného spisovatelského harcovníka byl k nezaplacení.

A měla jsem pocit, že i můj soukromý plán zatím má šanci na splnění – u oběda si Ráno sedl k našemu stolu naproti mně a pod stolem se několikrát jakoby nedopatřením dotkl mého kolene.

Po obědě jsme dostali zadání dalších dvou bajek – jedna měla být dramatickým příběhem, druhou, rozsáhlejší bajku jsme měli sepsat v duchu tragikomickém.

Takže nejdřív tragédii? I tady jsem měla jasno, do čeho se pustím. Příběh velké lásky. Uvedla jsem ho citátem z Exupéryho Malého prince: „*Když si mě ochočíš, budeme potřebovat jeden druhého. Budeš pro mě jediným na světě a já zase pro tebe jedinou na světě.*“

Byla to jedna z bajek z deníků mojí mámy. Dnes už její druhá, kterou zas jen lehce poupravím a dám jí tak popatřit světlo světa. Zase ty neodbytné myšlenky na moji mámu!

Když máte na dosah to, po čem jste dlouho toužili, nebo vám bylo dlouho odpíráno, a když konečně nastane chvíle, kdy si to smíte vzít, tak se najednou trochu začnete bát. Bojíte se, že přijdete o ten pocit těšení se, že možná výsledek nebude odpovídat vašim představám. A proto tu chvíli konečného odhalení oddalujete, co nejmíc to jde.

Samozřejmě, že nejzvědavější jsem byla na to, jaká byla máma v mém věku. Ale právě proto, že jsem si toho pocitu malé holky před vánočním stromečkem chtěla užívat co nejdéle a protože jsem se bála případné frustrace, nechala jsem si deník z máminých osmnácti let až na konec.

A začala jsem pročitat nejdřív její bajky a pohádky a příběhy pro děti a nahrazovala jsem si tak ty kratoučké okamžiky smutku, kdy mi i přes všechnu lásku tety Halky máma chyběla. Ze všech jejích příběhů jsem byla nadšená ještě o trochu víc, než když jsem téměř stejné nadšení prožívala u knížek od tehdy ještě Ranného. Máminy příběhy byly podobné, ale mnohem lepší, protože... protože od mámy.

Nejsmutnější z její sbírky, ale zároveň nejpoučnější pro mě byla ta o motýlcích, tak jsem zkusila, zda stejný efekt bude mít i na

účastníky kurzu. A na Rána. Vzpomínala jsem, jak to bylo, a svými slovy jsem zapisovala, co se mi promítalo před očima.

Motýlci si poletovali z kytky na kytku. On byl pyšný na sílu svých křídel, chvástal se, že pouhým jedním mávnutím dokáže rozpoutat hurikán na tisíce kilometrů vzdáleném místě. Ona se do něj přesto zamilovala. Po čase snesla vajíčka a brzy se radovali z malých larviček.

Jenže pak ho jedno lidské mládě chytilo za jeho mocná křídla a jemný prach, který dítěti utkvěl na prstech, než ho zase pustilo, už nic nenahradilo a křídla zeslábla. Motýlice se ho snažila povzbuzovat. Vyhledala v moudrých knihách, že v Jižní Americe existují křišťáloví motýli, kteří také nemají svůj prach, a proto jsou jejich křídla zcela průhledná, a přesto žijí plnohodnotný život. Sbírala dvojnásobné množství nektaru, aby znovu získal sílu a dočkal se klidného stáří a nezavřel oči, dokud se jejich mladé housenky nevylíhnou z kokonů jako silná, zdravá imaga.

Často a hodně ho objímala, aby mu dodala podporu psychickou, ale pokaždé se při tom otřela svými křídly o ta jeho a tím mu odsypávala vlastního prachu.

Až jednoho dne zjistil, že jimi znovu dokáže mávat. Probudil se okamžitě z dlouhodobé letargie a vyletěl radostně do vzduchu, čímž způsobil několik uragánů na Filipínách. Pak se letěl pochluubit motýlici, jak je zase plný sil.

Ale motýlice ležela slabá, s křídly téměř neviditelnými, protože všechen její prach teď nosil na křídlech on. S úlevou a s odevzdaným úsměvem naposledy láskyplně na svého milovaného pohlédla a pak propustila svou duši do motýlího nebe.

Motýlovi málem puklo srdce. Chtěl skočit do pavoučí sítě, jen aby ji mohl následovat. Když v tom puklo něco jiného. A ještě jednou. A znovu. To jejich imaga se počínala klubat. Polovina z nich byla tolik podobná zemřelé motýlici.

Motýl si hned uvědomil, že motýlice neobětovala svůj život proto, aby ho on promarnil smrtí v pavoučích kusadlech. Pochopil, že mu

dala šanci na nový, lepší život a možnost vychovat své potomky ve zdravé a moudré jedince.

Poučení: Láska hory přenáší a roste nejen z objetí, ale hlavně z obětí.

Když jsem dopsala hrubou kostru, odskočila jsem si na záchod a přemýšlela, jestli bych i tenhle vážný milostný příběh dokázala předčítat Ránovi se stejným klidem jako dopolední anekdotu.

Starosti *co by kdyby* ale padly, jen co jsem se vrátila do učebny. Ráno stál skloněný nad obrazovkou mého počítače a pročítal, co jsem zatím napsala. Přidržel mi židli, abych se mohla (bezpečně) posadit, a pak se znovu sklonil a šeptem, aby nerušil ostatní, mi sdělil svůj celkem pozitivní názor na přečtené. Ale pak mě zaskočil otázkou:

„Víš, co to ve skutečnosti je *motýlice*?“

„No, samička od motýla?“ zaváhala jsem.

Zavrtěl hlavou. „Jméno podřádu vážek. Entomolog by se tady mohl zaseknout. Ale to je jen drobnost, čtenář snadno pochopí, cos měla na mysli, klidně to tak nechej.“

Chtěla jsem se vrátit k práci, ale Ráno ještě víc ztišil hlas: „Měl bych ještě jeden dotaz, soukromý. Ale ten bych raději probral až osobně, třeba po večeři? Až půjdou všichni do šantánu, že bych tě pozval na sklenku šampíčka?“

Bože můj, je to tady!

Jen nevím, jestli se jeho pozvání týká toho, co ho zaujalo na motýlí bajce, nebo jestli je to ten jeho pověstný lov, kdy to na každém kurzu zkusí aspoň na jednu. Ale *šantán* a *šampíčko*, to jsou snad jasné ukazatele, že se jedná o tu druhou variantu. Dvě příšerně obstarožní a irituující slova, ze kterých mi přebíhá mráz po zádech!

„Platí,“ přikývla jsem také šeptem a rozhodla jsem se sbalit si věci. „Nebude vadit, když si zbytek půjdu zpracovávat na pokoj?“

„Samozřejmě, že nebude,“ řekl nahlas a zvedl se k ostatním. „Správná připomínka! Pozapomněl jsem vám říct, že pokud radši

píšete vleže, venku, v restauraci, kdekoli, zdržovat vás tu nebudu. Sejděme se ale určitě nejpozději v šest u večeře.“

Poslední větu i s vyzývavým pohledem věnoval výhradně mně.

Dokončila jsem na pokoji motýlí bajku, rozpracovala zcela vlastní tragikomickou povídku o sexuchtivé sově, dala jsem si sprchu a už byl čas na večeři. K té nám servírovali samé nezdravé dobroty jako tatarák, vepřové koleno, grilovaná žebra, už ani nevzpomínám, co dalšího, ale zkusila jsem od všeho kousek. Ráno se taky nežinýroval, zřejmě měl na výběr jídelníčku vliv, a proto si večeři vychutnával plnými sousty i doušky. S ostatními kurzisty jsme se konečně začali docela bavit, povídali jsme si o psaní i o životě, popíjeli víno a tu dobrou slivovičku, co ji Zuzana tak vychvalovala, při ní se zábava hned lépe rozjížděla. Ráno seděl na opačné straně hodovní tabule než já a družil se s párem důchodců, ale občas ke mně zaslal prosebný pohled, kterým mi naznačoval: nezavěšuj, jsi v pořadí.

Okolo desáté hodiny se důchodkyně zvedla od stolu: „Bylo tu s vámi moc příjemně, ale jak pan Ráno, tedy vlastně Jaroděj, já si na to pořád nemůžu zvyknout, chi chi... jak tedy Jaroděj říkal, zítra nás čeká perný den a já už su unavená, tak poběžím na kutě.“

Všichni jsme jí popřáli dobrou noc, ale přesto se stále neměla k odchodu. Panovačně shlížela na svého muže, který zůstal sedět a záměrně jejímu pohledu uhýbal.

„Tak snad půjdeš se mnou?“ vyštěkla netrpělivě a donutila ho zvednout k ní oči.

„Ne, já ještě nejsem unavený. Mám druhý klíč, nebudu tě budít, až přijdu.“

Řekl to klidně a tiše, ale pevným, rozhodným hlasem, odmítajícím jakoukoli další diskusi. Zdálo se mi, že mu společnost mladých lidí dodává odvahy, kterou by v sobě jindy asi nesebral. Nebo jsem se spletla? Jen co jeho žena nasupeně odešla, objevila se mu v očích jiskra

takové svobody a lehkosti, jakou by přece tak rychle nevykřesal. Zřejmě byl vytrénovaný tuhle jiskru před ženou zhasínat a užívat si jen v její nepřítomnosti.

A jak užívat! S ledabylým gestem vytáhl z kapsy pouzdro na brýle, otevřel ho a dal nám krátce nahlédnout do jeho vnitřku. Ležely v něm dva balíčky – jeden s cigaretovými papírky, druhý plný šištiček marihuany.

Ohromeně jsme ho pár vteřin sledovali.

„To mám na předpis, kamarád je přednosta na psychiatrii,“ vysvětlil, „...a zná mou ženu.“

S povzdechnutím vybalil jeden papírek, olízl ho, rozdrobil do něj šištičku a profesionálně umotal brko. Potom jím pokynul na všechny okolo, vstal od stolu a s nevyřčenou nabídkou se zeptal: „Nechtěli byste mi jít ven dělat společnost?“

Já jsem odmítla, protože jsem nekuřačka a experimenty s trávou zvládám jen v jídelním provedení. Ale ostatní se zvědavě zvedli a následovali ho na terasu. Vstal i Ráno, ale když mě viděl zůstat sedět, přesedl si ke mně.

„Smím ti dolít víno?“

„Na řečnické otázky se neodpovídá, že?“ zkusila jsem lehce zaflirtovat, abych si pojistila, že po zbytek večera už se bude věnovat pouze mně.

Usmál se a dolil mi.

„Konečně jsem se k tobě dostal. Chci s tebou probrat ještě něco *pracovně*.“

Hmm, takže varianta první, nebalí mě, jde mu o tu bajku.

„Lichotí mi, že jsi zvolila coververzi mých *Bajkohrátek*.“

Nechodí okolo horké kaše a jde rovnou na věc. Nu což, nevádí. Aspoň to budu mít rychle z krku. Ještě se ale ujistím, že se oba bavíme o jednom a tom samém.

„Jak to myslíš?“

„Už u té anekdoty jsem tě podezíral, že sis trochu vypůjčila motiv z mého *Boje medvěda s aligátorem*, ale říkal jsem si, že jsem paranoidní,

že to může být jen náhoda. Ale když jsem si přečetl námět na tvou motýlí bajku, tam už to jako náhodu vnímat nelze. Ve své *Lásce opojné* jsem to zpracoval přesně obráceně, tam to byl právě motýl, kdo pomáhal nemocné samičce, propadlé závislosti na nektaru z omamných rostlin. Nemýlím se?“

Takže mluvíme o tom samém.

„Trochu se pleteš. Sice mě tvoje *Bajkohrátky* inspirovaly k tomu, abych dneska napsala právě tyhle dvě věci, ale nic jsem si od tebe nevypůjčovala. Neříkal jsi nám přece, že se často stává, že různí autoři můžou vytvořit téměř totožná díla? A že odlišné bývá jen zpracování?“

„Počkej, počkej! To sis nevyložila správným směrem. Za prvé, takhle zřejmá souhra i v těch nejmenších detailech není dílem originality ani omylem. A za druhé, pokud chceš mluvit o inspiraci až poté, co tě někdo klepne přes prsty, tak to už hraničí s plagiátorstvím.“

Netvářil se nijak výhružně nebo naštvane, spíš mě jen škádlil, přesto jsem na něj podrážděně vyjela: „Chceš mě zažalovat?“ Zbytečně ostřeji, než jsem zamýšlela. Ale v podstatě jsem s ním naprosto souhlasila. Tyhle dvě věty vytesat do kamene.

Odvážil se být důvěrnější, odhrnul mi vlasy od ucha a zašeptal: „Ne. Jen máš u mě vroubek, který ale můžeš snadno smazat, když na mě budeš trochu příjemnější.“

Takže nakonec došlo i na druhou variantu! Balí mě! Z radosti, že se situace opět vrací do kolejí mého plánu, jsem se rozhodla, že na tuhle jeho samolibou poznámku nebudu reagovat negativně.

Navíc, zvenku se zrovna začali trousit ostatní.

„Nepůjdeme se posadit někam stranou?“

Nečekal na odpověď, nabídl mi rámě a odvedl si mě ke stolku pro dva, který byl mimo zorné pole našich kolegů. Objednal *šampíčko*, nalil nám a poté, co jsme si přitukli, se mi začal, trošku starosvětsky, ale přesto s určitým kouzlem, dvořit. Zahrnoval mě lichotkami jako „ve slovníkách je u pojmu *krása* tvoje fotka“, „tvoje úchvatná přítomnost tento kurz rozzářila“ a „je smutné, že ač jsem napsal statisíce, možná miliony slov, nenacházím jediné, kterým bych dokázal pojmenovat, co k tobě cítím“.

Myslíš, chuť zašukat si? ‚Apetence‘, to je to slovo, co hledáš, napovídal mu jízlivý hlas v mé hlavě. Jeho rádoby romantická vyznání, určená pro široké davy, ve mně rozeznávala strunu vrozeného cynismu. Kdyby jen tušil, že Zuzana mi přesně tyhle lichotky citovala, možná by mi je dávkoval aspoň v jiném pořadí.

Jeho pokusy o intimnější doteky či letmá ručkypolíbení jsem zdárně odrážela. Ale přesto jsem ho stále udržovala v naději, že mu jeho záměry vyjdou. Mírně svůdnými gesty, dvousmyslnými narážkami, vyjadřováním obdivu k jeho tvorbě, kterou jsem jako mladší milovala. Až jsem se chvílemi obávala, jestli to není moc. Rozhodla jsem se, že raději přejdu k dalšímu kroku svého plánu.

„Myslím, že u tebe budu mít ještě jeden vroubek, až uvidíš, o čem jsem psala ve třetí bajce.“

„Jakpak to? Zase nějaká náhodná podoba s některou *Bajkohrátkou*?“

„Tentokrát jsem se inspirovala přímo tvou osobou. Nazvala jsem to *Vášnivý výr ve víru vášní*.“

Očividně ho takový příměr potěšil. Ješitnosti, jsi tak předvídatelná!

„A smím si přečíst, cos už napsala?“

Nu, dobrá. Po tom, až si přečteš, jak o tobě smýšlím, už tě asi všechna chuť na svádění přejde, ale řekl sis o to.

„Mám zatím jen pár úryvků, ale vlastně jo, proč ne. Mohl bys to prosím předčítat nahlas? Ráda bych viděla čtenářskou reakci naživo, jestli se budeš smát tam, kde jsem chtěla smích vyvolat, jestli tě překvapí rozuzlení a tak.“

Vzal si ode mě mobil, ve kterém jsem otevřela rozpracovanou verzi, a pustil se do předčítání: „Dokud bydlel Bubo v zoologické zahradě, byl jeho sexuální apetit v normě. Pak ho však veterináři vykastovali a to mu mnohonásobně zvýšilo libido. Příležitostí ukájet ho měl dost, ale přesto mu výběr samic v zoo po čase nestačil. Odstěhoval se tedy do blízkého lesa a i tam se stal věhlasným obšourníkem. A mezi mladými sovými pipkami také vyhledávaným.“

Jedné noci však potkal sovu svého srdce. Nejvážněvší, jakou kdy poznal. Seznámil se s ní v novém baru *Bonobar*, do kterého zašel jen proto, že očekával, že tam budou hrát Bono Voxe a jeho oblíbené Hú2.

Seděla u baru, tak zářivě bílá, až oči přecházely. Štíhlý pařátek jí zdobilo stříbrné kroužkování, což ji činilo ještě půvabnější a... neodolatelně sexy. V tu chvíli se vykašlal na zvyklosti a zahodil předsudky o míchání ras, věděl, že tuhle dnes chce.

Přijala pozvání na drink. Vypili spolu několik hů-hů koktejlů, a právě když se chystal pozvat ji k sobě do hnízda, předběhla ho a dráždivým dvojsmyslem se ho zeptala: „Chtěl bys prozkoumat moji dutinku?“

Letěli spolu ke starému, vykotlanému dubu, kde na dveřích před dutinou stálo na cedulce napsáno *Hedvika S. Něžná*. Nechápatě otočil o celých dvě stě šedesát stupňů hlavu, neboť sovice se mu představila jako *Leslie*. Pochopila jeho údiv a hned se jala vysvětlovat: „To je můj starý jméno. To víš, od Harryho Pottera se všem sovicím dávalo tohle pitomý jméno. Pojď dál.“

Dělali to snad ve všech možných pozicích. Zepředu, zezadu, na netopýra... Vřískala blahem a vykřikovala, že teď už jí je nad měsíc jasné, proč je jeho druhové jméno *Velký*. Když mu to dělala zobálně, měl z toho až husinu (což je u výra věc zcela nevídaná)...

Ráno přestal předčítat nahlas, jen očima přelétl ještě pár dalších řádků a pak mi mobil vrátil.

„Hmm, husí kůži mám i já. Neměl jsem tušení, že mě dokáže vzrušit popis ptačího koitu. Ale celou dobu přemýšlím, co společného mám podle tebe s tím Bubem? Čím jsem tě inspiroval? Jestli si mě představuješ tak výkonného jako Buba, abys pak nebyla zklamaná!“

To snad není možné! Já ho tady urazím v přímém přenosu, a on si v tom najde další můj pokus o sblížení! Ale já už to potřebuju stopnout, co teď? Opravdu ten příměr nepochopil? Bože, to tak nesnáším, když musím vysvětlovat pointy.

„Myslím, že si stejně jako Bubo nemůžeš stěžovat na nepřízeň mladých obdivovatelek, ne? Zkus ještě... tenhle úryvek.“

Prstem na displeji jsem vyhledala závěrečnou část a Ráno pokračoval:

„Číšník v pětipeříčkovém restaurantu usadil Leslie a Buba ke stolku s výhledem na měsíc. Odkášlal si a zarecitoval: „Připravené

menu zahrnuje jako předkrm: žabí stehýnka. Následuje užovkový krém. Jako hlavní chod: specialita našeho podniku, lumík sibiřský, ke kterému jako přílohu podáváme broučí salát. A závěrem dezert: šlehaná pěna Mickey Mouse Mousse. A víno si budete přát bílé, či červené? Bílé? Pak vám mohu doporučit výběrový Soví ňon.'

Když o půl hodiny později zarvala Leslie drápy do hlavního chodu, poznamenala, že lumíci jsou jídlo, kterým se sovice sněžné živí při hnízdění. Bubo se zaradoval, že mu tak nahrála na smeč, z náprsenky vyndal zlaté kroužkování a požádal ji o křídlo.

„Co blázníš?“ vyděsila se Leslie. „Není nám takhle nezávazně spolu líp? Sex s tebou je vážně úžasný, ale... Vždyť já už stejně v jednom svazku žiju.“

„Cože?!“ vyděsil se pro změnu Bubo. „Jak to? S kým?“

„No, co tak vejráš? Vždyť jsme se o tom včera bavili, že Hedvika je můj starý jméno.“

Nechápal dál. Co to má znamenat?

„Moje stará, Hedvika, odlítla na tejden za mámou na Sibiř,“ vysvětlila Leslie tedy naplno.

U svatýho Fénixe! Leslie je bisexuální! No, jasně, *Bonobar!* Žádněj Bono, ale podle té zatracené homoušské opice se to tam jmenuje. A zrovna já musím narazit na lesbičku.

Ale Leslie pokračovala ve vysvětlování: „Plánujeme s Hedvikou vejce, tak letěla pozvat tchyni k nám do dutiny, aby vypomohla... Tak jsem si chtěl naposled vyhodit z pařátku.“

Chtěl?

Až teď došlo nebohému Bubovi, že Leslie je ve skutečnosti Leslie.“
Ráno se tvářil pobaveně a zároveň napjatě.

„Stále mi nedochází to podobenství se mnou. Když tě teď začnu obtěžovat, zjistím, že jsi tam dole chlap.“

To je nezmar! Nedá se nic dělat, musím vybalit karty na stůl. Aspoň pár karet.

„To ne, je to trochu složitější. Když slíbíš, že mě obtěžovat nebudeš, tak tě pozvu k sobě na pokoj a tam ti všechno vysvětlím.“

„Pozvání k prozkoumání dutinky?“

„Ne! Neblbni, fakt nic nebude. Opravdu s tebou potřebuju jen mluvit. Za chvíli bude půlnoc a s ní nový den, ráno moudřejší večera. Tak buď moudřejší Ráno a přijď za půl hodinky. Pokoj číslo pět.“

„Děvče, ty nevíš, co chceš. Chvíli koketa, chvíli asketa...“

Řekl to dost zklamaně, frustrovaně, možná i našťavaně. No, nedivím se mu, tuhle část plánu jsem moc nepromyslela, ale hlavně, že to zatím jakž takž vychází. Povzbudivě jsem se na něj usmála a odešla na pokoj.

Byla jsem spokojená. Dostala jsem se k Ránovi, přesvědčila jsem ho, aby si přečetl naše bajky, dokázala jsem ho nalákat na své území. A teď mu odhalím, co všechno o něm vím, a jeho špatné svědomí, má-li nějaké, se přihlásí o slovo a bude ho trýznit až do konce jeho mrzkého života.

Nachystala jsem na postel knížku Bajkohrátek a tři z máminých deníků. Ještě jednou jsem si v duchu přehrála scénář završení své pomsty. A začala jsem panikařit. Dělán dobře? Je vůbec potřeba se mstít? Za co vlastně? Vždyť jeho chování mi koneckonců nijak konkrétně neublížilo, proč ho tedy nenávidím? Je to jen sebelítost, touha po vykřičení všech bolístek a křivd.

Potřebuju psychickou podporu. Mám ještě patnáct minut čas, zavolám Zuzaně.

„Nespíš ještě?“

„Co blázníš, jsem jako na trní! Jak to tam vypadá?“

„Všechno klape podle plánu. Ráno ke mně za chvíli přijde.“

„Dobře ty!“

„Jenže se obávám, že je pořád ještě nadrženej, že nepochopil, že mu doopravdy nedám.“

„Jako přesně tohle jsem tušila! Měla jsem jet s tebou, i se sádrrou. Víš, co to znamená, jestli to na tebe jako zkusí a ty se mu neubráníš? Kdybych tam byla s tebou, tak jsme to mohly provést podle původního plánu. Blbý lyžování!“

„Nepomáháš mi... Jsem v momentu, kdy uvažuju, že všechno odpískám.“

„Neblázni. Tak dlouho jsme to chystaly, přece to teď jako nevzdáš?“

Má pravdu. Přípravy byly opravdu důkladné. Když jsem z máminých deníků pochopila, co a jak, věděla jsem, že ji jednou budu chtít pomstít. Ale ne v afektu, pěkně s rozmyslem, s chladnou hlavou. Svěřila jsem se tenkrát jen Zuzaně a ta měla hned ve všem jasno a okamžitě vypracovala akční plán. Dlouho šlo jen o stavění vzdušných zámků, protože jsme netušily, jak se k Ránovi dostat. Ale když se ve třetíku na školní nástěnce poprvé objevil leták s pozvánkou na jeho nově otevřené kurzy psaní, obrysy našich plánů rázem zhmotněly a přípravy zkonkrétněly.

Týdny a měsíce jsme listovaly máminými deníky a porovnávaly je s texty v knížkách mé knihovničky. Spoustu času jsme strávily na Skypu s kamarádem z právnické fakulty, který nám dohledával informace o právních dopadech i možnostech. Pročetly jsme všechny dostupné informace o Ránově životě, financích, skandálech, o všem. Součástí plánu byla i Zuzanina účast na minulém kurzu, kdy se jí podařilo sblížit se s ním. Je skvělá herečka! V načatém svádění z minulého kurzu měla pokračovat i tady, to ona ho původně měla nalákat k nám na pokoj, kde bychom ho podrobily mé pomstě. Zlomená noha nám sice trochu překazila plány, ale zvládly jsme to dotáhnout tak daleko, nemůžu dopustit, aby kvůli chvilkové nervozitě těsně před cílem přišlo všechno vniveč!

„To dáš! Zlom vaz,“ popřála mi Zuzana štěstí a odvalu a pak už jsme se rozloučily, protože se mi zdálo, že na chodbě slyším kroky.

Nezdálo, zrovna se ozvalo klepání. Ráno stál za dveřmi, v rukou novou lahev šampaňského a dvě skleničky. Přesně tak, jak jsem si ho vysnila.

„Smím u tebe přenicovat?“

„Další slovní hrátky, kterou nechápu? Myslíš přenocovat?“

„To bych též rád, ale chci tím zdůraznit, že se vskutku o nic nepokusím.“

„S tím počítám. Pojď dál. A rovnou si nalej, budeš to potřebovat.“

Nalil nám oběma a posadil se do nachystaného křesílka naproti posteli. Byl jako na trní, ještě stále doufal, že si to rozmyslím. Bude

to trapas! Do čeho jsem se to pustila? Pocity se ve mně střídaly tak rychle jak nálady Angličanů v otázce brexitu. Sedla jsem si na kraj postele a radši bez zbytečného otálení přistoupila hned k věci:

„Ptal ses, v čem mi v tom prvním úryvku připomínáš Buba. Myslím, že moc dobře víš, čím si jste podobní, ale netušíš, že to vím i já. Je hodně věcí, které o tobě vím, třeba i to, že nemůžeš mít děti, Jarku.“

„Ajaj, bulvár, co? Kdepak na mě tu moji třináctou komnatu vyšťourali? A prosím tě, neříkej mi Jarku, tak mi nikdo nikdy neříkal...“

„Někdo přece,“ skočila jsem mu do řeči a podala jsem mu jeden matčin deník z doby, kdy jí bylo osmnáct. Sešit byl otevřený na stránce, růžovými lístečky označené, odkud kam má číst. Aniž bych ho vyzvala, očima se vpil do písma na stářím zažloutlém papíře. Nemusel číst nahlas, abych věděla, co zrovna čte. Uměla jsem to celé skoro z paměti.

Prý mu nikdo nikdy Jarku neříkal, ale já že ho tak oslovovat mám, že ode mě mu to zní tak hezky. Byl to hodně romantický večer. Vlastně celý den. Jen co jsem vyšla po zkoušce z češtiny ze třídy, vyběhl za mnou, přestože byl členem zkušební komise, pogrataloval mi ke složení maturity a poprosil mě, abych na něj počkala, že ještě vyzkouší Horáka a pak už má volno. Ale že by mě teď, když už konečně může, rád pozval někam do šantánu na šampíčko, abychom to oslavili. Počkala jsem, vzal mě do vinárny a tam mi vyznal svou dlouho utajovanou lásku.

Když dočetl úryvek z prvního deníku, měl trošku vlhké oči. Zašeptal jen mámino jméno a trochu nechápavě, jakoby omámeně mě sledoval, jak mu podávám druhý deník. Z máminých jednadvačeti let, z doby krátce před tím, než podlehla rakovině. Znovu jsem mu ho otevřela na příslušně opapírkované stránce:

Mám tolik starostí, nevím co dřív. Ráda bych po sobě zanechala lepší památku než kupu tím mým příšerným škrabopisem

počmáraných papírů, ale podruhé to všechno přepsat do počítače nestihnu. Byly tam veškeré moje bajkohříčky a ještě dalších pět knížek, co jsem si napsala do šuplíku. Škoda, že jsem tenkrát ty diskety nechala u Jarka, měla jsem si mu o ně říct. Po takové době už mu ale volat nebudu, bůhví, kde je mu (a disketám) konec.

Ráno zrudl, ale stále, teď trochu nasupeně mlčel. Beze slov jsem mu podala *Bajkohrátky*. Stránka s jeho anekdotou *Boj medvěda s aligátorem* byla založena jedním ze zažloutlých listů, na kterém byla téměř slovo od slova *moje* anekdota *Kdesi v Africe*, jenže napsaná máminou rukou a odatovaná srpnem 1992. Stejně tak jeho povídka *Láska opojná* byla založená máminým motýlím textem z téhož roku. Tedy o sedmáct let dříve, než Ráno vydal *Bajkohrátky*. Texty byly, až na drobné nuance, totožné. Ráno zíral na papíry ve svých rukou jako na přízrak.

„Asi před hodinou jsi říkal, že takhle do nejmenších detailů zřetelná podoba nemůže být dílem originality.“ Řekla jsem to tiše, pomalu, bez výčitky, ale přesto to znělo jako obžaloba.

Chvilí váhal, než z něj vypadla chatrná obhajovací řeč: „Chtěla po mně korekce... pomáhal jsem jí s tím, se všemi šesti knížkami. Bral jsem to jako naši společnou práci. Na ty diskety jsem hned po rozchodu úplně zapomněl. Až potom, na srazu jejich třídy po patnácti letech od maturity, jsem se dozvěděl, že už dávno zemřela... přišel jsem domů a vzpomínal na ni. Prohraboval jsem se starými věcmi a narazil na ně. Znovu jsem si všechny příběhy přečetl a říkal jsem si, že by bylo škoda, aby nebyly vydané. Přísahám, že jsem oslovil nakladatelství s tím, že je to po zemřelé autorce, ale redaktor, kterému se to tenkrát zalíbilo, říkal, že zrovna v tom roce vydali od Rowlingové *Beedleho bajky*. Obával se, že by se další a ještě k tomu česká bajkářka na trhu neuchytila. Proto jsme vymysleli, že to vydáme pod mužským pseudonymem. A pak už to jelo tak nějak samo...“

Znělo to důvěryhodně i omluvitelně, ale nechtěla jsem připustit, že by se hlavní záporná postava mého dramatu ze všeho vyvlékla tak snadno. Pokračovala jsem tedy, jako kdybych neslyšela ani půl slova

z toho, co právě řekl: „Taky jsi říkal, že když doznáš inspiraci, až když tě někdo klepne přes prsty, že už to zavání plagiátorstvím. V tomhle konkrétním případě na vydávání cizího duševního vlastnictví pamtuje trestní zákoník sazbou od půl roku do osmi let vězení.“

„A ty jsi do prdele ňáká právnička, nebo co? Řiká ti něco, kurva, promlčecí lhůta?“ Jeden výbuch emocí a jeho rytířsky vznešený tón a hravost jazyka byly rázem tytam. Takže pozér.

„Ne, nejsem právnička. Spíš něco jako Leslie, láska, kterou ve skutečnosti nesnášíš.“

Podala jsem mu poslední, prostřední deník, z máminých devatenácti. Klepala se mu ruka vzteky, ale zvědavost ho přemohla.

Jarek mě strašně zklamal. Když mi přinesl krabičku s postinorem, tak jsem to chápala jako první reakci nezralého kluka, která by ho mohla záhy mrzet, a tabletky jsem si bez jeho vědomí nevzala. Jenže když mi dva týdny poté řekl, že se radši objednal na podvázání chámovodů, aby se taková situace neopakovala, pochopila jsem, že s takovým sobcem v životě být nechci, natož abych s ním vychovávala dítě. Bude to bolet, ale dnes večer se s ním rozejdu.

Ráno zvedl hlavu. Vztek ho zcela přešel a v očích se mu zračilo šokované poznání: „Takže ty... ty jsi moje dcera?“ Trochu hystericky se rozesmál.

Tenhle moment překvapení mi tedy vyšel do puntíku. Přesně takovou reakci jsem si představovala. Podle mých představ by tedy ještě měla hrát v podkresu dramatická varhanní hudba, taková ta z *Panny a netvora*, co se ozvala pokaždé, když se objevil netvor.

V mých představách se pak Ráno ještě začne bránit, že to není možné, že přece nemůže mít děti, ale já mu mrsknu do obličeje, že to je moje jediné štěstí, protože o dědictví po něm se aspoň s nikým nebudu muset dělit.

V jedné docela malinké představičce z nejhlubšího koutu mého v dobré konce doufajícího podvědomí jsem viděla Rána, jak se naopak

ze zprávy o tom, že přece jenom stihl být otcem, raduje. Jak otevírá svou náruč a očekává, že mu do ní padnu a začneme si hrát na znovuzískanou rodinu. Zašlapala jsem představičku tvrdě zpátky na její místo a překryla ji filmem, ve kterém jeho náruč odmítám a s ledovým klidem se mu vysmívám, ať nepočítá s tím, že bych snad cítila hluboce zakořeněné povinnosti dcer starat se o svého rodiče ve stáří. Oko za oko, zub za zub – nestaral ses o mě jako o dítě, nedočkáš se péče ani ty.

Představovala jsem si jeho strach, že bulváru prásknu, že je vykastrovaný jak ten Bubo, nebo že málem zprznil vlastní dceru, a hlavně, jak ho budou v médiích propírat kvůli jeho pokažené reputaci. Jak přijde o tisíce fanoušků a možná i o svobodu, pokud ho poženu k soudu.

Měla jsem naplánováno i to, jak ho nakonec i s jeho *Bajkohrátkami* triumfálně vyhodím ze svého pokoje, aby se mohl až do rána užírat myšlenkami nad neradostným životem, který ho čeká.

Jenže tyhle představy jsem si promítala tehdy, když jsme se Zuzanou pomstu plánovaly. Teď, když už jsem svému srdci ulevila, vztek k Ránovi jsem cítit přestala. Tenhle chvilkový pocit vítězství mi stačil k tomu, abych si řekla svoje, teď nastoupily obavy, co bude dál doopravdy?

Četla jsem kdesi, že kdo se vydá na cestu pomsty, musí vykopat dva hroby. Zrovna mi docházelo, co všechno leží v tom hrobě, který jsem vykopala pro sebe. Mega problémů a nepříjemností, které by následovaly, kdybych své výhrůžky splnila. Kdyby došlo k soudním tahanicím, kvůli kterým bych si celý život vyčítala, že jsem se do něčeho takového vůbec pouštěla. Rázem mě přešla veškerá nenávisť i touha po odplatě. Pro Rána už ve mně zbylo jen opovržení. A taky mi ho bylo líto.

Teď tady přede mnou sedí muž, který krátce po padesátce vypadá na sto. Troska, co nemá rodinu. Průměrný pisálek, co svou kariéru

založil na talentu někoho jiného. Slouha, co se živí jako obdivovač cizích slohovek nevalné kvality. Celebritka, která se musí celý život klepat strachy, že přijde někdo jako já, kdo jeho tajemství prozradí. Sedí tu zhrouceně v křesle, smích ho přešel, nevěřičně na mě kouká vytřeštěnýma očima, opilecký obličej vztekem fialový, sedí bez dechu a beze slova... Počkat, bez dechu?

„Jarku?!“

Vyskočila jsem z postele a mírně se k němu naklonila.

„Jaroději!“ zatrásla jsem mu ramenem. Hlava se mu svezla na stranu a tučné tělo se sesunulo o kousek níž z křesla.

Právě jsem se stala oboustrannou sirotou.

O autorovi

Lucie Peřinová, nejvyšší česká autorka, se narodila v Pardubicích v roce 1977 na Mezinárodní den švihlé chůze. Do svých Kristových let žila poklidným životem bezdětné náplavy v Praze. Poslední téměř dekádu je náplavou ve Flandrech a žije neurotickým životem matky tří dětí. Píše příběhy pro velký holky (Zahozené sny ze sborníku Jednáct snů), humoristické povídky (Nitrozpytec z téhož sborníku) a domácí úkoly z hollandštiny. Aktuálně rozjíždí velrybí blog o dobrodružstvích single Velryby v rozbouřeném světě lidí i jiné zvěře.

velrybi.blog.cz

PROSÍM, OZVI SE!

Markéta Koryčanová

19:49

„Haló? To jsem já... Chtěla jsem ti jen říct, že mě mrzí, jak se to nakonec zvrtno. Snad budeš v pořádku. Ozvi se.“

20:18

„Ahoj, tady zase Ellinor. Až si to poslechněš, tak prosím zavolej, mám o tebe strach. Doufám, že tě nenapadla žádná blbost. Teda... jasně že ne, protože ty jsi inteligentní víc než dost. A právě proto by byla hrozná škoda, kdybychom o tebe přišli! Tak se umoudři a dej o sobě vědět.“

20:57

„OK, chápu, že se zlobíš. Harvey to prostě přehnal, jasný? Neměl to říkat, neměl říkat vůbec nic! Vlastně tam ani neměl chodit. Ale už se stalo. Jeho nezměníš, on bude hovado pořád. Prostě se přes to přenes a skousni to! Jo, chápu, je to těžký a není to fér. Proč to má být pořád na tobě, že... Proč, proč... protože z vás dvou jsi tady chytřejší ty, chápeš? Nikdo z nás ti nesahá ani po kotníky! Takže by bylo fajn svou inteligenci prokázat tím, že si přestaneš hrát na mrtvolu a dáš o sobě vědět.“

21:36

„Tak teď mě už vážně štvěš. Jestli se mi neozveš DO HODINY, jedu k tobě domů, jasný?! Děsíš mě! Na Harveyho se vyser, teď jsem tady já!“

A já ti nic neprovedla, se mnou mluvit můžeš... Myslíš si, že mě jako baví viset furt na telefonu a někde tě nahánět? Nebaví! Ale kvůli tobě to klidně udělám, chápeš? Protože mi na tobě záleží. A tobě by mělo taky.“

22:15

„Máš ještě čtvrt hodiny. Jinak sedám do auta a jedu... A fakt doufám, že tam budeš! Protože jestli tě Harvey vážně vyprovokoval, tak беру zpátky všechno to o tvý inteligenci. Ty si asi neuvědomuješ, že to řekl právě proto! Jsi pro něj konkurence, chápeš? Snaží se tě ponížit, aby se sám před sebou cítil líp... A jestli ti to pomůže, tak to stejně nepomáhá. Seřvala jsem ho. Teď je jak spráskanej pes. A chce se ti omluvit! Chápeš to...?! HARVEY SE CHCE NĚKOMU OMLUVIT! Já bych na tvým místě na sebe byla pyšná, že jsem dokázala něco takovýho. Ty si prostě vůbec neuvědomuješ, jak zásadní vliv máš na lidi. Chápeš, jak velká škoda by to byla, kdybysme o tebe přišli? Čekám, že zavoláš.“

22:44

„Jsem na cestě. Jestli tě tam nenajdu, volám děvět set jedenáctku. Doufám, že je ti teď jasný, v jak vážné jsi situaci.“

23:13

„Jsem zničená. Nevím, co mám dělat. Potřebuju tě... Slyšíš? Potřebuju! Tvůj dům je prázdný, nikdo ze sousedů tě tu dneska ani neviděl, fízlové daj akorát tvou fotku na net a mě docházejí nápady, jak tě najít. Volala jsem Jess. Berou s manželem auto a jedou ke kolejí. Harvey se cítí mizerně. Teď burcuje svoje spolubydlící a chce jet k mostu. Jestli se ti něco stalo, bude si to vyčítat. Já vím, že jo... Mrzí ho to. Všechno. To o tvý mámě i o práškách. Přehnal to a ví to. Není to zlej chlap, jen trochu žárlivej a soutěživěj. A teď má výčitky. Já jen... kdyby se k tobě tahle zpráva dostala, tak ať to víš. Jdeme tě hledat všichni. Bez ohledu na cokoliv, co se tenhle večer stalo, nám na tobě záleží a máme tě rádi. Nikdo z nás to neříká moc často a je fakt, že tě většinou berem až moc samozřejmě... Já... bych mohla pokračovat

ještě dál a je toho hodně, co jsem ještě neřekla... ale jdu tě hledat. Snad ti ten zbytek budu moct říct do očí.“

01:42

„Sedím u řeky. Prošla jsem okolí snad stokrát. Na mostu ani u kolejí prý taky nic. Nevím, co mám dělat. Už ani nedoufám, že si tohle někdy poslechněš. Ale chtěla jsem slyšet tvůj hlas. A... možná je to divný, ale tohle povídání si s tebou mě tak trochu uklidňuje. Je to, jako kdybych tě tu pořád někde měla. Třeba v jiném vesmíru nebo jiný dimenzi, ale pořád někde. Plácám kraviny a do toho se mi po tvářích koulejí slzy jak hrachy. Nechce se mi přiznat, že jsi prostě pryč. Protože nevím kde. A dokud tě nenajdem, tak pro mě budeš pořád naživu, jasný?! Měla bych se sebrat. Měla bych vstát a jet tě hledat ještě někam. Jenomže mě už vůbec nenapadá, kam. Prosím, dej mi nějaké znamení... Udej mi směr a já se tam vydám! Tahle bezmoc je snad ještě horší, než kdybych tě tu našla... Mohla bych tě zachránit. Nebo možná ne, ale věděla bych, na čem jsem.“

02:51

„...prosím... doufám, že to nejsi ty... Přece ty bys...! Ne, to nejsi ty, že ne...?! Jedu do márnice. A tam zjistím... zjistím, jestli... Ty ne... NE...!“

03:40

„Posranej večer, posranej Harey a posraný celý hledání! Mmm, ah. Pořád si opakuju: dýchej zhluboka, dýchej zhluboka! Tak, jak jsem to slychávala od tebe, pamatuješ? Jenomže víš co? Tentokrát to kurva nepomáhá! Já nevím... Jsem zmatená... Nevím, jestli mám být ráda, že to nejsi ty, nebo mám být nešťastná, že to ještě neskončilo... Já nevím, sakra, co mám cítit dřív...! Jsem našťvaná, protože tu nejsi. Jsem z toho nešťastná. Mrzí mě to. Mám strach. A do toho jsem ještě šťastná, že ta mrtvola nejsi ty. A cítím se provinile. Protože stát nad mrtvým člověkem a mít z něčeho radost je prostě divný... Tohle se nedělá! Je toho na mě moc... Přemýšlím, co bych dělala, kdybych v té márnici našla tebe. A uvědomila jsem si jednu věc... že pro mě nikdy nikdo nebyl

a nebude důležitější. A že o tom věděl asi každý kromě mě. Že tě prostě miluju a obdivuju a přijít o tebe... to je to nejhorší, co by se mi mohlo stát... Vztah mezi rodičem a dítětem, mezi sourozenci nebo dvěma milenci – nic z toho nedokáže přesně určit můj vztah k tobě. A mrzí mě, že jsem ti to nedokázala říct dřív. Že jsem to dřív nevěděla... A chci ti říct ještě něco: Tahle noc pro tebe může být dostatečným důkazem toho, že pro nás pro všechny nejsi samozřejmost. Vážíme si tě – všichni. I Harvey. To, jak se zachoval... s jakým nasazením tě hledal... Kdyby myslel opravdu vážně to, co ti večer řekl, tak by takhle nevyváděl. A v té márnici... viděla jsem na něm, že měl o tebe strach. A že se mu ulevilo, když pak před náma ležel úplně cizí člověk... Pořád přemýšlím. A... možná tou sobeckou a bezohlednou osobou jsi tady ty... protože jsi bůhví kde, zatímco my tady umíráme strachy... A víš ty co...? Tohle je ode mě poslední hovor. Už ti volat nebudu... Evidentně o to nestojíš. Sbohem..."

08:01

„Ahoj Ellinor, to jsem já. Promiň, že nevolám dřív, vybil se mi telefon. Asi jsi v noci dost šlela, když sis ani nevšimla, že spím u tebe na gauči. Napadlo mě, že tu na tebe počkám. A volám ti jen pro jistotu, kdyby sis náhodou nevšimla, že tady ještě pořád jsem. Měj se!“

O autorovi

Markéta Koryčanová se narodila jedné májové noci roku 1997 na jižní Moravě. Literatura ji uchvátila už jako malou holku a o své první literární počiny se pokusila asi v osmi letech. Ačkoliv se považuje za eklektičku, existuje pár žánrů, které upřednostňuje. Například fantasy, legendy a psychologické nebo historické romány. Kromě čtení a psaní knih ji baví jakákoliv kreativní činnost v čele s divadlem (kterému se aktivně věnovala přes deset let), tancem a rukodělnými činnostmi, jako je háčkování, pletení či výroba vlastní bižuterie. Povídka *Prosím, ozvi se!* je jejím prvním dílem, jež je vydáváno knižně.

tattooaimer.blogspot.com

ČERNÝ

Lea Koudelová

Po blankytné obloze kroužilo káně a jeho ostrý zrak pátral z výšky po kořisti. Slunce se mu odráželo v křídlech a zářilo nad vrcholky hor. V korunách stromů, které podzim barvil do žluta a do červena, šuměl vánek a pod nimi na měkké půdě vystlané spadáným listím odpočívala smečka vlků. Dnes ulovila srnce, jehož ohlodané pozůstatky se povalovaly okolo. Vlci se nasýtli a spokojeně podřimovali. Původně čtyřčlenná skupina se před časem rozrostla o nově příchozí. Zima se dala lépe přežít ve větším počtu, a proto se tyto dvě vlčí rodiny spojily do jednoho celku.

Vůdčí postavení si vybojoval Velký se svojí družkou Alfou. Zvláštní však bylo, že se nezdál být tím největším a nejsilnějším jedincem. Černý přesahoval Velkého výškou i mohutností. Tak obrovský vlk se v přírodě jen tak nevidí. Také vynikal svým zbarvením. Měl uhlově černou srst a světle modré oči, zatímco ostatní byli charakteristicky šedohnědí se žlutýma očima v různých odstínech. Nikdy se nepokusil získat vedoucí pozici, i když by s tím rozhodně neměl žádné potíže. Patřilo mu v hierarchii jakési u vlků naprosto netypicky samostatné a neurčité místo.

Poklidnou krajinou se ozývalo pouze švitoření ptáků a mezi větvemi probleskovaly zářivé sluneční paprsky. Náhle se země zachvěla, ticho lesa přerušil rachot padajícího kamení následován výkřikem. Polekaná zvířata vyskočila na nohy. S nastraženými ušima větvěla pach, který přinesl vítr. Po chvílce se uklidnila, neboť lavina a ani člověk neznamenali pro početnou smečku

Velkého žádné nebezpečí. Černý však stále nervózně přešlapoval. Hleděl do dáli, slechy našpicované a tělo napjaté. Do nozder vzrušeně nasával vzduch z okolí. Zakňučel. Jako jediný z vlků poznal, že takhle znělo volání o pomoc. Hladina jeho podvědomí se zavlnila a vynořilo se z ní něco, na co dávno zapomněl. Nevzpomínal si, jak dlouho už vlastně pobýval v horách mezi vlky. Toulal se s nimi daleko od civilizace a teprve nedávno se přiblížili k údolí, kde se rozkládala vesnice. Cítil uvnitř duše rozpolcenost. Ten lidský hlas znovu probudil člověka. Černý zavrtěl nejistě ocasem a smutně se zadíval Velkému do jantarových očí. Musí jít. Je čas. Rozloučil se se svými druhy a rozběhl se pryč. Jen se ještě naposledy ohlédl a pak už se mu suché listí zavířilo v patách. Za zády ho vyprovázelo teskné vytí. V jeho vlčím mozku se začaly rodit myšlenky. Zase se vrátím, slíbil jim v duchu. Zase k vám přijdu.

Pod skalami ležel lovec. Kameny mu zavalily nohu a uvěznily ho. Věděl, že se odtud sám nedostane. Pokoušel se dovolat pomoci, přestože měl malou naději, že ho v těchto končinách někdo uslyší. Propadal zoufalství a na jeho větrem ošlehaném obličejí se perlil studený pot. Jakmile se setmí, roztrhají ho divoké šelmy. Nedaleko zaslechl výt vlky. Ač se k němu tiskl jeho věrný ohař a snažil se ho hrát vlastním teplem, chlad od země mu postupně pronikal do těla.

Zničehonic se před ním objevil nahý mladý muž. Lovec nemohl uvěřit svému zraku. Kde se tu vzal? Proč nemá oblečení? Pes začenichal a hrozivě zavrčel.

„Pomoz mi, prosím! Uvázla mi pod tím kamenem noha,“ žadonil lovec. „Sami to ale nezvládneme. Ten balvan je příliš velký.“

„Nikdo jiný poblíž není,“ odpověděl pomalu mladík zastřeným hlasem. Slova v ústech tvořil velice pečlivě a soustředěně. Přistoupil k lovcí, aby mu pomohl, ale pes se na něj zuřivě rozštěkal a nechtěl ho k němu pustit.

„Tesáku! Přestaň!“ okřikl ho majitel, ale Tesák neposlechl. Cítil zvířecí pach, u člověka velmi neobvyklý. Nedůvěřoval mu a byl odhodlaný svého pána ochránit. Lovec se pokoušel ohaře utiřit

a přidržet za obojek, takže si nevšiml, že mladíkovi uniklo mezi vyceněnými zuby tiché zavrčení.

„Omlouvám se za něj, obvykle se k lidem chová přátelsky. Nevím, co to do něj vjelo,“ divil se zraněný, když konečně psa zklidnil.

Oba muži se společně zapřeli o skálu a zabrali. Lovec nevěřil, že se jim podaří zaklíněnou nohu uvolnit. Překvapila ho však ohromná cizincova síla, díky níž opravdu balvan odvalili.

„Nevím, jak ti poděkovat!“ Lovec si promnul pochroumaný kotník i nárt a tvář se mu zkřivila bolestí. Potom podal svému zachránci ruku: „Já jsem Gedeon Alvar a ty?“

Mladý muž chvíli přemýšlel, váhavě ji stiskl a odpověděl: „Jmenuji se Černý.“

Gedeon se podivil zvláštnímu jménu, ale ještě víc ho zarážela mladíkova nahota.

„A co se stalo tvému...“ další nápor bolesti ho donutil přerušit větu, „...oblečení?“

Dostalo se mu jednoduché odpovědi: „Ztratil jsem ho.“

„Jak jako ztratil?“ Jak může někdo, v tomhle ročním období uprostřed lesa, prostě ztratit oblečení? Černý pokrčil rameny a mlčel. Gedeon nechápavě zavrtěl hlavou. Na tomhle Černém bylo něco hodně divného.

„Takhle ale nemůžeš mezi lidi.“ Gedeon sáhl do svého koženého tlumoku a vylovil náhradní pár kalhot, které s sebou vždy pro případ nosil. Černý si je oblékl a pomohl Gedeonovi vstát. Spíš ho napůl nesl, než podpíral. Každý krok lovců způsoboval velká muka. Kupředu postupovali velmi pomalu. Tesák pobíhal před nimi v uctivé vzdálenosti a občas se za Černým nedůvěřivě ohlédl.

Po náročné a zdlouhavé cestě konečně vyšli z lesního porostu na louku a před nimi se objevily první doškové střechy. Den v údolí býval krátký a začínalo se stmívat. Již na dálku Černý cítil přítomnost lidí, domácích zvířat a spáleného dříví. Chalupám se kouřilo z komínů, v ohradách spokojeně bečely ovce. Lidé se před chladným večerním vzduchem ukryli ve svých domovech. Pouze u jednoho

stavení štípal nějaký vesničan polínka a zvuk sekery se rozléhal po okolí. Gedeon mu zamával na pozdrav a zavedl svého společníka do chaty s jelením parožím ve štítu. Hned na prahu Černého udeřila do nosu směsice všelijakých pachů. Slepíčí polévka, chléb, koření, kouř, který unikl z kamen při přikládání, dvě ženy. Starší z nich stála u plotny a míchala vařečkou v hrnci, mladá dívka prostírala stůl. Místnost osvětlovala tlumená záře petrolejky a několik svící. Když zpozorovaly jejich příchod, všeho nechaly a rozběhly se jim vstříc.

„Co se stalo?“ zvolala hospodyně.

Tesák se s domácími chtěl přivítat a vesele vrtěl ohonem, ale ony ho tentokrát vůbec nepohladily. Místo toho pomohly pánovi posadit se na lavici a prohlížely jeho očividná zranění. Uraženě lehl ke kamnům a nespouštěl Černého, rozpačitě postávajícího ve dveřích, z dohledu.

„Zřítíla se na mě zvětralá skála, ale tady Černý mi pomohl.“

„Propána, vždyť tě to mohlo zabít!“ lamentovala žena a ihned se pustila do jeho ošetřování. „Černý?“ ujistila se, zda správně slyšela.

„Ano, jmenuje se Černý.“

„Máš nejspíš zlomené nebo naštěpnuté některé kůstky v nártu,“ oznámila nešťastně paní domu a dala se do vyrábění provizorní dlahy.

Dívka si zvědavě prohlédla urostlého černovlasého cizince. Pobídla ho, aby se posadil, a představila se: „Já jsem Erin a tohle je moje matka Marina. Mého otce už znáš.“

Černý se cítil nesvůj, ačkoli světnice byla útulná a její obyvatelé přátelští. V kachlových kamnech hořel oheň, na policích byly urovnány malované talíře a misky, pod nimi kovové nádoby. Podél zdi stály dvě vyřezávané truhlice a na stěnách visely srnčí lebky a kančí kožešina.

„Odkud jsi?“ zeptala se ho Erin. „Máš dost neobvyklé jméno.“

Černý se na ni podíval. Měla tmavohnědé laní oči, světlou pleť rámovanou kaštanovými vlasy a jemné rysy ve tváři. Pocítil podivné chvění v žaludku. Byla velmi krásná.

„Černý?“ oslovila ho znovu, neboť se zdálo, že v zamyšlení její otázku nevnímal.

„Jsem z lesa. Jiné jméno nemám,“ přece jen odpověděl.

„Z lesa? Ale tam přece nikdo nebydlí,“ zasmála se.

„Já ano.“

Jakmile byla Marina hotova se zpevněním a obvázáním Gedeonovy nohy, každému nalila do misky porci silného vývaru.

„Zítرا dojdou pro léčitele, ať se ti na to podívá,“ řekla nejdřív směrem k muži a pak se otočila k hostu: „A s kým žiješ v těch lesích, chlapče?“

„Sám.“

„A nebojíš se tam žít sám? Není ti smutno?“ ptala se Erin.

„Není se tam čeho bát. Zvířata mi dělají společnost.“

„Jsi zvláštní,“ prohlásila Erin a se zaujetím na něj hleděla.

Lidé jsou plní otázek a Černému se nechtělo na ně odpovídat. Vlčí mysl byla příjemně jednoduchá a on si teď musel znovu zvykat na lidský způsob uvažování.

Nabral na lžici polévku a ochutnal. Po jeho jazyku se rozlila lahodná chuť a křehké kuřecí maso se mu rozpadalo v ústech.

„Nechutná ti?“ ucítil na sobě Marinin pohled.

„Naopak! Už strašně dlouho jsem nejedl něco tak vynikajícího!“ jeho tvář se rozjasnila širokým úsměvem a jeho slova nemohla být pravdivější.

„Je to jenom obyčejný vývar. Ale jsem ráda, že ti chutná.“

Po večeři se směl uložit na pec vyloženou ovčími kožešinami. Neklidně se převaloval, zíral na dřevěný strop a přes stěny poslouchal pravidelný dech spícího Gedeona a jeho rodiny. Kožešiny byly příliš měkké a dráždily jeho citlivý čich. Musel je shodit na zem a teprve potom se mu konečně podařilo pohroužit se do lehkého a neklidného spánku.

Svívalo. Na dvoře zakokrhál kohout. Černý ještě podřimoval, ale přitom už vnímal první kroky a šepot probouzejících se obyvatel chalupy.

„Dobré ráno, Černý!“ pozdravila vesele Marina, jakmile zjistila, že je vzhůru.

„Dobré ráno,“ odvětil, protáhl se a hlasitě zívá. Oblékl se do Gedeonova oblečení, které mu Marina nachystala. Bylo mu těsné a nepohodlné, ale prozatím to musel vydržet.

„Doneseš, prosím, vodu ze studny?“ zeptala se zdvořile a on přikývl.

Venku mu dýchl do obličeje studený vítr. Nad hlavou mu visela neprostupná vrstva ocelově šedých mraků. Spatřil Erin, jak krmí drůbež. Ranní chlad jí na tvářích vykouztlil jemný ruměnec. Vypadala svěže a odpočatě, ráno jí slušelo. Chvíli ještě obdivoval její ladné křivky rýsující se pod šaty a potom uchopil kliku na rumpálu a začal vytahovat okov. Erin nenápadně sledovala jeho silné paže při práci. Rozhodila zbytek zrní mezi slepice a přistoupila k němu ve snaze zapříst rozhovor.

„Jsem ti moc vděčná, že jsi mi zachránil otce. Úplný zásah osudu.“

„Udělal by to přece každý. Bude to asi jedna z věcí, které nás dělají lidmi.“

„Asi ano,“ přikývla váhavě a pak se zeptala: „Ty opravdu nemáš žádnou rodinu?“

„Mojí matkou je příroda. Vždycky mě živila, vychovávala, trestala i utěšovala. Mými bratry a sestrami jsou vlci.“

Ještě nikdy se nesetkala s někým, kdo by mluvil takhle zvláště. Byl úplně jiný než ostatní.

„A proč si říkáš Černý?“

„Protože jsem.“

Erin se topila v modři jeho očí a v hlavě měla stále spoustu nevyřčených otázek. Nabyla dojmu, že i kdyby Černého zpovídala od rána do večera, stejně by se o něm nic podstatného nedozvěděla. Neskutečně ji přitahovala jeho záhadná osobnost i dobře stavěné tělo.

„Dobré ráno!“ ozval se náhle něčí podezíravý hlas. Kousek od nich stál vysoký štíhlý muž v klobouku s puškou přes rameno. Proboďával dvojici nevraživým pohledem. Erin si uvědomila, že stojí u Černého nepatříčně blízko. O krok couvla a snažila se zklidnit svůj zrychlený tep.

„Dobré ráno, Luciene.“

„Nepředstavíš mi svého nového přítele?“ Lucienovy úzké rty se neupřímně pousmály.

„To je Černý. Zachránil včera otce zpod kamenného závalu.“

Lucien si nemohl nevšimnout, jak vřelý úsměv neznámému věnovala. Přesně takový od ní on nikdy nezískal, ať o to sebevíc usíloval. Tenhle přivandrovalec je tu první den a Erin se z něj úplně podlamují kolena.

„No, tak to měl Gedeon velké štěstí, že jsi zrovna byl na správném místě ve správný čas, co? Vítej v naší poklidné obci. Já jsem Lucien Derigga, pastýř,“ podal Černému ruku, kterou pořádně stiskl. Strojeně veselý výraz mu ztuhl na tváři, jakmile ucítil ještě drtivější stisk na oplátku.

„Tvůj otec by už neměl chodit do lesů sám. Začíná stárnout. Klidně se také mohl dostat do křížku s vlky. V poslední době se pohybují nějak blízko.“ Lucien si zachmuřeně třel pohmožděnou dlaň a dodal: „Jestli mi ty vlčí bestie znovu letos půjdou po ovcích, vystřílím je všechny.“

Černý se zamračil. Tak bestie? To slovo se mu nelíbilo. Vlastně se mu nezamlouvalo na tomhle člověku zhora nic. Už se nadechoval, aby řekl, co si myslí, když ho Erin jemně zatáhla za předloktí.

„Promiň, Luciene, ještě jsme nesnídali,“ rychle se rozloučila, aby utnula vzrůstající napětí. „Rádi jsme tě viděli.“

„Jo, těšilo mě,“ zabručel Lucien a z jeho chladných očí prýštila zášť.

Ve chvíli, kdy se vzdálili, Černý zavrčel: „Nelíbí se mi!“

„Já vím, je sobecký a arogantní, ale je pochopitelné, že chce chránit svůj majetek.“

Nesouhlasil s ní. Zřejmě ještě nepostrěhla, že do svého vlastnictví kromě ovcí zahrnuje i ji.

Po snídani se Černému z nějakého důvodu nechtělo odejít a ani ho nikdo nevyháněl. Gedeon, včera ještě šťastný, že unikl smrti, dnes už bědoval nad pochroumanou nohou na počátku lovecké sezóny. Černý mu pomáhal s mízďením a činěním kožešin, řídil se přitom jeho pokyny a trpělivě naslouchal průběžnému lamentování a hekání. V lovu zvěře ho mohl snadno zastoupit, ale musel by kvůli tomu zvlčet. Dokázal by se poté znovu přeměnit v člověka? A zvládl by to i opakovaně? Nebyl si zcela jist. Uvědomil si, že se cítil v lidské podobě až překvapivě dobře. Nečekaně se mu v mysli objevila Erin

a on tušil proč. Byl jeho zájem o tu dívku natolik silný, aby se po lovu vrátil do lidské kůže? Rozhodl se, že to vyzkouší, a nabídl Gedeonovi své služby výměnou za přístřeší a stravu. Ten se zaradoval, protože se nemusel obávat, že letos kvůli zranění přijde o výdělek.

S večerem se nebe částečně vyjasnilo a vyšel naoranžovělý měsíc. Černý stál venku před domem a díval se na něj. Erin se k němu připojila.

„To je krása, že? Taky se ráda dívám na noční oblohu.“

Chtěl odpovědět, ale zarazilo ho pronikavé vytí, které se rozneslo po krajině.

„Vlci vyjí na měsíc,“ řekla Erin.

„Nevyjí na měsíc, Erin. To si jen lidé myslí.“

„Na co tedy vyjí?“

„Aby dali vědět jiné smečce, jak jsou silní a kde je jich území.“

Poznal, že vyje jeho smečka, a rozlišil zejména silný hlas Velkého. Volala ho a chtěla, aby se k nim opět připojil. Potlačil nutkání jim odpovědět.

„Za týden je ve vsi tancovačka, bude to výborná příležitost k seznámení s našimi sousedy a přáteli. Půjdeš?“

Nijak ho nelákalo setkání s dalšími místními Lucieny a jemu podobnými, ale když tu teď nějakou dobu bude pobývat, asi by zdejší poznat měl.

„Dobře, půjdu tedy.“

Erin se zachvěla zimou a přitiskla se k Černému. Ucítil její teplo, její vůni. Ještě nikdy nepocítil nic takového. Toužil tak zůstat navždy. Odešli, až je zima zahrnala dovnitř.

Následující den se Černý odhodlal vyrazit na lov, aby dostal svému slibu, který dal Gedeonovi. Zdvořile odmítl pušku i doprovod Tesáka, který by s ním nejspíš ani nechtěl jít. Zato požádal Erin o její kapesníček. Prý pro štěstí.

„Jak chceš něco ulovit beze zbraně i loveckého psa?“ nechápal Gedeon.

„Mám své... metody,“ usmál se Černý a vydal se k lesu. Čím déle se prodíral mezi stromy, tím opatrněji a tišeji našlapoval, a přesto

rezavé listí pod jeho chodidly rušivě šustilo. Očichával vzduch i zemi. Mezi listnáče přiblyly jehličnany a zvuk jeho kroků splynul s šuměním větru a praskáním větví. Vtom k němu zavanula vůně vysoké. Zastavil se, svlékl si oblečení a položil ho i s Erininým kapesníkem přes padlý kmen. Odhadl směr a vzdálenost a nahý se pustil do hledání stáda. Páslo se nedaleko na žlutnoucích trsech trávy mezi smrčky. Jejich bílá zrcátka svítila na pozadí lesního šera. Vítr foukal v jeho prospěch a zvířata o přítomnosti lovce neměla ani zdání. Bedlivě sledoval každý kus. Hodnotil vyrýsované svaly, skvrny na hnědých bocích, lopatovité paroží, dlouhé štíhlé nohy a způsob pohybu. Zaměřil se na samici, která měla slabší jednu nohu. Snadná kořist. Pozoroval každou oblínu jejího těla. Hrudník lehce se zdvíhající dechem, vnímal tep na jejím krku, krev proudící v žilách. Vyzrazil ještě jako člověk, běžel už jako vlk. Zvířata se před ním dala v panice na útěk. Vybraná daněla ihned pochopila, že jde po ní. Všechnu sílu a energii vložila do svého posledního běhu. Přesto ji zanedlouho dohnal. Prudce do ní zezadu vrazil, zakousl se jí do zadní holeně a srazil ji k zemi. Snažila se předníma nohama zvednout, ale zabořil jí zuby do krku. Už neuteče. Cítil na jazyku kovovou příchut čerstvé krve. Slábla. Uvědomil si, že vlastně neměl hlad. Tak proč ji ulovil? Srdce daněly dotlouklo. Chvilí u ní ležel a olizoval krev z její srsti. Pak ji nechal ležet a zvedl se, aby prozkoumal okolní houštinu. Potřeboval něco najít, ale nemohl si vzpomenout co. Poklusával mezi stromy a náhle zavětřil nějaký slabý a neobvyklý pach. Došel přímo ke zdroji a zabořil do té věci čenich. Vůně se mu zarazila do zamlženého zvířecího mozku jako dýka a odkudsi se začal vynořovat obraz tmavovlasé dívky. Erin!

Černý se oblékl a usmál se. Zabralo to. Utřel si zkrvavená ústa do rukávu a kapesník pečlivě uschoval do brašny. Zdá se, Erin, že mě máš ve své moci, pomyslel si. Teď ještě najít kořist. Rozhlédl se po lese a sledoval vlastní stopy. Pohlédl na potrhaný krk kopytníka a bylo mu jasné, že po návratu do vesnice bude opět vystaven nepříjemným otázkám.

„Už jsme ani nedoufali, že se ještě ukáže!“ přivítal ho Gedeon. „Máš něco?“ Pořád ještě nedůvěřoval jeho loveckým schopnostem.

„Mám. Je vyvržená a visí v dílně připravená ke stažení.“

Gedeon byl překvapený. Uchopil berle opřené o zeď a v doprovodu své ženy a dcery se dokulhal na úlovek podívat. Pečlivě prohlédl danělu visící od stropu za zadní končetiny.

„Tohle zvíře ale neuložil člověk. Má pokousané zadní běhy a krk,“ tázavě se podíval na Černého.

„Jo, já vím, ale snad tím kožešina není moc znehodnocená. Říkal jsem si, že se stažením raději počkám na tebe. Zajdu se jen trochu osvěžit a můžeme se do toho pustit.“

Poté, co Černý opustil dílnu, Marina nejistě řekla: „Později nám to určitě vysvětlí.“

„Nevysvětlí,“ odpověděl Gedeon, „nikdy nic nevysvětluje.“

„Podstatné je, že něco přinesl, ne? Dokázal to. Beze zbraně! Asi má nějakou speciální fintu,“ pokusila se Erin Černého zastat, ale samotnou ji trápily pochybnosti.

Během následujících dnů byl Černý na lovu ještě několikrát a málokdy se vrátil s prázdnou. O jeho tajemných a podivných loveckých metodách se šířily zvěsti po celé vesnici. Místo obdivu se však setkával jen s podezíravými pohledy.

V neděli se konala slavnost, na kterou se Erin tolik těšila. Všichni si oblékli sváteční šaty zkrášlené pestrými výšivkami, ženy si do vlasů zapletly barevné pentle. Vesnická hospůdka byla podzimně vyzdobená červenými a žlutými listy, zelenými větvičkami, šípky a šiškami. Hudba hrála, pivo teklo proudem a stoly byly obloženy chlebem, sýry, zvěřinou, jablečnými a švestkovými koláči, medovými perníky a dalšími pochutinami. Erin se při strojení trochu zdržela, a když spolu s Černým vstoupili dovnitř, společnost se již vesele bavila. Pobíhaly tu rozdováděné děti a místnost byla plná hlučného hovoru a bujarého smíchu.

„Pojď si zatančit,“ vyzvala Erin Černého.

„Cože? To já neumím!“

„Já tě to naučím, není to tak těžké! Prosim, pojď!“

Nedokázal jí říct ne. Příjemně hravá melodie se mu však nějak nemohla dostat do těla. Připadal si nemotorně a párkrát jí šlápl na nohu. Líbilo se mu však, že může ve svých rukou držet její štíhlý pas a vnímat její blízkost. Ohlédl se po ostatních tanečnicích a napadlo ho, že tanec lidé vymysleli proto, aby měli záminku ke společným dotykům.

„No vidíš, už ti to jde!“ snažila se ho povzbudit.

„Nemyslím si.“ Pár lidí si na něj pobaveně ukazovalo.

„Erin, myslím, že už jsem se zesměšnil dost. Můžeme se raději posadit?“

Přistoupili ke stolu, kde popíjel s přáteli Gedeon. Poraněnou nohu měl nataženou přes židli.

Nějaký rudolící tlouštík vstal a rozjařeně plácl Černého po zádech: „Tak tady máme toho nového přistěhovalce. Poslyš, Černý, tancuješ jako dřevo! Počkej...“ zamyslel se a pak pokračoval: „Ty jsi prý vlastně z lesa, že? To vše vysvětluje!“ hurónsky se rozesmál. „Chápeš? Dřevo. Z lesa. Hahaha!“

Všichni se k němu přidali, ale Černý se nesmál a Erin se jen zdvořile pousmála.

Muž si toho všiml a oslovil ji: „Erin, a to tenhle mužský se ti líbí? Dyť ani nemá smysl pro humor!“

Dívka se jemně zarděla a přišlo jí vhod, že na ni zavolala kamarádka od vedlejšího stolu. Omluvila se a odešla za ní.

„Vezmi místo, Černý,“ ukázal přiopilý Gedeon na volnou židli. „Tenhle vtipálek je můj přítel Alwyn. Nezlob se na něj. Rád si tropí z lidí žerty. Tohle je starosta naší malé vísky Marvan a tohle Grigor, Tegan a Emlyn,“ představil okolo sedící muže.

Starosta mu potřásl pravicí: „Gedeon nám o tobě vyprávěl.“

Ostatní se neobtěžovali vstát, jenom kývli na pozdrav.

Před Černým přistálo pivo, o které nežádal. Pomalu ho usrkával, zatímco ostatní do sebe klopili jeden korbel za druhým. Očekával příliv dotěrných otázek, avšak kupodivu žádný nenastal. Gedeon zřejmě jejich zvědavost ukojil už dříve, protože teď se bavili mezi

sebou, jako by tam Černý ani neseděl. Rozhovorů se neúčastnil, k tématům neměl, co by řekl. Ke své nelibosti zaznamenal, že Erin tancuje s Lucienem. Střetl se s jeho pohledem, Lucien provokativně zdvihl obočí a jeho rty se zkroutily do posměšného úsměvu. Najednou Černý zaslechl, že se hovor stočil k jeho osobě.

„Pch, dobrý lovec? Co je to za lovce, který z lesů přináší mršiny zabité šelmami? Nechává za sebe lovit jiné,“ pohrdavým hlasem se dal slyšet Emlyn.

„To nejsou mršiny. Maso je vždy čerstvé. Gedeon to může dosvědčit,“ ohradil se Černý.

Gedeon se skelným pohledem nepřesvědčivě přitakal: „No, to zas joo. Těla ještě ani pořádně nevychladla.“

„Takže mi chceš říct, žeš je teda ulovil sám, jo?“ zašklebil se Emlyn. „Šel sis do lesa a jen tak sis vlastníma zubama zakousl kance? Tak nám to teda vysvětli.“

„Nejsem povinný vám vysvětlovat vůbec nic,“ odpověděl Černý dopáleně.

„No, řeknu ti jedno, chlapče. Myslím si, že nám tady něco nepěkného tajíš. A měl bys vědět, že podivíny a lháře tady nemáme rádi! Jsou mi vlastně dooost ukradený ty tvoje metody, ale u mě prostě nejsi pořádněj chlap, pokud nedokážeš vzít se ctí do ruky pušku a jít něco střílit.“ Emlyn se zhluboka napil svého piva, setřel si z pusy pěnu a vrávoravě vstal: „Teď ti něco ukážu, chlapečku.“

Odešel ven a po pár minutách se zase vrátil zpět. Černý seděl zády ke dveřím, a proto nejdřív neviděl, co nesl.

Zaslechl jen rozčilený ženský hlas: „Emlyne! Proč to sem sakra neseš? Nezdá se ti to nevhodný? Okamžitě to odnes zpátky! Emlyne! Tak slyšíš mě?!“

„Pusť mě, ženská zatracená! Chci tady mladýmu něco ukázat,“ zavrčel Emlynův hlas. „Já ani nejsem tak dobrej lovec jako tady Gedeon, ale jako každej správnej chlap umím vzít do ruky pušku, když je potřeba, a pak se můžu pochlubit třeba takovýmhle parádním úlovkem!“

Něčí ruce udělaly místo na stole a na dřevěnou desku dopadlo bezvládné tělo. Černý zbledl a ochromeně hleděl na mrtvolu vlka Drápa, který patřil k jeho smečce. Zamotala se mu hlava a měl pocit, že se nedokáže nadechnout.

Nějaká žena v pozadí zaječela: „Emlyne, dej to proboha dolů z toho stolu!“

Muži uznale příkyvovali a obdivně si prohlíželi hustou šedivou srst. Ženy se rozčileně dožadovaly odstranění vlka z hospody.

„To čumíte, chlapi, co? Střelil jsem ho dneska těsně před slavností. Parádní kousek. Gedeone, stáhneš mi z něj kožešinu?“

Gedeon mrzutě prohodil: „Emlyne, kožešina se musí stáhnout a opracovat hned po zabití. Tos to nemohl říct dřív? To abychom šli hned!“

Emlyn přitakal a mrknul na Černého: „Tak co říkáš, mladej?“

Černého přešel počáteční šok a přes jeho srdce se přelila první velká vlna bolesti a žalu. Ačkoli věděl, že nesmí ztratit kontrolu nad šelmou v sobě, nechal svůj úsudek zatemnit vztekem. Prudce vstal a praštil Emlyna pěstí do samolibého obličej. Jeho mohutná postava se sice zapotácěla pod silným nárazem, ale hned byl připraven úder vrátit. V tu chvíli už se mezi ně dostali Grigor a Tegan, aby jim zabránili v další bitce. Erin rychle přiskočila k Černému a táhla ho za ruku ven.

„Co to mělo být?“ nechápala.

„Zabil Drápa,“ odvětil chraplavě Černý a trýznivý pocit mu opět zaplavil nitro.

„Drápa? Jako toho vlka? Ty jsi ho snad znal?“ ptala se Erin udiveně.

Černý přikývl. Viděla, že je velmi rozrušený, a tak se k němu přivinula a objala ho. Její vlasy ho zašimraly ve tváři. Tlukot jejího srdce a pravidelný dech ho uklidňoval.

„To tedy nešlo moc dobře, to tvé seznamování s místními,“ povzdechla si.

„To teda ne.“

„Myslím, že je na čase jít domů.“ Ukázala na nedaleký hlouček šeptajících si děvčat: „Počkej tu na mě, zajdu se ještě rozloučit.“

Černý se díval k temnému hvozdu v dálce a vdechoval studený vzduch. Přemítal o tom, jak mohl být Dráp zastřelený tak blízko vesnice. Byla to snad jeho vina? Vydali se za ním, přestože neodpovídal na jejich volání? Nechtělo se mu věřit, že by šli po ovcích. V tuto dobu je mnohem bezpečnější lovit hluboko v lesích než riskovat střet s lidmi.

Vtom uslyšel Erinin hlas: „Luciene, nech toho! Jsi opilý!“

Skupinka dívek byla pryč a na jejím místě stál Lucien posilněn alkoholem a nepříjemně na Erin dotíral.

„Přestaň dělat netykavku, Erin. Je na čase tu naši malou hru na dobývání ukončit a trošku v našem vztahu pokročit. Myslím, že už si zasloužím aspoň malý polibek.“

„O čem to mluvíš? Já s tebou nikdy žádnou hru nehrála! Pusť mě!“

„Neslyšel jsi? Nech ji být!“ řekl Černý a jeho oči se divoce leskly ve svitu ubývajícího měsíce.

Lucien se škodolibě zasmál a pevně držel okolo pasu vzpouzející se Erin: „Ale no ták? Taky mě půjdeš praštit? A koho ještě?“

„Myslím, že bys mě neměl moc dráždit. Mám za sebou náročný den. Prostě ji pusť a běž si po svých,“ procedil mezi zuby varovně Černý. Jeho nervy, drásané smrtí vlčího přítele, byly napnuté k prasknutí.

„Tohle je jen mezi ní a mnou. Asi pořád nemáš ponětí, jak to tady u nás chodí, cizince. Nepleť se do toho,“ naklonil se k Erin a pokusil se ji políbit, jeho nenechavé ruce na jejím zadku.

Trpělivost Černého byla u konce. Během několika vteřin se mezi nimi strhla rvačka. Lucien byl vysoký a svalnatý, ale opilý. Černý oplýval nadlidskou silou a mrštností. Jeho zuřivost narůstala a z hrdla se mu vydralo dravčí zavrčení. Zatnul vystrašenému Lucienovi zuby do místa mezi krkem a ramenem a na jazyku ochutnal jeho teplou krev.

„Pomoc, on zešilel!“ vykřikl Lucien a v panice se snažil ze sebe Černého odstrčit. Dal se na ústup, klopýtl a upadl.

„Pomoc!“ volala Erin. „Kde jste kdo!“

Z hospody vyběhli muži a Černého od Luciena odtrhli. Černému stékal z úst pramínek krve. Lucienův obličej byl zhmožděný, krvácel mu nos a krk. Hodil po Černém pohled plný strachu a zároveň i nenávisti.

„To snad není člověk! Choval se úplně jako nějaké zvíře!“ vykřikoval hlasitě a belhal se pryč.

Černý procitl ze své zběsilosti. Stačilo skutečně málo a došlo by k proměně. Jak se mohl takhle přestat ovládat? Zadychaně požádal muže, kteří ho drželi: „Tak už mě pusťte. Už jsem v klidu.“

Neochotně ho poslechli a uvolnili sevření.

„Černý...“ Erin selhal hlas. Nemohla uvěřit tomu, co se stalo. Najednou ho viděla úplně jinýma očima a nevěděla, co si má myslet. Lidé si mezi sebou šuškali a bázlivě si na něho ukazovali prstem. Černý vyrazil směrem k domovu s Erin v patách.

„Je mi to líto, Erin, neměl jsem se nechat vyprovokovat. Ale teď už aspoň všichni ví, že nedovolím, aby ti někdo ublížil,“ promluvil konečně.

Dohnala ho a letmo po něm bleskla plachým pohledem: „Vyděsilo mě to.“

Zastavil se: „Moc mě to mrzí. Kéž bych to mohl vrátit.“

Vytáhla kapesníček a otřela mu ze rtů krev, jejíž příchuti již nevěnoval pozornost.

„Ty nejsi úplně obyčejný člověk, že ne?“ řekla náhle. „Jednou jsi mi řekl, že tvými bratry a sestrami jsou vlci, tebou ulovená zvěř nese stopy vlčích zubů, smrt toho vlka se tě hodně dotkla a teď jsi pokoušel Luciena. Skoro jako bys byl jedním z nich.“

Neodpovídal, ale tušila, že se nemýlí. Navzdory strachu, kterému ji dnes vystavil, se nedokázala bránit jeho tajemně živočišné přitažlivosti.

Následující ráno se Černý probudil velmi časně. Světnice byla ještě ponořena v přitmě. Zmocnil se ho podivně bezdůvodný neklid. Zaposlouchal se do ticha a očichal vzduch, ale nic zvláštního neucítil. Slezl z pece a vyšel před chalupu. Klid a ticho přerušoval jen klapot dřevěné zvonkohry pověšené na zápraží pod střechou. Najednou k němu odněkud zavanul slabý zápach kouře. Vyběhl jeho směrem a spatřil

v dálce stoupat hustý a tmavý sloupec dýmu. Na druhém konci vsi něco hořelo! Neváhal a šel probudit Gedeona, ale on ve své posteli neležel. Že by zůstal v krčmě? Zburcoval alespoň Marinu a Erin a rozběhl se do hospody na návsi. Uvnitř byl strašný nepořádek a vznášel se tu alkoholový odér. Výzdoba strhaná, pivo rozlité po stolech a na zemi se válely zbytky jídla. Objevil několik opilých osob ponořených do hlubokého spánku. Vedle kamen se o stěnu opírala žena kyprých tvarů, v jejíchž nadrech měl obličej zabořený nějaký chlapík a v klíně jí hlasitě chrápal Alwyn. Černý našel také Emlyna s Gedeonem, kteří se očividně znovu vrátili na oslavu poté, co stáhli a zasolili vlčí kožešinu k pozdějšímu zpracování. Emlyn seděl na židli s hlavou položenou na stole, Gedeon si ustlal pod ním na zemi a stále ještě v ruce svíral prázdný korbek.

„Vstávejte! Hoří!“ vykřikl Černý a prudce Gedeonem zatřepal. Ten se probudil a zmateně se usiloval zaostřit na Černého.

„Hoří!“ zopakoval naléhavě Černý a shodil Emlyna ze židle na podlahu.

Ten se s klením postavil na vratké nohy: „Co je? Co se děje?“

„Hoří! Rychle musíme jít hasit!“ křičel Černý do třetice.

„K-kde... kde hoří?“ blekotal Gedeon.

„Vpravo na konci hlavní ulice.“

„Ale tam je můj dům!“ vykřikl Emlyn polekaně. Silou vůle přinutil své nohy k poslušnosti a vyběhl klátivým poklusem ven. Když doběhli k požáru, potvrdilo se, že skutečně chytl Emlynův domek. Pravou část střechy halil černý dým a hladové plameny se po doškách šířily ke středu. Z oken se valil kouř a do prostoru kolem chalupy sálalo teplo.

„Amelie!“ vykřikl Emlyn jméno své ženy. „Ona je určitě uvnitř!“

Podlomily se pod ním kolena a bezradně hleděl na hořící stavení. Z drsného chlapa se zničehonic stal rozcitlivělý milující manžel. Gedeon dokulhal k němu a lítostivě mu položil ruku na rameno.

Mezitím se sbíhali další rozespálí lidé a nosili vědra s vodou, ačkoli bylo zřejmé, že uhasit jimi chatu bude marná snaha. Naštěstí foukal jen mírný vánek a v bezprostřední blízkosti se nevyskytovaly žádné stavby ani porost. Emlynova stodola a chlévy stály totiž

o notný kus dál. Přesto starosta poslal vesničany pro jistotu polévat a máčet okolí chaty, aby se oheň po trávě dál nerozšířil.

„Kde máte ložnici?“ zeptal se Černý.

„Jak vejdeš, tak dveře vlevo,“ odpověděl Emlyn automaticky, aniž by vnímal, kdo se vlastně ptá.

Černý neváhal, rozběhl se směrem ke vchodu a bez přemýšlení vrazil dovnitř, aniž by se ho kdokoli pokoušel zastavit. Do plic se mu vedral dusivý dým. Rozkašlal se a honem si přetáhl kousek haleny přes ústa a nos. Nad hlavou se mu ozývalo děsivé hučení a praskání. Klekl na podlahu na čtyři a slzícíma očima se rozhlížel. Do světnice se oheň zatím nedostal, ale podle doutnajícího stropu předvídal, že má velmi málo času. Co nevidět prohoří a zhroutí se. Po kolenou dolezl ke dveřím, vnikl jimi do ložnice a prudce je za sebou zabouchl. V tu chvíli uslyšel hlasitý zvuk bortící se střechy ve vedlejší místnosti. To tedy bylo těsné! Za jak dlouho se sesype i tady? Štípaly ho oči, motala se mu hlava, kašel mu napínal bránici a drásal hrtan. Na lůžku uviděl ležet Emlynovu manželku Amelii, která na první pohled nejevila žádné známky života. Zkusil s ní zatřást. Nereagovala, ale zaznamenal její plytký dech. Žije! Zběsile uvažoval, jak odsud utéct, když zpáteční cesta byla odříznuta ohněm a troskami. Najednou si všiml okna. Záchrana! Rychle ho otevřel. Bezvědomou plavovlásku přehodil přes okenní rám, opatrně ji spustil na zem a pak ji kvapně následoval. Vzal ji do náruče a jako hadrovou panenku ji odnesl dál od místa požáru.

„Amelie!“ zvolal Emlyn v úžasu, jakmile je zahlédl. Černý ji položil a opět s ní zacloumal, aby ji probral. Nepomohlo to, a tak se rozmáchl a vlepil jí pořádnou facku.

„Hej!“ rozkřikl se na něj rozzlobeně Emlyn, ale vtom si všiml, že Amelie přišla k sobě. Hlasitě se rozkašlala a lapala po dechu.

„Amelie, miláčku,“ objímal ji a na tváři se mu zaleskla slza, „už nikdy nebudu pít, slibuju!“

Časem se s lomozem zhroutil i zbytek střechy a lidé se začali pomalu rozcházet. Jen malý hlouček zůstal, aby dohlížel na probíhající hoření.

Erin přistoupila k Černému a s úctou na něj zírala: „Jsi skutečný hrdina! To bylo tak odvážné!“

„Nebo spíš pěkně hloupé,“ odfrkl si Gedeon. „Měl jsi víc štěstí než rozumu!“

„Ale jak to mohlo jen tak začít hořet?“ kroutil hlavou Emlyn nešťastně.

„Nemohlo,“ řekl starosta, „někdo to musel podpálit.“ Všichni se na něj překvapeně otočili. To bylo opravdu znepokojivé tvrzení.

„Ale kdo by...“ Emlyn nedopověděl větu, neboť v něm vzplanulo silné podezření a zlověstně se zadíval na Černého.

„To snad nemyslíš vážně! Právě jsem vytáhl tvoji ženu z plamenů!“ vykřikl Černý v šoku z náhlého obvinění.

„To neznamená, že jsi to nepodpálil!“

„A proč bych to asi dělal?“ opáčil Černý.

„Kvůli včerejšku? Jsem tě trochu namíchl, co?“

„Cože? Kvůli tomu přece nepůjdu a nepodpálím ti dům!“

„Třeba jo! Divný jsi na to dost!“

„No tak, no tak,“ vložil se do hádky starosta a poplácal Emlyna po zádech, „na takové obvinění je třeba nějakých důkazů či svědků!“

Černý se rozzlobeně obrátil a šel s Erin po boku bez jediného slova k domovu. Cestou se jeho zlost změnila ve smutek. Posadil se na schodek verandy a Erin vedle něho. „Nepatřím sem, Erin. Měl bych jít, odkud jsem přišel. Nikdo mě tu nemá rád a místo vděčnosti a přátelství jsem si vysloužil jen nedůvěru a podezírání,“ posteskl si.

Erin se polekala: „Nemůžeš odejít!“

„Proč ne?“

„Protože... Protože tě miluji!“ odhodlala se k vyznání.

Vrásky na jeho zachmuřeném čele se vyhladily a jeho špatná nálada se vytratila. „V tom případě nesmím odejít!“ usmál se, přitiskl ji k sobě a dlouze políbil.

Poté, co se vrátil také Gedeon s Marinou, se pustili do plnění svých každodenních povinností. Erin obstarala zvířectvo, Marina pokračovala v šití kožešinové čepice a Černý s Gedeonem mazali vyčíněné kožešiny směsí vaječných žloutků, tuku a vody a následně je napínali

do rámu na sušení. Během dne k sobě dva zamilovaní neustále vysílali láskyplné pohledy, kdykoliv se potkali, a přemýšleli, zda je za daného stavu věcí vhodné svůj vzájemný vztah prozradit veřejnosti.

V podvečer se obloha zatáhla tmavými dešťovými mraky a zvedl se vítr. Černý sekal na dvoře dřevo a Erin zavírala drůbež do kur-níku. Najednou zpozorovali blízcí se skupinu mužů a jeho mysl sevřela zlověstná předtucha.

„Třeba se ti jdou konečně omluvit a poděkovat,“ napadlo Erin a stiskla povzbudivě jeho ruku. Byla tak sladká a naivní.

Pohladi ji po vlasech a s obavami prohodil: „O tom dost pochybuju.“

Jejich odhodlání a nepřátelství sálalo na dálku. Někteří z nich měli přes rameno přehozenou loveckou kulovnici. Zastavili před Gedeonovou chalupou a starosta mu suše oznámil: „Černý, nebo jakékoliv je tvoje pravé jméno, přišli jsme tě zadržet a zítra budeš odveden do města a vydán spravedlnosti. Budeš odsouzen za dvojnásobné napadení, výtržnictví a žhářství!“

„Půjdeš pěkně sedět, ty pacholku!“ dodal nenávistně Emlyn.

„Co to je za nesmysl? Jaké máte důkazy, že to zapálil on?“ vyhrkla Erin.

„Já jsem ho viděl,“ ozval se zcela ledově chladný Lucien.

Černému se vzteky nahrnula krev do tváře. Taková nehorázná lež!

„Tomu nevěřím!“ zvolala Erin. „Myslím, že sis to vymyslel! Od první chvíle Černého nesnášíš!“

„A kdo jiný by to zapálil? Jsem oblíbený, nemám žádné nepřátele! Vždy tu byl klid a pohoda, než se tu objevil tenhle!“ křičel Emlyn.

„Zachránil jsem tvoji ženu, ty nevděčná hromado hnoje!“ zuřil Černý a ve spáncích mu tepalo. Nejradši by se mezi ně vrhnul a roz-cupoval by je na cáry. Cítil, jak vlk v něm lomcuje pomyslným řetě-zem, k němuž byl připoutaný.

„Ještě aby ne! Jinak by sis odpykal i trest za vraždu!“ odsekl Emlyn.

„Otče, řekni něco!“ oslovila Erin Gedeona, který se před chvílí vynořil z chalupy, aby zjistil, co se děje.

„Já k tomu nemám, co říct, Erin. Nevím, jak to bylo. Ale Černý je velký podivín a tajnůstkář. To na něj nevrhá dobré světlo. Navíc

Emlyn má pravdu v tom, že co je tu s námi, tak se v naší Bohem zapomenuté vesničce děje stále nějaké pozdvižení!“

„Ty zmetku!“ Černému uniklo z úst vlčí zavrčení. „Nemáš pro mě jediného slova zastání? Zachránil jsem ti život! Beze mě bys v horách hnil ještě teď! A kdybych místo tebe nechodil lovit, těžce bys na to doplátil a zbytek roku bys chodil o žebrácké holi!“

Vrčení všechny polekalo a starosta se snažil zachránit situaci: „No, tak se všichni uklidníme. Jsme přece lidé. Tohle můžeme vyřešit i s chladnou hlavou.“

Lucien výhruzně natáhl závěr na svojí zbrani.

„Mýlíte se, starosto, nejsme všichni lidé. Už nechci být člověkem ani o chvílku déle!“ odvětil Černý. Věnoval své milé smutný pohled a zašepтал: „Moc mě mrzí, že nemůžeme být spolu. Nikdy na tebe nezapomenu.“

Řetěz praskl. Náhle se vedle Erin objevil obrovský černý vlk. Lidé sborově vyjekli a ochromeni hrůzou sledovali, jak ze sebe zvíře strhalo zbytky oděvu a dalo se na útěk.

Jako první se vzpamatoval Lucien. Zamířil a připravil se k výstřelu. Ve stejný okamžik také Erin procitla z počátečního šoku. Vyděšeně se k němu vrhla a strhla hlaveň k zemi: „Nestřílejte!“

Někde za ní se ozvalo tiché cvaknutí a bezprostředně nato ohlušující rána. Erin sebou škubla leknutím. Místo Luciena vystřelil někdo jiný. Vlk zakňučel a padl na místě mrtvý. Erin se obrátila na střelce, kterého se chystala po celý zbytek života nenávidět. Nevěřicně pohlédla do očí svého otce, který stál zapřený o sloupek verandy a právě skláněl svoji pušku.

Krajinou zazněl pronikavý dívčí výkřik. Doběhla k Černému ležícímu na trávě a v jeho huňaté srsti utlumila srdceryvné vzlyky.

Gedeon sebral své berle a dokulhal až k ní: „Musel jsem to udělat, Erin. Copak nevidíš, co byl zač? Něčemu takhle nepřirozenému nelze důvěřovat!“

Přistoupil k němu Lucien a řekl: „Udělals dobře, Gedeone. Byla to děsivá nestvůra!“

Erin zdvihla usazenou tvář a rozkřikla se: „Ne, to vy jste nestvůry! V mnoha ohledech byl člověkem víc než vy všichni dohromady!“

Bolest rvala její duši na kusy. Ještě ráno byla opilá štěstím ze vzájemné lásky a teď měla pocit, že jí celé nebe spadlo na hlavu a celou ji drtí. Proč musel zemřít? Byl jiný a to se zřejmě neodpouští.

Snažili se ji odvést domů, ale odmítla se hnout. Nevěděla, jak dlouho plakala a choulila se k mrtvému tělu. Docela ztratila pojem o čase. Setmělo se a déšť začal smývat její slzy. Vlasy se jí lepily k obličejí a promočené šaty nasákly blátem. Chvěla se zimou a byla tak vyčerpaná, že se již nezmohla na protest, když ji Marininy něžné ruce odvedly domů, převlékly a uložily do postele.

A pak přišlo ráno. Malátně vstala po probdělé noci a opuchlýma očima mžourala do světla. Vyšla před dům. Ráno jako každé jiné. Gedeon seděl na zápraží, popíjel čaj ze svého modrého hrníčku a Tesák mu podřimoval u nohou. Namísto Erin sypala zrní slepicím Marina. Půda byla mokrá a vzduch voněl podzimem. Před protějším domkem vesele výskaly děti a cákaly se v kalužích. Po Černém nebylo ani památky. Jako by nikdy neexistoval. Nebezpečí, které ohrožovalo jednotvárný a poklidný život vesničanů, bylo zažehnáno.

„Dobré ráno, Erin,“ pozdravil ji Gedeon opatrně.

Švihla po něm nenávistným pohledem. Snažil se tvářit, že se nic nestalo. Jako by na předešlé události zapomněl. Ona si byla jistá jedním. Rána v jejím srdci jí zapomenout nikdy nedovolí.

Mezi mraky se prodralo slunce. Na nebi zakřičelo letící káně a v horách vlčí smečka putovala hlouběji do lesů po stopách jeleního stáda.

O autorovi

Lea Koudelová se narodila roku 1985 v Brně a v současnosti žije se svojí rodinou v nedaleké Kuřimi. Přestože je na plný úvazek matkou tří malých dětí, má široké spektrum zájmů. Kromě psaní a čtení se věnuje i rekreační jízdě na koni a lukostřelbě, má ráda procházky přírodou a zvířata, vyrábí svíčky. Těší ji také občasná účast na akcích se spřátelenou skupinou historického šermu. Její tvorba se týká převážně žánru fantasy. Momentálně píše hlavně do šuplíku a povídka Černý je prvním dílem, které představila širší čtenářské veřejnosti.

JAK VE ŠPATNÝM VTIPU

Lucie Peřinová

to takhle jednou přijde ráno a povídá
pojď, bude prdel
za dvě minuty čtvrt na osm
sedm třináct
čas hodně šťastný a míň smolný
indikoval, že snad nekecá
jenže to bolelo
žádná prdel
úplně jinej orgán
moc světla, moc vzduchu, moc zvuků, moc lidí
taky moc lásky
od tý s prsy bohyně
s tváří anděla

onehdá zase přišlo ráno
stejnej čas
asi o pět let pozděj
pod' še mnou, bude to leglační
zase jsem mu naletěla
co však s pískem věčně mezi zubama
s culíkama zberuškovánýma do úžasova
důležitý myšlenky, co velkejm zdaj se k smíchu
a bohyně vařečkou víc trestá, než míchá
její bůh se ztratil už tenkrát

hned v 07:13
v rodným listě zbyl mi z něj
status ubožák

znovu přišlo a zas láká jak na mejdan
poood', dnes začne zraní, bude cool zábava
místo čůča přineslo mi
krev do chomáče vaty v gáze
a bolest malé mořské panny
a levý prso trochu větší než to pravý
a po třech rezavejch chlupech na každou jamku
(ty, pravda, trochu zábavný byly)
názory stále nerespektovaný
bohyní na drzosti překřtěný
nepochopení
bolí více než facky
za pozdní příchod

a pak přišlo ráno
zpívalo hlasem Prokopa
no tak pójd' tam s námi, no tak pójd' tam hned
trochu mladá na umírání
lekla jsem se
ale přivedlo jen chlapa
s očima jak noční nebe
a já omámeně: *letím!*
zuřila, křičela, prosila, plakala
zmlátíla by mě snad (nebejt o hlavu menší)
bohyně mrtva
jak praví klasikové
tak ať žije bůh

když jindy přišlo ráno
skočila jsem mu do řeči
pojd', bude šťastný život!
odpustilo si sarkastický poznámky
dolilo mi koktejl hormonů
nechalo mě užívat si
pocit bohyně s plnými prsy
(stejně velkými)
a lásky andílka
s očima z hvězdné oblohy
po tatínkovi
který se krásně ztratil
z boha ubožák

přišlo ráno a nesměle povídá
ohne sranda
není čas na usmíření?
pojd', bude to v pohodě
možná mi to četlo na jazyku
i když v tom čuju
zakopanýho psa
andílek v nejrozkošnějších šatičkách
vlasy utážený beruška
vypláchnutá pusa od písku
napomínám ji
za tok směšných otázek
cestou k hospicu

ležela tam staře a slabě
prsa bohyně poslala napřed
ale tvář anděla se jí vrátila
když nás obě objala
na chvíli krátkou pár tisíc let

náručím z křídel
pak z dalekýho světla přijala pozvání od Prokopa
čekají tam známí
a já zuřila, křičela, prosila, plakala
zmlátila bych se snad
až přijde ráno
už mu víc nenaletím
humoristovi

O autorovi

Lucie Peřinová, nejvyšší česká autorka, se narodila v Pardubicích v roce 1977 na Mezinárodní den švihlé chůže. Do svých Kristových let žila poklidným životem bezdětné náplavy v Praze. Poslední téměř dekádu je náplavou ve Flandrech a žije neurotickým životem matky tří dětí. Píše příběhy pro velký holky (Zahozené sny ze sborníku Jednáct snů), humoristické povídky (Nitrozpytec z téhož sborníku) a domácí úkoly z holandštiny. Aktuálně rozjíždí velrybí blog o dobrodružstvích single Velryby v rozbouřeném světě lidí i jiné zvěře.

velrybi.blog.cz

ZPĚT NA OBSAH

MELICHAROVA SMYČKA

Pavel Mondschein

Mrchový kopec byl nečisté místo, kam pohodný zahrabával mrtvoly psů ze sousedních vesnic. Když se tam kolem mrtvého statkáře sešli sousedé, říkali někteří, že má otláčená a odřená zápěstí, jako by byl před smrtí svázaný. Většina se však nakonec shodla, že ho začalo trápit svědomí a život si vzal sám. Jako sebevrah nemohl být pohřbený ve svaté půdě kateřinského hřbitova, a tak ho zahrabali tam, kde ho našli, na vrcholku Mrchového kopce.

úryvek z Pověsti o Mrchovém kopci: Geocaching.com / Václav Rožec, Staré Travčice

„Blbá bota,“ zaklel Rosta. Ta pitomá křuska se mu už zase rozvázala a pochopitelně, že v tu nejnevhodnější chvíli. Málem se při vystupování z vlaku rozplácl na rozpáleném peróně jak široký, tak dlouhý.

Od chvíle, kdy zjistil, že s nimi jede i Lúca, to byl prostě den blbec.

Z šedého betonu nástupiště, pokrytého tenkou vrstvou prachu a pylu, sálalo teplo. Slunce ještě nestálo ani v nadhlavníku, a už přitom pralo ze všech sil. Žádný div, že na vlakové zastávce kromě nich pěti nikdo nebyl, všichni radši trávili neděli zalezlí někde v chládku. Pokud v téhle víscce, sedící v širokém otevřeném údolí jako zapomenutá jednohubka na tácu, vůbec někdo žil. I když asi ano. Od perónu vedl k domkům zbrusu nový chodník ze zámkové dlažby, který ještě boty místních nestačily ani pořádně zamazat. Velkolepá informační tabule sdělovala neexistujícím čtenářům, že peníze na tuhle stavbu

století nesehnal starosta z vlastní kapsy, nýbrž je v potu tváře vydolil z dotací.

„Tak dělej, Roskoš!“ zavolal na něj David. Vlastně Dejv. Celý gympl mu jinak neřekl, dokonce i třídní s nimi v tomhle držela basu. Klidně si tu přezdívkou mohl napsat do občanky. A mít tu starou, papírovou, tak to asi i dávno udělal.

Rosta konečně doválčil se vzpurnou tkaničkou a postavil se. Zbývající čtyři kamarádi na něj čekali opodál. Blondatý pihovatý Jirka se svou blondatou pihovatou sestrou Luckou, vysoký černovlasý Dejv a Bára, nejkrásnější holka ze třídy, kterou Dejvovi všichni záviděli. Štíhlá, drobná a s jemnými panenkovskými rysy, které ostře kontrastovaly s hnízdem krvavě rudých dredů a výrazným ohnivým tetováním na pravém rameni.

Rozjíždějící se vlak hlasitě houkl, až sebou Lucka poplašeně cukla. Její bratr se k ní okamžitě otočil s nevyslovenou otázkou v očích a jemně ji chytil za paži. Mírně zavrtěla hlavou, aby zaplašila jeho obavy, a zkrivila rty v něčem, co snad měl být úsměv.

Nikdo z ostatních to nekomentoval. Za těch pár měsíců se z nich v *nevšímání* si stali přeborníci. Jen Bára nedokázala při pohledu na kamarádku zakrýt v očích lítost.

„No že jdeš, Roskoš,“ zaměřila radši rusovláska svou pozornost jinam a stáhla si z čela na nos sluneční brýle s růžovými plastovými obroučkami. „Pojďte rychle někam do stínu, nebo tady leknou.“

Jirka vytáhl z brašny telefon a vyvolal si na něm mapu. „Musíme přes vesnici a pak tamhle do toho lesa,“ řekl a ukázal k zeleným korunám, které pokrývaly svah kus za posledními střechami.

„No, tam se snad zchladíme,“ odfoukla si Bára, přehodila si Dejvovu paži kolem ramen a sama mu strčila ruku do zadní kapsy od šortek. „Tohle počasí je fakt už na palici.“

Za těch pár minut, než došli po novém chodníčku z nádraží do vesnice, se stačili pěkně zapotit. Pořád tu ale panoval menší pařák než ve městě, kde betonová těla věžáků a všudypřítomný černý asfalt už po dva týdny fungovaly jako grilovací topná mřížka ve stánku

na gyros. Proto také Jirku napadlo vyrazit radši někam pryč a třeba se mrknout zase po nějaké kešce. Na cíli výletu nezáleželo, hlavně aby tam byl stín.

I tady panovalo vedro k zalknutí, když však nechali osadu za sebou a vešli do lesa, jako by vstoupili do jiného světa. Hnědá a žlutá okolního seschlého porostu se na několika desítkách metrů změnila na svěže zelenou a ve vzduchu příjemně zavoněla vlhkost.

Kousek před nimi se křížily dvě lesní cesty. Jedna pokračovala rovně do mírného kopce, druhá ji protínala téměř v pravém úhlu. Jirka, který se svědomitě držel své role průvodce, vyvolal na telefonu mapu, aby zjistil, kudy dál.

„Nemůžeme zabloudit,“ prohlásil za moment spokojeně. „Nikde neuhýbáme, tahle cesta nás dovede skoro až tam.“

Pak klepnutím přehodil aplikace a vykročil jako první, aniž by zvedl oči od displeje. Najednou se otrásl.

„Ty vole, nějak se do mě dala zima,“ poznamenal.

„To máš asi infarkt, vole,“ ušklíbl se mu Dejv na záda. „Já se potím jako dobytek a –“ Zbytek věty se mu překvapením zasekl na jazyku. Přetřel si paže a zahučel: „No teda, máš recht. Najednou se udělala kosa. Divný.“

Rosta přemýšlel, o čem to ti dva sakra mluví, když tu i jemu přejel po celém těle mráz. Z ničeho nic, jako by mu za zády někdo otevřel ledničku. Ovšem než stačil něco říct, ten pocit zase zmizel. Na kůži ho opět hřály sluneční paprsky, které k nim pronikaly širokými korunami stromů. Nejspíš tam někde vyvěral pramen a ochlazoval okolní vzduch.

Jirka, který v čele skupiny pořád něco studoval na svém přístroji, se najednou uchechtl. „Ty vole, to je dobrý psycho, tohleto,“ zakroutil pobaveně hlavou.

„Co?“ zajímalo Rostu.

„Četli jste si někdo tu legendu? K tomu místu, kam jdeme?“

Rosta věděl, že ta otázka míří vlastně jen na něj. Dejva s Bárrou nemělo cenu se ptát, ti určitě nic nečetli. Prostě jen zabýjeli čas

s přáteli. Jestli s nimi bloumají po lesích, nebo dřepí na opěradle laviček u Stalina, jim bylo vlastně šumák. A Lúca mlčela.

„Legendu?“ zeptal se. „Vždyť je to... no prostě kopec, ne?“

„Jo, je to kopec. Ale ne jen tak ledajakej. Je to kopec *Mrchovej*,“ vykulil Jirka dramaticky oči.

„Mrchovej kopec? Co to je za blbý jméno?“ zbystril pozornost Dejv, kterého nezvyklý název zaujal.

„Prý ho pojmenovali podle nějakýho Melichara alias Merchala, co měl statek dole ve vsi.“

Bára se ušklíbala a hodila si do pusy další tic-tac. „Jo, to dá rozum. Melichar – Merchal – Mrchovej kopec. Oslí můstek jak noha.“

„To rozhodně,“ souhlasil Jirka a listoval textem na displeji. „Ale k tomu Melicharovi-Merchalovi toho je tady víc a je to celkem sranda. Prý byl zazobanej, jenže držgrešle jak sviňa. Nikdo u něj nechtěl makat, až jednou přišla nějaká chudák holka kdoví odkud. Najal ji za pár šupů, ojel ji a udělal jí fakana. Ona se pak samou hanbou utopila. Jako doslova utopila, žádná metafora.“

„A ten tvůj Melichar byl ještě za borce, že jo?“ poznamenala kysele Bára.

„To si piš,“ přikývl. „V hospodě si prej liboval, jakej udělal dobrej kšeft – měl zaseto, nikomu nemusel nic platit a navíc si užil trochu toho pichu. Jenže pak ho za pár dní našli oběšenýho. Právě na tom Mrchovým kopci. A píšou tady, že měl otlačený a odřený zápěstí, jako by ho předtím někdo svázał.“

„A je tam taky, kdo to udělal?“ zeptal se Rosta se zájmem.

„No jasně. On sám. Když ho objevili, tak prostě řekli, že se v něm hnulo svědomí a oběsil se z lítosti.“

„Že mě to hned nenapadlo,“ pozvedl Rosta obočí. „Takhle to přece funguje, že jo? Hajzl si uvědomí, že je vlastně hajzl, sváže si ruce, odtáhne se na kopec, kterej je, jen tak mezi náma, kurevsky daleko od vesnice, a tam se oběsí. Normálka. Co tam máš dál?“

Jirka krátce pokrčil rameny a palcem vypnul obrazovku přístroje. „Už jenom takový klasický plky,“ řekl. „Že tam Merchal-Melichar

straší, čeká na vysvobození a zachránci prozradí, kam schoval nasycený peníze. Ale že byl mrcha zaživa, takže asi zůstal mrcha i po smrti a nikdo by to neměl zkoušet.“

„Vida, tak možná proto ten kopec tak pojmenovali,“ prohlásila Bára. „Možná.“

Z mírného, avšak vytrvalého stoupání se jim orosila čela. Tady v lese sice nepanovalo takové vedro jako na otevřeném prostranství, ale i tak tu bylo dusno jako v prádelně.

„Stejně to je kravina, co ta legenda říká,“ namítl po chvíli Rosta. Čím víc o tom přemýšlel, tím menší smysl mu to celé dávalo.

„S tou sebevraždou? No neke, Roskoš,“ uchechtl se Dejv.

„Jasně, že to je blbost,“ nenechal se Rosta vyvést z míry. Mluvil pomalu, jak se snažil vtělit svoje podezření do slov. „To dá rozum. Někdo ho měl už plný zuby, ta chudák holka byla poslední kapka. Nějakej místní Batman se k němu v noci vloupal, vzal ho po hlavě lopatou, svázal ho a... a pak?“

„No pak ho odtáhl...“ Dejv se zarazil. Bylo vidět, že přemýšlí.

Rosta přikývl. Pochopil, že jeho spolužák už ví, kam tím vším míří. „Odtáhl ho touhle cestou, po který už bůhví jak dlouho jdeme, aby ho oběsil někde daleko, kam lidská noha nepáchne,“ doplnil sám.

„No... a proč ne?“ pokrčil rameny Jirka.

„Spíš proč ano. Mně by na místě toho mstitele došla trpělivost tak v druhý zatáčce od vesnice. Vykašlal bych se na všechno, přehodil bych provaz přes nejbližší větev a hotovo. Proč se s ním trmáčet takovou dálku?“

„Protože... protože...“ snažil se pihovatý blondák přijít na nějaké logické vysvětlení, to se však nedostavovalo.

„Protože to nedává smysl. Aby se s ním táhnul tam nahoru, musel by k tomu mít nějaký důvod. Ta tvoje legenda nám neříká všechno, kámo,“ prohlásil Rosta důrazně, jako by za to snad Jiří nesl osobní zodpovědnost.

Tomu to ovšem nestálo za žádné větší dohadování. „To je možný,“ pokrčil rameny. „Nebo to skutečně byla sebevražda.“

„To by mělo tu samou díru v logice,“ ozval se Dejv. „Půjdu kdoví kam, doprostřed lesa, a tam se oběsím, místo abych to udělal pěkně doma jako každej civilizovanej člověk? Proč jako?“

„Třeba doufal, že si to cestou rozmyslí,“ zakřenil se Jirka a otrásl se. „Fuj, zase se do mě dala zima. Odkud to sakra jde?“

„Zapomínáte na jedno, pánové,“ vložila se do debaty Bára. „Taky to mohlo bejt celý úplně jinak. Zlej statkář, ubohá děvečka... tohle je tak hrozně ohraný. Ale každej tomu hned věří, že jo? Hlavně vy, vy rytíři v nablýskaný zbroji,“ pronesla uštěpačně a dlaní udeřila do hrudníku Dejva, který chudák za nic nemohl.

Rostá šel přímo za ní, a tak si všiml, že i jí naskočila husí kůže. Chloupky na jejím ohnivém tetování se postavily, jako by plameny ožily. A i do něj samotného se dala zima.

„Nenapadlo vás, že to vyprávění třeba prostě lže?“ pokračovala.

„Například...?“ protáhl Jirka.

„Například, že v tom byl ten statkář vlastně nevinně,“ jala se za chůze vysvětlovat svůj pohled na věc. „Nějakýmu bručounovi z konce vesnice se ztratí děvečka a za pár dní ho najdou mrtvýho. A co udělají lidi? To dá rozum, hned se začnou předhánět v tom, kdo vymyslí větší kravinu, aby to všechno do sebe jakoby zapadalo. To jste celí vy. Kolombové.“

Než stačila svou teorii dovysvětlit, požár na jejím rameni uhasl. Husí kůže zmizela, letní vedro se vrátilo v plné síle.

„To není pravda,“ ozvalo se za nimi nesměle. „Ten Melichar... Melichar Gruncl... byl vážně parchant. Zasloužil si to.“

Otočili se. Lůca, která šla jako poslední a do této chvíle neprošla jediné slovo, stála na místě a třásla se od hlavy k patě. Bledé ruce si zahřívala v podpaždí, zuby jí cvakaly a na tváři jí naskakovaly červené fleky.

„Byl to sviňák,“ drmolila čím dál rychleji. „Slíbil Marii, že se o ni postará, a místo toho ji mlátil, nadával, zneužíval ji. Bála se ho. Měla z něj hrozný strach, přitom ze začátku vypadal tak mile. Myslela si, že mu může věřit, že když má takové modré oči, že nemůže být

špatný člověk, že to je všechno její chyba, hledala tu chybu, ale marně, dívala se do všech koutů a tam ležela jako smetí a on ho spálil a rozemlel a nezbyly ani kosti vůbec nic vůbec vůbec ani trochu a...”

Lucčina slova přestávala dávat smysl. Stála tam, klepala se jako osika a oči upírala kamsi do dáli.

Jirka sprostě zaklel a začal se přehrabovat v brašně. Za okamžik už držel v ruce stříbrné platíčko s prášky a pùllitrovou petku s vodou. Zvolna, aby ji nepolekal, se vydal ke své sestře. Ta se najednou prudce otočila a ze všech sil zakřičela do prázdného místa kdesi po své levici: „Já se přece snažím, do prdele! Tak už mě nech! Slyšíš? Nech mě, nechci tě! Žádněj klíč nemám! Táhni! Už tě –“

Náhle uprostřed slova zmlkla, vytřeštila oči a celá ztuhla. I ten třas zmizel, jen brada se jí nekontrolovatelně chvěla. Po mrtvolně bledém obličejí jí tekly slzy a zdálo se, že se bojí i dýchat.

Stočila k Rostovi pohled plný zoufalství.

Mladík se zamračil, odvrátit zrak však nedokázal. Cítil, jak se v něm zvedá vlna hněvu. Proč na něm ta káča furt tolik visí? Vždyť to je už několik měsíců a trvalo to jenom chvilku. Tak proč mu do prdele nedá pokoj?

Mrknul a najednou to uviděl. Srdce se mu zastavilo a ústa mu zaplavila hořká pachut' žluče. Z okolního křoví, zpoza kmenů a z korun stromů se k vyděšené Lucce natahovala přízračná chapadla. Zanechávala za sebou ve vzduchu stopy, jako by byla stvořená z černého kouře, a vysávala z okolí všechno světlo. Jejich konečky připomínající pekelné pyje pátravě přejížděly po dívčině těle, laskaly ji po tvářích a pažích, bloudily po zádech i hrudi, křížily se a zajížděly jí do těla, kde se jim líbilo.

Ta vidina byla stejně reálná jako absurdní. A než stačil zalapat po dechu, celý ten šílený obraz zmizel, jako by nikdy neexistoval. Zůstala jenom Lucka – bílá jako stěna, k smrti vyděšená a s potůčky řasenky stékajícími až někam k bradě.

Rostovi se nevolností skoro podlomily nohy.

Co to kurva bylo?!

Jirka už objímal sestru kolem ramen, zkušeným pohybem jí vložil prášek do úst a přinutil ji, aby ho spolkla a zapila. Zbytek party to jen mlčky sledoval, akorát Bára hodila po Dejvovi významný pohled.

Rosta byl rád, že musí chvíli počkat, než Lúce lék zabere a oni budou moci jít dál. Pochyboval, že by sám dokázal na gumových nohách udělat jediný krok. Jen se opřel zády o nedaleký strom a doufal, že mu srdce nevyskočí z krku.

Po chvíli konečně zase vyrazili.

„Zhoršuje se,“ špitla Bára k Rostovi a po očku se ohlédla na Lucku, kterou kousek za nimi starostlivě vedl její bratr. Světlovlasé dívky se zmocnila apatie, jako po každé podobné epizodě ukončené medikamenty.

„Hm,“ zahučel Rosta, který k tomu neměl co říct.

„Nepůjdeš za ní?“ nedala mu kamarádka pokoj.

„A proč jako?“ odsekl.

Bára zvedla oči k mlčícímu Dejvovi, ten se ovšem tvářil, jako že je neposlouchá. „Byli jste... vždyť víš, ne?“ řekla.

„Prdlajz,“ zamračil se Rosta. „Tamto, to... to nic nebylo. Nejsem její kluk, nechodíme spolu. A nikdy jsme nechodili.“

„Když to říkáš,“ prohlásila s hlasem plným pochyb.

„Říkám,“ zakončil debatu Rosta a přidal do kroku.

Tohle téma mu nebylo příjemné. Jasně, Lucka se mu líbila. Kdysi. Když se ještě smála a oči jí svítily při každé rošťárně, kterých měla tenkrát plnou hlavu. Nebyla sice žádná krasavice, ale sálalo z ní určité kouzlo, které ho k ní neodolatelně přitahovalo. Cítil se v její blízkosti jako nikdy předtím. Neměl dost odvahy říct jí to přímo, děsil se představy, že by ho odmítla nebo se mu vysmála. Tak aspoň chodil za Jirkou domů – či spíš ho z domova vytáhnout – jen aby mohl být poblíž ní a dívat se na její odraz v okně tramvaje, když jeli na Letnou nebo do Šárky nebo prostě kamkoliv jinam, kde nebyl jejich šílený otec.

A pak mělo jejich gymnázium maturitní ples. Rosta a Lúca spolu tančili, dotýkal se jí, ona zase jeho, dlouhé tmavě modré šaty jí nesmírně slušely, a když se smála jeho vtípkům, dělaly se jí dolíčky

na tvářích. Políbil ji. Neodtáhla se, nedala mu facku. Její rty mu odpověděly a on nebyl nikdy šťastnější než tenkrát.

A pak nepřišla pár týdnů do školy. Když se vrátila, vypadala jinak. Světlo v očích jí kamsi zmizelo a držela se od ostatních dál, i od něj. Nechápal to, myslel si, že se vyplnily jeho obavy a že Lucka neví, jak mu má říct, že k němu nic necítí, že to byl jen alkohol a trocha marjány.

Až dodatečně se od Jirky dozvěděl, že to je ještě horší.

Lúce ruplo v bedně. První velký záchvat dostala večer po maturáku. Rostovi se chtělo zvracet: líbal se s magorem!

Nenáviděl se za to. Nenáviděl se za ten svůj strach, za odpor, který k ní cítil, i za to, že jí to nedokázal říct na rovinu. Doufal, že když se od ní bude držet dál, tak to snad pochopí. Ale ona místo toho vyhledávala každou příležitost k tomu, aby zachytila jeho pohled, dotkla se jeho ruky, dostala z něj nějaké slovo.

Kráva blbá. Kdy už jí to sakra dojde?

Vztekle nakopl kámen, který se mu připlctl do cesty.

Lesácká cesta, po níž teď mlčky kráčeli, ubíhala stále dál, a nebyt Jirkovy mapy v mobilu, nejspíš by skončili někde u Labe. Stezka na vrchol Mrchového kopce zahýbala v prudkém úhlu v tom nejméně přehledném místě a nořila se mezi stromy do posledních padesáti metrů stoupání. Dovedla je k vyhaslému ohništi, pamatujícím si nejspíš ještě doby, kdy se na zákaz rozdělování ohňů v lese moc nehrálo. Kolem něj stály čtyři nízké lavičky z hrubě přitesaných akátových kmenů a polorozpadlá stříška s rezavou železnou konstrukcí, která měla sloužit nejspíš jako dřevník.

Jirka posadil netečnou sestru na jednu z lavic a řekl: „Někde tady ta keška bude. Má jenom hvězdičku a půl, takže pro ni nemusíme lézt nikam do korun.“

Chvíli prohledávali okolí ohniště, prázdný dřevník, lavice i kmeny nejbližších stromů, ale bez výsledku.

„Jiřino, jseš si jistej, že tu jsme správně?“ zapochyboval Dejv.

„Jasně, že jo,“ odsekl Jirka a probudil displej telefonu. „Tady to jasně... kurva, co to...? No hezký, signál žádnej, džípíeska v prdeli.“

Ale natuty to je tady. Vidíš snad sám, ne?“ řekl a ukázal na jeden ze stromů, na kterém byla stará značka z časů, kdy se mapy tiskly na papír a na cestu se člověk musel zeptat. Červený čtvereček v bílém rámečku říkal, že nejvyšší bod kopce je zde a nikde jinde.

„Mám ji!“ zvolala z křoví Bára a její zvonivý radostný hlas ostře kontrastoval s náladou všech tří hochů. „Nějakej dobrák ji přikryl roštím, abychom to neměli tak jednoduchý.“

Za okamžik se vynořila se zčernalou dřevěnou ptačí budkou. Obkročmo si sedla na lavičku, položila úlovek před sebe a už se do něj dobývala. Po chvíli z jeho útrob vydolovala průhlednou plastovou krabičku, velkou tak akorát na svačinu. Nebo na bloček, tužku a přehršel různých cetek, které tu zanechali předchozí keškaři.

„Co tam je?“ zajímalo Rostu a natahoval krk přes Bářina záda, aby si mohl poklad také prohlédnout.

„Nějaká figurka, řemen, šiška...“ začala dívka vypočítávat.

„Klíč,“ šeptla Lúca.

Jirka si povzdechl. „Ne, žádněj klíč tam není, sorry. Odpočiň si a...“

Najednou zmlkl. Jeho překvapené polknutí přinutilo i ostatní, aby se ohlédli. Vedle mohutného stromu, asi deset metrů od nich, stála jakási postava. Vysoká, velmi vysoká, i urostlý Dejv by jí sahal sotva po bradu. A zároveň velice štíhlá. Do tváře jí pořádně neviděli, i když na ni skrz koruny stromů dopadaly přímo paprsky světla. Jako by měla obličej rozmazaný, nehotový. Připomínal obraz od malíře, který dokončil jen hrubou skicu.

Bára tiše vyjekla.

Ta postava problikávala. Chvíli tu byla a chvíli zase ne. A když se znovu objevila, stála o malý, takřka nepatrný kousíček jinde. A její ruka, zakončená absurdně dlouhými prsty, se o centimetr zvedla.

Okolí zalila pronikavá vůně máty. Máty a něčeho dalšího, sladce kovového.

Rosta se rozhlédl po ostatních. Nikdo nic neřekl, ale strach v jejich pohledech jasně sděloval, že ji vidí všichni. Klid zachovávala

jenom Lúca. Seděla na své masivní lavici, temenem hlavy se opírala o strom za sebou a se zavřenýma očima se mírně usmívala.

Bytost, jež vzdáleně připomínala vysokou ženu ve splývavé kápi, se začala svým stroboskopovým pohybem zvolna přesouvat směrem k nim. Intervaly problikávání se postupně prodlužovaly a Rosta si s hrůzou uvědomil, že kdykoliv se tvor znovu zjevil, jejich okolí se trochu změnilo. Zpočátku téměř neznatelně, ale po chvíli to už nešlo popřít. Modrá obloha nabírala fialový odstín a jako tahy opilým štětcem ji křížovaly divoké oranžové šmouhy. Stromy se zvětšovaly, jejich kmeny mohutněly a otevíraly se v nich vykotlané dutiny. Jen ohniště na samém vrcholu kopce vypadalo stále stejně a černý popel v kruhu očouzených kamenů netečně pozoroval, jak se skupina studentů s každým úderem srdce noří do nějakého cizího světa.

Rostovi hučelo v uších. A náhle zaslechl... ne, vycítil celým tělem slovo, které znělo všude kolem něj, a přitom vlastně nikde: „KONEČNĚ!“

Zpoza kmenů, z křovisek, dokonce i z dřevěných lavic kolem ohniště se pátravě vysoukaly zvědavé kouřové úponky - ona temná chapadla, která Rosta spatřil už prve při Lucčině záchvatu. Tehdy je měl za pouhý výplod své fantazie, ale teď... teď už si tím nebyl tak jistý.

Všichni čtyři pozorovali okolní dění jako ve snách, jako zajíc fascinovaně hledící vstříc dálkovým světlům plechového kolosu s osmi-válcovým motorem. Pyjovité šlahouny byly již u nich a chtivě se k nim natahovaly. Jeden se za nimi vztyčil a lascivně pohladil Báru po zátylku. Dívka zaječela a jako by tím zlomila kouzlo spletené ze strachu a popírání, které je do této chvíle všechny poutalo. Otočila se na patě a tryskem se rozběhla pryč. Dolů z toho zatraceného kopce, na lesáckou cestu, která vede do vesnice, k železnici, k absurdně nablýskanému chodníčku zaplacenému z dotací. Do skutečného světa.

Daleko se nedostala. Zdánlivě líná chapadla se po ní vrhla jako hladové murény. Dvě se jí omotala kolem kotníků a pevně ji sevřela, tělo však pokračovalo v pohybu. Dívka překvapeně vyjekla a instinktivně před sebe natáhla paže, aby zbrzdila pád. Ten se však

nedostavil. Kolem předloktí se jí omotaly další pekelné úponky, jiné ji sevřely přes boky i prsa a nesly ji zpět. Přímo k té divné postavě.

Bára se zmítala a podivným, cizím lesem se nesla ozvěna jejího vyděšeného křiku. Dejv a vzápětí i zbývající dva mladíci se jí vrhli na pomoc. Jenže nestačili udělat víc než pár kroků a zkroutili se v bolestech na zemi.

„*NE! ZÁKAZ!*“ vnímal Rosta celým tělem vůli oné vysoké bytosti. Nedalo se jí odporovat.

Dejv se rozplakal.

„Nech ji být, prosím!“ žadonil, ovšem se stejným úspěchem se mohl obracet k okolním stromům.

Nevolnost náhle povolila. Rosta zvedl hlavu a spatřil, jak se bytost sklání nad Bárou, kterou držel ve vzduchu snad tucet černých chapadel, a cukavými pohyby jí pokládá jednu vyzáblou ruku na čelo a druhou na hrud'. Kloubnaté prsty se nořily do jejího těla stejně snadno jako pod hladinu vody.

Dívka se svíjela a ječela, avšak žádná pomoc, o kterou tak žadonila, se nedostavovala. S hrůzou v očích pozorovala ruce, které do ní pronikaly, ovšem až když zvedla zrak k tváři oné bytosti, vkradl se do jejího křiku opravdový děs. Takový, o kterém Rosta nepochyboval, že jej bude pronásledovat ve snech až nadosmrtní.

Teprve pak Bára konečně omdlela.

SPOKOJENOST! CÍL! VNÍMÁNÍ!

Vlna nepopsatelných cizích emocí, která se přelila po úbočích kopce, sevřela Rostovi žaludek a vyhnala mu žluč do úst. Jen s vypětím sil překonal nutkání zvracet. Stále doufal, že to je všechno jen nějaký sen, nějaký šílený trip, ze kterého se probudí. Jenže bolest v kolenou, která si narazil při pádu na zem, byla až příliš skutečná.

„Nech ji být, ty kurvo,“ vzlykal Dejv s rukama zabořenýma do hlíny a po tvářích mu stékaly pramínky beznaděje. „Zabiju tě, slyšíš? Zabiju tě!“

Chapadla uvolnila svoje sevření a nechala Báru bezvládně skotálet na zem. V místech, kde jí do čela pronikly prsty onoho tvora, jí zůstalo sedm bělavých flíčků. Nehýbala se. Ležela tam s otevřenýma,

nevidoucíma očima upřenýma k modrooranžové obloze a jen nepatrně se zvedající hrud' prozrazovala, že žije. Dejv se k ní okamžitě vrhnul a zapomněl na okolní svět.

Bytost pochopitelně dívku nepustila proto, že by se zalekla planných výhrůžek. Přesunula svou pozornost k někomu jinému.

Úponky tmy se natáhly k Luce, která stále spala opřená zády o strom a nic z okolního dění ji neprobudilo. Všudypřítomné paže z černého kouře ji zvedly jako malé dítě, předávaly si ji jedna druhé a donesly ji až k postavě, která stále při každém pohybu slabě poblíkávala, jako by tu byla a zároveň nebyla.

Prsty opět zajely do těla, tentokrát však za naprostého ticha. Lúca jen zalapala po dechu, jako by ji někdo ponořil do ledové vody.

Bytost zaklonila hlavu v extázi a zhluboka vydechla, až se zalesněným návrším přehnal sladkoštiplavý mrazivý vítr a zvedl malé roje spadaneho jehličí. Ona sama najednou vypadala větší, skutečnější, zaostřenější. Přestala mizet a v obličejí, dříve nezřetelném, se jí vykreslovaly nové rysy, neobvyklé, avšak nepopíratelně ženské. Vlasy, dříve mlhavé a šedivé, nabraly zelenavý odstín a splety se do zvláštního dvojitého copu, jehož konec jí spočíval na levém rameni. Konečně dostala pevný tvar.

Svět naposledy blikl a... a všechno vypadalo zase normálně. Skoro. V opravdu normálním světě by Dejv nejspíš nebrečel s Bářinou hlavou v klíně, Jirka by se netřásl jako v zimnici a Rostovi samotnému by netlouklo srdce jako narkomanovi, který špatně odhadl dávku pervitinu. Ale nebe mělo zpět svou správnou barvu, zvláštní mátová vůně zmizela a hlavně se po nich nic nesápalo.

„C-s-dje?“ zamumlala Bára zmámeně. S nepravidelným mrkáním zvolna otevírala oči, pak je náhle vytřeštila, vyděšeně vykřikla a pozpátku se po čtyřech odtáhla k nejbližšímu kmeni. Zrychleně dýchala, vystrašeně se rozhlížela na všechny strany a drmolila: „Co to bylo? Co to kurva bylo?! Do prdele, do piči, FUJ!“

Při posledním slově se otrásla, jako by jí po zádech přeběhl půlmetrový pavouk.

Opodál mezitím otevřela oči i Lůca. Jen je otevřela, nic víc. Nechala se svým bratrem zvednout do sedu, stále však mlčela a nijak na sobě nedávala znát, zda si je událostí několika předchozích minut vůbec vědoma. Oči měla prázdné, nezaostřené... jenže stejně vypadala i ve chvíli, když na kopec dorazili.

Rosta přešel ostatní pohledem, a když zjistil, že jsou všichni v pořádku, s úlevou si vydechl.

„Mizíme,“ prohlásil stručně. A víc ani říkat nemusel.

Pomohl Jirkovi zvednout jeho sestru na nohy a vzali ji mezi sebe, aby nikde nezakopla. Dejv se staral o Báru. Rychlou chůzí se vydali zpátky na dřevařskou cestu, a kdyby s sebou nevláčeli apatickou Lůcu, určitě by běželi.

„Můžeš mi do prdele říct, co to mělo znamenat?“ zasyčel Rosta na svého blondatého spolužáka.

„Jak to mám asi kurva vědět?“ vyštěkl Jirka.

„Tys tuhle cestu naplánoval, ne snad?“

„Ty vole, ty jsi dobře,“ ulevil si Jiří a chytil pevněji Lucku, které na spadáných šiškách klouzaly nohy. „Si jako myslíš, že tohle v tom průvodci bylo? Děsivost pět hvězdiček z pěti, hrozí nebezpečí infarktu, nezapomeňte ve vesnici odevzdat poslední vůli?“

„Tak co to ale bylo?“ opakoval Rosta. Výčitku v hlase vystřídalý obavy.

„Já fakt nevím. Že by měla ta pověst pravdu? Že by to byl duch toho Melichara?“

„To těžko,“ prohlásila Bára zaklesnutá do Dejva. Ostré tempo jí už vrátilo barvu do tváře. „Tohle byla ženská, ne chlap. Cítla jsem to naprosto jasně. A slyšela jsem její hlas, když... když...“ Nedomluvila, místo toho se zdálo, že bude zvracet. Černovlasý mladík ji objal kolem ramen, sklonil se k ní a políbil ji na temeno hlavy.

„Podle mě to byl nějaký démon,“ řekl Jirka. „Nesmějte se, ale... prostě mi to tak připadlo.“

Nikomu to ovšem k smíchu nepřišlo. Všichni si až příliš dobře pamatovali, co právě zažili, a tohle vysvětlení bylo stejně dobré jako kterékoliv jiné.

Na lesní cestě trochu zpomalili. Věděli, že je dovede až do vesnice, což jim dodávalo pocit bezpečí. Stejně se ale každou chvíli někdo z nich ohlédl v obavě, zda je někdo nepronásleduje nebo jestli se z nejbližšího křoví nevynoří pramínek černého kouře.

Rostovi něco stále nešlo na rozum. Jasně, celé to bylo naprosto šílené. Ale někde v tom všem zněl falešný tón a on nebyl schopný ho najít. Pak mu to došlo.

„Hele,“ řekl. „Viděli jsme to všichni, že jo?“

Odmíchl se, a když nikdo neprotestoval, pokračoval: „Jak je možný, že se to nestalo nikomu před náma? Přece nejsme první, kdo tam byl. Normálně tady v okolí žijou lidi. To ohniště a lavičky tam musel někdo udělat. Keška se tam sama neschovala. Tak proč zrovna my? Proč ta blbá legenda mluví o nějakým oběšeným Melicharovi, kterej nikoho nezajímá, a ne o přízraku a černým kouři?“

„Neudělali jsme něco zvláštního?“ přemítal Dejv. „Něco, čím jsme to vyvolali?“

„Nic extra jsme neprováděli,“ prohlásil zvolna Jirka, který si v hlavě převíjel předchozí události. „Přišli jsme tam, chvíli hledali kešku, pak Bára našla tu budku. Přinesla ji, vyndali jsme z ní plastovou pixlu, otevřeli ji... a pak se tam ta mrcha objevila.“

Rosta se nedůvěřivě zamračil. „Chceš říct, že jsme ji přivolali otevřením té krabice? Přece jsme ji –“ Nedomluvil. Zíral jako opařený na cestu před sebou. „Do prdele,“ stekla mu ze rtů nadávka.

Stáli na nenápadném rozcestí, kde se z lesní cesty směrem doleva odpojovala úzká pěšinka, mizela mezi stromy a mířila v mírném stoupání až na vrchol kopce. Mrchového kopce.

„To si ze mě děláte kozy!“ zanáčovala Bára a rozhlédla se po ostatních. Všichni se však tvářili stejně překvapeně jako ona.

„Kudy nás to vedeš, ty vole?“ obořila se na Jirku.

„Vždyt... vždyt jsme šli pořád rovně,“ koktal zaraženě blondák.

„Asi jsme to nějak obešli dokola,“ pokusil se Rosta nabídnout nějaké logické vysvětlení. S mrazením v zádech si však uvědomoval, že tomu nevěří ani on sám.

„Jo, nejspíš,“ přikývl bledý Jiří. „Jinak to být nemohlo, že jo? Tak ještě jednou. Hele, přišli jsme sem původně z tohoto směru,“ mávl rukou na západ, „tak si budeme dávat pořádně pozor, abychom nikde neuhnuli, a musíme se dostat do vesnice.“

Vyrazili mlčky. Rosta cítil, jak mu do útrobu buší pěst strachu, a hlavou mu vířila jediná myšlenka: *Co se to tady do prdele děje?*

Po chvíli Bára do nervózního ticha prohlásila: „Nechali jsme ji tam.“

„Koho?“ zeptal se Jirka, který stále vedl svou sestru. Jít dokázala sama, ale netvářila se, jako by vnímala okolní dění.

„Tu krabičku,“ vysvětlovala drobná rusovláska a hlas se jí mírně třásl. „Jestli to způsobila ona, jestli je vážně nějak... prokletá... Co když ji tam najde někdo další?“

„No tak ji najde, já se kvůli tomu vracet nebudu,“ odsekl Rosta. Už toho měl akorát dost. Při každém prasknutí větévky nebo zašustění listů v korunách stromů se nervózně ohlížel a nemohl se dočkat, až sejdou dolů do vsi.

Bára ho probodla pohledem, ale nic neřekla. Ani jí se zřejmě nechtělo vracet.

„Hele, jsi si jistě, že jdeme správně?“ otočil se Dejv k Jirkovi. „Nepamatuju se, že by se ta cesta takhle klikatila.“

Jeho spolužák si na telefonu vyvolal mapu a zaklel: „Do prdele, furt žádný signál, ani GPS, nic. Co vy?“ zeptal se ostatních.

Ti také zkontrolovali svoje přístroje, ovšem nikdo z nich nepochodil o nic lépe.

„Dobře, tak takhle,“ snažil se zachovat klidnou hlavu. „Mapu jako takovou vidím, jenom nevím, kde na ní jsme. Ale nejspíš někde tady,“ ukázal prstem na displeji. „Takže když půjdeme po téhle cestě pořád rovně, za chvíli dorazíme na konec lesa. Pak už to je na trať jen kousek.“

„Říkáš rovně,“ zamrazilo Rostu. „Myslíš do toho kopce před námi?“

„Jakej kopec, kurva?“ zavrčel Jiří. Nevěřicně zvedl pohled od mapy na cestu, která před nimi stoupala tam, kde by přece měla klesat! Zavřel oči a dvakrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Pak řekl: „Nenecháme se zblbnout. Půjdeme podle mapy. Mapa má pravdu.“

Proti tomu se nedalo nic namítat, tak opět vyrazili. Stoupali do mírného kopce po stále se zužující cestě, která se rychle měnila na pouhou stezku, až se ocitli nahoře. U vyhaslého ohniště. U laviček z nahrubo přitesaných akátových kmenů. U obyčejné plastové svačkové krabičky, která se běhala na jedné z nich.

„Kurva!“ zařval z plných plic Dejv, rozběhl se a vši silou do kešky kopl. Harampádí, které v ní bylo uložené, se rozletělo všude kolem.

Jirka si pravou rukou sevřel čelo. „To... to... to nedává smysl!“

„Pojďte pryč,“ žadonila Bára. Zuby jí drkotaly. I Rostovi se zdálo, jako by se v okolí ochladilo, ale možná za to mohly jen jeho nervy napjaté k prasknutí.

Otočili se a vraceli se po svých stopách dolů, nikdo se nechtěl nahoře zdržovat ani o sekundu déle.

Dřevařskou cestu už nenašli. Přesto kráčeli dál, pořád za nosem. Rosta pohlédl na nebe. Jeho fialová barva ostře kontrastovala se svěže zelenými listy okolních stromů. A nepochyboval o tom, že se po ní táhnou tlusté oranžové šmouhy.

Ani je už nepřekvapilo, když po deseti minutách zjistili, že opět stojí u úpatí kopce, jenž je odmítal pustit ze svých pout.

Bára plakala, Dejv ji uklidňoval, Jirka nadával a Rosta se marně snažil zachovat klid. Nejlépe na tom byla Lucka, která byla pořád ponořená do svého vlastního světa. Tohle už nemohly mít na svědomí prášky, to musel být důsledek toho, co se jí stalo na kopci.

Tentokrát už nahoru nešli. S narůstajícím zoufalstvím a beznadějí bloudili lesem, jenže ať se snažili sebevíc, vždy se vrátili zpět k Mrchovému kopci. Pokusili se řídit polohou slunce, jenže když se příliš vzdálili, začala celá obloha jasnět a po chvíli se už opět blížili k prokletému vrchu. Několikrát k nim dolehly tlumené nebo i zcela zřetelné hlasy, ale kdykoliv se s voláním o pomoc rozběhli daným směrem, spatřili jen prázdnou cestu a větve stromů líně se vlnící v letním vánku. V jeden okamžik dokonce zaslechli ze zatačky kousek za sebou mlasknutí opratí a rachtání dřevěných kol kodrcajících se po hrbolaté lesní cestě. Vůz se blížil, ovšem ať namáhali oči

sebevíc, skrz stromy nic nezahlédli. Rachot přitom sílil, jako by ho už měli na dosah. Mířil přímo k nim, nezastavoval.

Najednou přímo vedle Rostova ucha kdosi unaveně prohlásil: „Hý! Tož hni sa, herko zahubená, nebo nám poslé doma hospod našelmuje.“

Prudce se otočil, ale nikdo tam nebyl. Přesto mu nos zaplavil čpavý pach koňského potu, neviditelný vůz projel kolem nich, skrz ně a skrytý před jejich zraky pokračoval v cestě kdovíkam.

Tohle už bylo na Rostu moc. Bezmocně usedl na zem, promnul si dlaněmi oči a měl co dělat, aby se hystericky nerozesmál. Napadlo ho, že tu všichni skončí jako ten Melichar z legendy – radši si vezmou život, než aby to dál snášeli. A třeba se jednou také dostanou do místních pověstí.

Upřel zarudlé oči na Jirku a prohlásil: „Tohle je tvoje vina, abys věděl. Doufám, že jsi spokojenej.“ Byl tak unavený, že už ani neměl sílu dát do svého obvinění vztek nebo nenávisť. Jen to konstatoval.

„Co to meleš, ty vole?“ vyštěkl jeho blondatý spolužák, který právě usadil na zem svou sestru, aby si odpočinula.

„Byl to tvůj nápad vzít ji s námi, i když víš, že je magor,“ vysvětloval unaveně Rosta. „Tak tady to máš. Teď jsme uvěznění v nějakým z těch jejích šílených bludů. A nemůžeme ven.“

„Ruplo ti v bedně? Jak by to asi...“ Jirka nenacházel správná slova, jen pozvedl ruce v neurčitým gestu. Pak zaváhal, do tváře se mu vkradla pochybnost. „To je přece blbost,“ zašeptal nakonec s pohledem upřeným na Lucku.

„Napadá tě snad nějaký lepší vysvětlení?“

Dejv se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a prohlásil: „Podle mě to je kravina. Chce to zachovat chladnou hlavu. Hlavní je najít cestu pryč.“

Rosta se na něj ostře podíval. Už mu šel taky na nervy. „Jasně, to nás totiž doteď nenapadlo,“ ušklíbl se jedovatě. „Díky, žes nám otevřel oči.“

„Povídám, že hlavně nesmíme panikařit,“ opakoval Dejv důrazně, jako by ho ostatní prve neslyšeli.

„No sorry, že nejsem superman!“ vybuchl Rosta. Chtěl ještě něco dodat, ale cosi v kamarádově pohledu ho zarazilo.

Dejv se zmateně rozhlížel kolem sebe. Upíral pohled někam za Jirkova záda, jeho oči sledovaly jakýsi neexistující pohyb. Pak vyskočil ze země a volal: „Hej, slyšíte mě? Řekl jsem snad něco? Rostó, Báro, kam jdete?“

To bylo poprvé po roce a půl, co oslovil Rostu jeho pravým jménem a ne tou pitomou přezdívkou, ten z toho však nedokázal mít radost. Co se to zase děje?

„Sakra, počkejte na mě!“ zvolal Dejv a chtěl se rozběhnout, Bára ho však chytila za paži.

Hoch vyděšeně zařval, hlasem mu rezonovala nefalšovaná hrůza. „Do prdele, jsou tady zas! Táhněte! Áááá!“

Zuřivě kolem sebe mával pažemi a zmítal sebou, jako by se chtěl vysmeknout nějakému neviditelnému sevření. Náhodou přitom udeřil Báru loktem do hrudi takovou silou, až s heknutím pozadu dopadla na zem.

Okolí zaplavila známá vůně máty. A Rostá už poznal, co je ta druhá složka, ta nasládlá. Krev.

Dejv sebou dál házel, třásl se a vydával neartikulované skřeky. Zbývající dva mladíci se ho snažili uklidnit, ale každý jejich dotyk vše jen zhoršoval. Nakonec sebou jejich spolužák prudce cukl, jako by se něčemu vyškubl, a rozběhl se pryč směrem do lesa. Nikam se ovšem nedostal, hned po pěti krocích spadl na zem, jako by mu něco podrazilo nohy, možná však jen zakopl o nějakou větev. Vzápětí stál opět na nohou a bezhlavě prchal dál. Neohlížel se nalevo napravo, jako by jeho oči viděly úplně jiný svět než ten, ve kterém se nacházelo jeho fyzické tělo.

Toho stromu si nejspíš vůbec nevšiml, dokud do něj nenarazil. Ticho, které následovalo po té tupé ráně, bylo svým způsobem ještě děsivější než předchozí křik.

Jirka, Rostá a Bára se k němu rozběhli. Hrudí se ochable opíral o kmen staré borovice, hlavu kleslou na levé rameno. Už byli dost blízko, aby viděli, že pomalu pohybuje rty ve snaze něco říct, místo slov mu z nich však vycházela jen krev. Bára se jemně dotkla jeho ramene a pokusila se ho otočit čelem k sobě, jenže to nešlo.

Teprve teď si všimli ostré špičky pahýlu větve, která Dejvovi trčela ze zad. Chvíli jim trvalo, než jim došlo, co těch několik centimetrů zakrváceného dřeva znamená.

Pohyb rtů ustal, prsty na pravé ruce mu však ještě chvíli nepravdělně pocukávaly. Jako by se snažil cosi naposledy sevřít v dlani, něčeho se dotknout.

Bára klesla na kolena a hlasitě se rozeštkala. Nářek plný žalu a zoufalství se nesl lesem a lhostejná ozvěna si s ním pohazovala sem a tam. Dívka objala nohy svého přítele, natáhla ruku k jeho chladným prstům a sevřela je tak pevně, jako by mu tím snad mohla vrátit život. A opravdu, kolem spojených rukou se objevilo slabé světlo.

Jenže do Bářina pláče se vkradl další tón. Bolest.

Rostá s hrůzou sledoval, jak světlo po ruce putuje vzhůru až k ohnivému tetování na jejím rameni a to následně ožilo. Nejprve z něj stoupala jen sotva patrná nitka šedého kouře, ale vzápětí se po něm roztančily první drobné plamínky.

Bára zaječela. Ohlédla se, co se to děje, a pokusila se oheň levačkou uhasit, ta jí ovšem vzplála také. Vzduchem začpěl puch spáleného masa, který nedokázala přebít ani stále sílící vůně máty.

Jirka jí chtěl pomoci, Rostá ho ovšem na poslední chvíli zadržel.

„Posral ses?“ vykřikl na něj. „Chceš dopadnout stejně? Padáme, dělej! Pryč!“

Nečekal, až se jeho spolužák probere ze šoku, a táhl jej dál od hrůzného divadla.

Bára se ještě chvíli zmítala na zemi, ale než se oba dostali zpátky k Lucce, sedící stále na kraji cesty, zbyla z ní jen hromádka popela.

„Ty vole... ty vole...“ drkotal zuby Jirka, ruce se mu třásly a ohryzek mu poskakoval jako o závod.

„Seber se a pojď,“ zamračil se na něj Rostá, a když viděl, že ho kamarád příliš nevnímá, sám se shýbl pro Lúcu, aby ji zvedl na nohy.

Jakmile ji chytil za paži, otočila k němu zarudlé prázdné oči a prohlásila: „Potřebovala jsem tě. Věřila jsem ti. Byl jsi moje kotva, moje naděje. Jenže jsi mě opustil, zradil jsi mě. Teď jsem troska. Prázdná

schránka. Schránka a zároveň i klíč, který ji odemkne.“ Hlas měla plochý, bezvýrazný a zřejmě ještě stále nebyla při smyslech. Hovořila však naprosto plynule a srozumitelně.

Rosta se otrásl, přehodil si přes ramena jednu její paži a vyrazil. Bylo mu jedno, jakým směrem, hlavně pryč.

„Tak jdeš už?“ houkl za sebe na Jirku.

Ten se konečně probral ze šoku, několika rychlými kroky je dohnal a podepřel svou sestru z druhé strany.

Chvíli mlčky kráčeli a snažili se nevnímat, že se jim cesta pod nohama zvedá do mírného kopce.

„Lúca měla pravdu, abys věděl,“ porušil ticho Jirka.

„Hovno,“ zabručel Rosta.

„Nedělej, že to tak není. Víš vůbec, co jsi pro ni znamenal? Byl jsi její první opravdová láska, ty vole. První, komu důvěřovala. Dokážeš si představit, jaký to pro ni bylo? Ne, nedokážeš, že jo... Ale já viděl její deníček, do prdele. Ta káča si myslela, že mezi váma něco je, a když se to s ní začalo zhoršovat, věřila, že ji podržíš. A ty? Ty ses na ni vysral. Jako by měla prašivinu.“

Oheň v Jirkově hlase prozrazoval, že tohle ho trápilo už dlouho, jen to dosud nedokázal svému příteli říct.

Jenže Rosta se na věc odmítal dívat jeho očima. „A divíš se? Nedělej, že by ses nezachoval stejně.“

„Ty jsi ale kretén,“ odplivl si Jiří.

Bavili se o Luce, jako by tam nebyla. Jenže ona tam byla. Najednou se zastavila tak prudce a nečekaně, až oba spolužáci málem zakopli. Podívala se jim zpříma do očí a tiše prohlásila: „Tohle je její svět. Její, ale zároveň i náš. Srazilily se a proluly jako dvě bubliny – a to se nemělo stát. Zaklesly se do sebe. A ona uvízla tady, v tomhle průsečíku, který patří tam i tam a vlastně nikam. Nemůže zpátky a nemůže ani k nám. Je tu vězněm.“

Hlas už měla normální, jenže slova... ta slova zněla divně. Nedávala smysl. Rosta alespoň chtěl, aby nedávala.

Pak jemně položila ruku svému bratrovi na rameno, povzbudivě se na něj usmála a řekla: „Pojď, už čeká.“

Hoši s vytřeštěnými zraky pozorovali, jak vycházkovým krokem stoupá po úzké lesní stezce k zanedbanému ohništi. Teprve teď si uvědomili, že tam skutečně někdo je.

A nebyla to ta bytost co prve.

Na temeni kopce stál bokem k nim jakýsi muž a zuřivě kolem sebe máchal obouruční sekerou – mohutným kalačem s hlavicí z černého železa a s ohmataným, asi metr dlouhým topůrkem. Pod krátkou červenou vestou se zašlou výšivkou mu plandala dlouhá bílá hazuka, nohy měl navlečené do zašedlých kalhot z pevné látky a jeho vysoké kožené boty už zřejmě zažily lepší časy. Vypadal jak zpěvák lidovek, který ve svém kroji chodil dvacet let lopotit na pole.

„Skaňte, čertova splodiska!“ křičel šlachovitý muž na kohosi a tvář nad hustým plnovousem měl rudou vzteky a námahou.

Vůně máty byla ochromující.

„Hej, počkej na mě!“ zavolal Jirka na sestru, když se konečně probíral z překvapení.

Chlap na kopci se otočil, a když je spatřil, rozšířily se mu oči údivem. Zarazil se. Zdálo se, že chce něco říct, ale zbraň mu náhle vyletěla z ruky a dopadla o několik metrů dál, jako by mu ji nějaký neviditelný protivník vyrval a odhodil ji stranou. Pak ho táž síla popadla za obě paže a roztáhla mu je, div že mu je neutrhla. Muž zařval a Rosťovi se zdálo, že se vznesl pár palců nad udusanou hlínu.

On i Jirka se mu rozběhli na pomoc, ale nebylo to zapotřebí. Jakmile se ocitli několik kroků od něj, spadl na zem a oni jen spatřili, jak se ve vzduchu rozplývají šlahouny černého dýmu. Jako by splnily svůj úkol a teď se stáhly do ústraní.

Muž klečel, opíral se o dlaně a vyčerpaně oddechoval. Na zápěstích, za která ho chapadla před chvílí svírala, měl sedřenou kůži.

Teprve teď si Rosťa všiml, že zatímco ohniště tu zůstalo, lavice zmizely a s nimi i nízký přístřešek na dřevo. Zato se tu povalovala převržená nůše, ze které se na suchou zem vysypalo několik dřevěných misek, kus složené látky, smotané lano a několik vyřezávaných figurek. Zdálo se, jako by sem muž zabloudil z jiné doby – nebo snad

oni tři vešli do té jeho? Ta představa, která by ještě ráno vypadala naprosto absurdně, mladíka nyní ani trochu nevyváděla z míry. Byla to prostě jedna z možností.

„Jste v pořádku?“ sklonil se Jirka k vousatému pořízkoví.

Ten ho probodl pohledem, a zatímco se zvedal na nohy, chraptěl: „Co tu děláte? Musíte pryč, tohle je nečisté místo, prokleté! Sám ďábel se tu zabydlel.“

„No jo, pryč,“ zabručel Rosta. „Ale kudy?“

„Nemudrujte a utíkejte, než –“

Ať chtěl říct cokoli, nedopověděl to. Vyvalil oči na Lucku, která právě zvolna došla až nahoru, a brada se mu rozklepala. Pak se prudce nadechl a vykřikl: „To je ona!“

Rosta s Jirkou nechápavě sledovali, jak muž běží pro sekeru ležící opodál. Když se mu prsty sevřely kolem topůrka, jako by si tím dodal odvalu.

„To je ona,“ zopakoval a do hlasu se mu vetřela nenávist. „Bosorka zvrácená, kuje tady na Josefově kopci pikle, obcuje se satanášem, čarovná zvěrstva tu provozuje.“

„Jen klid, jen klid,“ snažil se ho utiшит Jiří.

„Mlč, však sám dobře vím, koho mám před sebou!“ obořil se na něj chlap. Pak se otočil zpátky k Lúce, která ho mlčky pozorovala, a výhrůžně se k ní blížil. „Nastrojila ses do jiného těla, ale já stejně vím, že to jsi ty. Marie mi všechno řekla, abys věděla. Bránila se, jenže já to z ní dostal. Dostal a pak jí ve vodě jako kotě utopil, jak se na takovou holotu sluší. Tak proto jsi mě sem dohnala? Aby ses mi pomstila za to, co jsem udělal s tou tvojí služkou? S tou hloupou běhnu, co ani podržet neuměla a na poli zastala práci za půl čeledína? Ale to ses přepočítala. Jsem dobrý křesťan a žádná tvoje bosoráctví nade mnou nemají moc.“

Rosta konečně pochopil, na koho to na vrcholu Mrchového kopce narazili. Vlasy na zátylku se mu postavily zlou předtuchou.

Chlap stál už jen pár kroků před dívkou a klouby na sekyře mu zběhly. Lucka mu hleděla přímo do očí, neřekla však ani slovo, ani se nepohnula. Jirka mezi ně skočil, aby sestru zaštitil vlastním tělem.

„Neblázněte, člověče!“ vyhrkl. „Vždyť je to normální holka. Co máte za problém?“

„Uхни mi, pískele,“ zavrčel na něj vousáč varovně. „Nevidíš snad, kdo to je? Nebo k ní sám taky patříš?“

„Je to moje sestra, do prdele!“

„Ha!“ zvolal chlap. „Tak oba!“

Napřáhl se k úderu, ale Jirka nečekal, až rána dopadne. Vrhnul se na něj a oběma rukama sevřel topůrko kalače. Chvíli se o něj přetahovali, avšak mladík svého soupeře podcenil – šlachovitý sedlák měl víc síly, než se zdálo. Prudkým trhnutím sekeru Jirkovi vyškubl z rukou a kopnutím do břicha ho srazil k zemi, Lucce přímo k nohám. Pozvedl zbraň nad hlavu, a kdyby do něj Rosta zezadu z rozběhu nestrčil, rozpoltil by Jiřímu lebku jako špalek. Takhle se hlavice kalače zaryla do hlíny několik stop vedle.

„Ty taky, zmetku?“ ryčel sedlák. „Tři na jednoho? No dobrá. Panenko Maria, stůj při mně!“

S těmi slovy popadl Rostu za triko a odhodil ho mezi stromy. Pak zaklekl na Jiřího, který ještě stále nedokázal popadnout dech, zatnul mozolnaté pracky v pěst a bušil do něj hlava nehlava.

Rosta nabral ztracenou rovnováhu a snažil se muže od svého spolužáka odtrhnout, ale jen si tím vykoledoval ránu loktem do žaludku.

Zrak mu padl na rozsypanou nůši. Shýbl se pro provaz, dvěma pohyby udělal na volném konci rychlou volnou smyčku a přehodil ji vousatému násilníkovi přes hlavu. Škubl.

Chlap se převalil na záda, sténající Jirka tím ale získal jen pár sekund času. Útočník byl natolik zaslepený zuřivostí, že snad ani nevnímal své okolí, ani provaz visící mu na krku. Ihned se ke své oběti po čtyřech přisápal a s neartikulovaným řevem dál uštěďroval hochovi ránu za ranou. Krev na jeho pěstech se kovově leskla.

Rosta nepřemýšlel. Přehodil statkáři lano přes hlavu ještě jednou, aby se nemohl vysmeknout, a vši silou zabral. Zuřivec zachrop-těl, převalil se na záda a snažil se osvobodit. Mladík věděl, že mu to nemůže dovolit, to by byl jeho konec. Rychle ho tedy vláčel za sebou

pryč od svého kamaráda, jenž bezvládně ležel na zádech a místo obličeje měl jen rudou kaši.

Rudá bublina na Jiřího rtech pukla a další se už neobjevila.

Rostovi se zatmělo před očima. Přehodil oba volné konce provazu přes větev nejbližšího stromu a zabral. Sedláka zápasícího se smyčkou kolem krku tak zvedl do sedu, pak na nohy... a pokračoval. Oba ovšem byli zhruba stejně těžcí, takže jakmile stál muž jen na špičkách, výš už ho nevytáhl.

Chlap ztěžka lapal po dechu, sípal a valil oči, jednou rukou se snažil chytit provaz nad hlavou a prsty druhé strkal pod smyčku, která se mu utahovala na krku.

Mladík neváhal. Oba konce provazu omotal kolem další větve a pár pohyby na nich udělal uzel. Pak se celou svou vahou pověsil muži na nohy a usilovně doufal, že provaz nepovolí.

Vousáči se ze sevřeného hrdla vydralo cosi, co zřejmě měl být řev, ozvalo se však jen bolestné zasípání. Zmítal se, bil kolem sebe rukama, snažil se uvolnit nohy z Rostova sevření, jenže marně. Po několika nekonečně dlouhých chvílích zápas ustal. Rosta přesto držel nohy dál, otrásal se nekontrolovatelnými vzlyky a díval se na Jirku, který ležel opodál a za celou tu dobu se ani nehnul.

Stmívalo se, kdesi na severu houkl sýček.

Hoch se pustil a svalil se na zem. Uvědomil si, že ho bolí celé tělo, nejspíš schytl pár kopanců. Všiml si, že vedle něj stojí Lucka. Zvedl k ní usazené oči. Usmála se na něj – mile, jako kdysi. Pak pohlédla na visícího muže, pohládila ho po tváři a tiše řekla: „Tady se vše prolíná. Byla tu věznem i vládcem od úsvitu času, celou nekonečnou noc. Ale až Marie ji spatřila – hloupá, prostinká, šílená Marie, která viděla i to, co ostatní přehlíželi. Viděla ji a dala jí tvar. Učila ji, kdo jsme zač, ukazovala jí náš svět. Tak nás Paní poznala. Marie byla hodná, laskavá duše. Jenže tys ji zabil, Melichare. Tys ji zabil, a tak Paní poznala i nenávist.“

„Jak to... jak to všechno víš?“ hlesl Rosta, který se mezitím zvedl do sedu a teď Lůcu fascinovaně pozoroval.

Pohlédla na něj s překvapením, jako by na moment na jeho přítomnost zapoměla. Pak se zhluboka nadechla a se šťastným výrazem se rozhlédla.

„Slyším ji,“ řekla. „Cítím ji. Jsem jako Marie. Jsem klíč. Otevřela jsem jí cestu.“

Víc si Rosta nepamatoval. Omdlel.

Letní ráno uprostřed lesa bylo překvapivě chladné. Za pár hodin bude jistě dusno k zalknutí, ale teď vzduch voněl deštěm, který přitom už bůhví kolik týdnů nespádl.

Někdo zatřásl Rostovi ramenem. S cuknutím se probudil a prudce se nadechl. Během jediného okamžiku se mu vybavily události včerejšího dne ve vší jejich hrůze a šílenosti.

Stál nad ním Dejv a držel se za hlavu.

„Vstávej, vole,“ bručel. „Asi budeme mít průser. Mám na telefonu patnáct hovorů od matky a esemesky jsem si radši ani nečetl.“

Rosta se zmateně rozhlédl. „Co se to –“

„Taky si toho moc nepamatuješ, co?“ ušklíbl se černovlasý spolužák a pomohl mu na nohy. „To nikdo. Já jsem celej rozlámanej, bolí mě se i nadechnout. Tomu bys nevěřil, probudil jsem se zaklíněnej ve stromu dole pod kopcem. Bára chytla na rameni nějakou vyrážku a Jirka má migrénu jako prase. Co ty?“

Rosta překvapeně těkal pohledem po vrcholu kopce. Na rozdíl od Dejva a zřejmě ostatních si pamatoval na vše. Na chapadla stvořená z černého kouře, na bloudění, na to, jak ostatní zemřeli. Jak sám zabil člověka.

Střelil pohledem ke stromu, pod nímž se probudil. Nikdo na jeho větvi nevisel. Pochopitelně.

Koutkem oka však na kraji zorného pole zahlédl jakýsi pohyb, nezřetelný černý tvar. Malý obláček kouře.

Cukl hlavou, ovšem nic tam nebylo.

„Já... jo, jo, taky mi je nějak divně,“ zamumlal jen neurčitě. „Jako bych měl naražená žebra.“

Mezi stromy zahlédl Báru s Jirkou, jak do plastové svačínové krabičky sbírají harampádí rozsypané po okolí. A slyšel spolužačku právě temně říkat: „...ale jestli zjistím, že jste mi dali nějaký veselý sušenky nebo něco do pití, fakt se naseru!“

Lůca seděla opodál na jedné z laviček, pozorovala větve nad hlavou, jimiž zvolna pohupoval mírný vánek, a splétala si dlouhé vlasy do složitého dvojitého copu. Přisedl si k ní.

„Tak už jsi taky vzhůru?“ zeptala se s úsměvem.

Byl zmatený. Že by to všechno byl jen sen?

„Co je to vlastně sen?“ řekla Lucka nahlas. „Pro vás je hranice mezi zdáním a skutečností tak tenká, že ty pojmy ztrácejí význam.“

„Lucko, neblbni, nemám na to náladu,“ pronesl po chvíli třesoucím se hlasem. Snažil se nemyslet na to, že odpověděla na otázku, kterou si položil jen v duchu... jenže mu to nešlo. Zvedl oči k obloze a srdce se mu na okamžik zastavilo. Bylo fialové s oranžovými – NE! Bylo normální. Modré, na něm pár bílých mráček a nic víc.

„Řekni mi, upřímně,“ zašeptal naléhavě. „Vážně se to stalo?“

Lůca se vesele rozesmála. Už dlouho tyhle zvonky v jejím hlase neslyšel. Pak ledabytle pokrčila rameny a řekla: „Všechno se to stalo... někde. Někdy. Nějak. Stalo se, co se stát mělo, a nestalo se, co se stát nemělo.“

Zhluboka vydechla, zadívala se mu do očí a tiše pokračovala: „Byla jsem klíč a dala jsem jí ho. Dala jsem jí sebe. Konečně může tohle místo opustit, odejít se mnou, ve mně. Když jsem jí tedy požádala o laskavost, vyhověla mi a napravila to, co její svět napáchal. Konec konců, dávám jí nový život. Dlužila mi to. A já bych nedovolila, aby se jim něco stalo,“ řekla a ohlédla se na kamarády a bratra. „Mám je ráda.“

Poté se naklonila k němu, téměř neznatelně se dotkla rty jeho ucha jako v něžném polibku a zašeptala: „Což o tobě neplatí. Ty teď poznáš, jak jsem se poslední měsíce cítila já.“

Z okolních stromů se k Rostovi natáhly pramínky černého dýmu, které nikdo kromě něj neviděl.

Lucčin dech voněl mátou a krví.

O autorovi

Pavel Mondschein se narodil roku 1978 v Praze, časem však dal velkoměstskému životu vale a odstěhoval se do malé vesničky na dohled od Řípu. Tam se nyní věnuje překládání počítačových her, chovu ovcí a literatuře, to vše v souladu s životním mottem „pást, psát a spát“. Rád čtenáře překvapuje svým širokým záběrem – ačkoliv jej mají mnozí zařazeného jako pohádkáře a humoristu, není mu cizí ani vážnější tvorba. Je podepsán pod pohádkovým cyklem Bordeří povídačky, postapokalyptickou sérií Zapomenuti v očištění a řadou povídek a novel různých žánrů.

www.mondscheinovo.cz

MAJÁLES

Marek Kožušník

Je tma

Stojím na místě
kde před několika málo hodinami
házel muž o berlích
suchý chleba holubům
kdo je víc?
volal na mě
ty nebo Einstein?
Přežil ruskou frontu
doly v Jáchymově
a pak ho jednou s ledvinovým záchvatem
vezl syn do nemocnice
a v té rychlosti
aby dojel včas
aby ho zachránil
přehlédł na křižovatce auto zprava.

Budete chodit o berlích
řekl doktor.

Ty jsi víc
volal na mě ten muž
když jsem odcházel.

Jsi mladý
můžeš třeba něco změnit
něco přesmyknout v tom všivém světě.
Einstein už ne.

Je noc.

Stojím na místě
kde se před několika málo minutami
propletlo pár lidských osudů
skrz prázdné kelímky od piva
vodky
skrz cigaretový dým plný falešné lásky
hladových náhodných doteků dvou těl
plný legrace
smíchu
tónů kytar
a vůně pošlapané trávy.

Je tma.

Stojím na místě
kde se někdo zastal kamarádky
a pak si otíral krev z úst
a byl na sebe hrdý.

Stojím na místě
kde něco skončilo.

Tisíc let uplynulo v jediném mrknutí oka odcházející dívky
křičím: zůstaň!
a slyší mě jen jeden žebrák
na zkaženém

rybami páchnoucím nábřeží Mississippi
co zrovna umřel
v tom tichu
v tom řvoucím tichu líbajících se turistů
krysy ve stokách si prozpěvují valčík na rozloučenou
hvězdy dočervena blednou...

Je tma.

Nekonečná cigareta dohořela
kroky dozněly
zpěv ustal.
Einstein mi zezadu poklepal na rameno a řekl:

„...klid chlapče
všechno začne znovu.
A teď pijme na to, co bude: na zašlé časy.“

O autorovi

Marek Kožušník se narodil roku 1973 a jako inženýr ekonomie mohl mít důstojné povolání a spoustu obleků. Jemu však přišlo zajímavé zjistit, jaké by to bylo, žít se psaním. Skoro patnáct let už píše pro Playboy a je to dřina. Pracovně sjížděl řeku v africké džungli, absolvoval několik ultramaratonů v horách, napsal scénář k muzikálu, zažil jeho premiéru i derniéru. Hrál černé divadlo. Přežil několik kurzů přežití, skákal s padákem, střílel z loveckého luku i útočné pušky, trénoval s MMA bojovníky i s novodobými rytíři. Mimo pracovní dobu je poměrně líný a nejradši kouká z gauče na seriály. Manželka a děti se mu při tom posmívají, protože jsou akční a nemají rádi zahálku. A tak začal psát básně, aby jim vzal vítr z plachet.

TROJE DVEŘE

Kamila Prášková

Na vlakovém nádraží malého městečka Časínov bylo toho rána pořádně rušno. Vlaky přijíždějící ze všech směrů chrlily na nástupiště hromady lidí, které se mísily s dalšími skupinami spěchajícími opačným směrem. Cestující se tlačili a strkali do sebe, aby se co nejdříve dostali do úzkého tmavého podchodu, který je dovedl do nádražní haly. Vzduchem se nesl zvuk mnoha hlasů, křik dětí, občasné nadávky, jak někdo někomu šlápl na nohu nebo ho loktem štouchl do žeber. Nádražní rozhlas, který oznamoval plechovým ženským hlasem odjezdy a příjezdy vlaků, se mísil s hvizdem průvodčích.

Uprostřed toho mumraje stála na staré posprejované lavičce malá dívenka v pomněnkových volánkových šatičkách a riflové bundě. Na nohou měla páskové sandály a na zádech batoh s potiskem koníků. Tiše, se zavřenýma očima natahovala uši a nasávala okolní atmosféru. Kaštanové vlasy jí přitom poletovaly kolem drobného obličejíku a na rtech jí pohrával úsměv.

„Okamžitě slez dolů, Evelin! To jsou mi ale nápady. Vždyť na tom sedávají lidé, a ty si na to stoupneš špinavýma botama!“ hubovala dívku mladá žena s blondatými vlasy pevně svázanými do malého drdůlku, který napovídal pořádnost a přísnost. Tomu však naprosto neodpovídalo její oblečení, neboť žena vypadala, jako by právě proběhla sekáčem a naházela na sebe to první, co jí přišlo pod ruku. Na sobě měla květovanou maxi sukni, křiklavě červenou halenku s nápisem „I am original“, na nohou světle šedé semišové kozačky do půli lýtek a na rameni jí visela obrovská kabelka z imitace krokodýlí kůže.

Lidé se po ní občas ohlédli, někteří dokonce prohodili pár nevybíravých slov na adresu jejího vkusu, ale žena si toho vůbec nevšímala.

Evelin seskočila z lavičky a začala se rozhlížet kolem sebe. „Kde je taťka se Šimonkem?“ zeptala se po chvíli, načež se jí dostalo odpovědi, že šli napřed, aby zavolali taxíka, a že si musí pospíšet, aby jim neušli. Na to matka chytla dceru za ruku a vydaly se mezi masu lidí spěchajících k podchodu.

Nádražní hala nebyla nijak neobvykle velká, na délku mohla měřit něco kolem dvaceti metrů. Ale tolik se lišila od moderních budov, které dívka znala, že zůstala na okraji schodiště vedoucího z podchodu zaraženě stát.

„Dovolíte?!“ ozval se za ní nerudně nějaký muž a div Evelin nesrazil k zemi.

„Dávejte přece pozor, proboha!“ rozkřikla se na něj rozčileně dívčina matka, ale muž už byl ten tam. „Neurvalec jeden,“ ulevila si a odtáhla dceru doprostřed haly, kde začala štrachat ve své obří kabelce. „Kde mám jenom tu peněženku?“

Evelin se mezitím zvědavě rozhlížela kolem. Očima přejížděla po stěnách z neomítnutých červených cihel, které se teď, ohlodány zubem času, na mnoha místech drolily a získaly našedlý odstín. Stěny se vysoko nad jejich hlavami sbíhaly v klenuté oblouky, z nichž v pravidelných rozestupech visely dlouhé lampy ze zčernalého kovu. Vysoká okna, složená z mnoha malých tabulek zaprášeného skla, vpouštěla dovnitř zvláště rozptýlené světlo a horké letní slunce, jež jimi pronikalo dovnitř, vytvářelo na zašlé mramorové podlaze plazivé stíny.

Zatímco Evelinina matka marně prohledávala kabelku, dívka pozorovala lidi čekající u přepážek, lidi sedící na lavičkách, lidi svačící, nervózně podupávající, lidi s nosem zabořeným do mobilu, lidi smrkající, nadávající, draky vylézající zpod laviček, toužící po lidské krvi...

„Haló! Je někdo doma?“ přerušila matka její bujnou fantazii. Na tváři se jí skvěl vítězoslavný výraz a před očima jí mávala peněženkou. Vrazila dceři do ruky stokorunu a poslala ji do blízkého stánku vybrat babičce kytičku. „Já zatím koupím v pekárně nějakou

dobrotu k snídani,“ ukázala na obchůdek na konci haly. „Sejdeme se venku pod schody, tady je fakt blázinec. Zvládneš to, vid', zlatíčko?“

„Jasná páka, mami,“ přikývla dívka důležitě a s penězi v ruce se vydala ke stánku. V duchu si přitom představovala, že plní veledůležitou misi, na níž záleží osud celé planety. Když vybrala tu nejhezčí růžičku, obrátila se ke trojici vysokých dvoukřídých dveří vedoucích z nádražní budovy. Byly z tmavého masivu s tabulkami matného skla. Evelin se vydala k těm nejbližším, v pravé části budovy, a když brala za kliku, měla pocit, že ve skle zahlédla duhu. Jakmile jimi prošla, svět jako by se na chvíli rozhoupal, a když se konečně ustálil, Evelin stála na vrcholu krátkého schodiště vedoucího z nádražní budovy na malé náměstíčko dlážděné kočičími hlavami.

Zaraženě otevřela pusou, protože okolí se jaksi nezdálo v pořádku. Před budovou parkovalo několik bryček tažených koňmi, po náměstí korzovaly dámy v dlouhých nabíraných šatech, v rukavičkách, s kloboučky ve vlasech a s paraplíčky. Za ruku je většinou vedl pán v podivném obleku a vysokém klobouku. Koně ržáli, jejich kopyta klapala na kameni, dámy se hihňaly a pánové jim dvorně pomáhali do povozů. Evelin byla jako opařená, chvíli si myslela, že se ocitla na natáčení jakéhosi historického filmu, ale nikde neviděla žádné kamery. A když nikde nezahlédla maminku, tatínka ani malého brášku, dostala strach. Pak si všimla muže, který do dané scény jaksi nezapadal. Mohl být ve věku Evelinina tatínka. Na sobě měl dlouhý khaki plášť, zpod kterého vykuchovaly džíny a tenisky. Na hlavě, pod křivě naraženým cylindrem, mu rostly kudrnaté hnědé vlasy, na tváři rašil vous a bystrýma světle modrýma očima ji pozoroval. Když se setkali pohledem, neucukl, naopak se k ní rozběhl, schody bral po dvou a zpřímá se zeptal: „Kdopak jsi, děvče?“

„A kdo jste vy?“ opáčila odvážně.

„Jmenuji se Jonatán,“ řekl s úsměvem.

„Já jsem Evelin.“

„Tak se mi zdá, drahá Evelin, že ani jeden z nás sem jaksi nezapadá,“ řekl a podrbal se přitom na bradě. Okolní lidé se na ně ohlíželi, ukazovali na ně a něco si špítali, což Jonatánovi nebylo moc příjemné.

Evelin si toho však nevšímal, a tak jen řekla: „To tedy ne. Kde to vlastně jsme?“

„Přelom 19. a 20. století. Asi,“ řekl nejistě a rozhodil rukama.

„Páni!“ hvízdla Evelin vzrušeně. „To až povím Šimonkovi, ten mi bude závidět. To je můj mladší bráška, víte? A maminka s tatínkem mi určitě neuvěří.“

Jonatán zvažněl a zeptal se dívky, jak se sem vlastně dostala. Evelin mu rychle vylíčila, co se stalo, a on se jen čím dál víc mračil. Pak si povzdechl a vzal ji za ruku. „Poslouchej mě dobře, Evelin, musíš odsud co nejrychleji zmizet. Musíš se vrátit do svého času, jinak už svoji rodinu nikdy neuvidíš.“

Dívka se lekla a vypískla: „Ale jak?“

„Musíš projít prostředními dveřmi zpět do haly a pak těmi vlevo zase ven. Nepoleť to a nikde se nezdržuj. Čím déle tu zůstáváš, tím větší je pravděpodobnost, že se ztratíš v čase.“

„Děkuju,“ špitla hnědovláska a rozběhla se ke dveřím. Pak se naposledy otočila, zamávala mu a proskočila dveřmi. Hala zářila novotou, cihly byly jasně červené, mramorová podlaha se leskla a bylo slyšet funění parních lokomotiv. Evelin by je ráda viděla na vlastní oči. Udělala pár kroků k východu na nástupiště, pak se zarazila, když jí v hlavě zazněla Jonatánova slova: „A nikde se nezdržuj...“ a vzpomněla si na maminku, tatínka a malého brášku. Rozběhla se ke dveřím vlevo a proběhla na druhou stranu. Svět se s ní rozhoupal jako bárka na vlnách, a když se uklidnil, stála Evelin na tom samém schodišti jako před pár minutami. Jenže na náměstí z těch stejných kočičích hlav s kašnou uprostřed teď stála auta, troubily taxíky a vlevo pod schody na ni mávala žena v křiklavých šatech s krokodýlí kabelkou.

„Maminko!“ vykřikla dívka a vrhla se jí kolem krku, div ji neuškrtla.

„Stalo se něco, pusinko?“ ptala se žena udivená náhlým přívalem lásky. „A kde máš kytičku pro babičku?“

„Jé!“ vypískla Evelin a smutně pohlédla na své prázdné ruce. „Asi mi někde vypadla.“

Maminka si jen povzdechla, ale nehubovala ji. Místo toho ji nasměřovala k taxíku, kde už čekal tatínek, statný muž v kostkované košili a džínách se stejnými kaštanovými vlasy, které po něm zdělily obě děti, hodnými čokoládovými očima a hladce oholenou tváří. Šimonek seděl vzadu v taxíku a nadšeně vyprávěl rozesmátému řidiči o jejich cestě vlakem. V jeho podání příkrášlené o rytíře bijící se s draky a zachraňující princezny. Bylo mu teprve pět let a o čtyři roky starší Evelin si s ním moc ráda hrála, když ji neviděl nikdo ze spolužáků. Ti by se jí jistě smáli. Evelin to ale hrozně bavilo. Nejradši hrála princeznu, kterou chce sežrat zlý drak, a Šimonek byl rytíř, který ji zachraňoval.

Evelin nastoupila s maminkou dozadu za bráškou a tatínek si sedl dopředu vedle řidiče. Připásali se, a zatímco Šimonek celou cestu nadšeně švitořil, dívka koukala zamyšleně do prázdna. Pořád si v hlavě přehrávala ten zvláštní zážitek, a tak si téměř nevšimla, když zastavili před čtyřpatrovou budovou ze stejných neomítnutých cihel, z jakých byla postavena i nádražní hala. Toto byl ovšem hotel, který patřil babičce Rozárce, tatínkově mamince. Evelin z vyprávění věděla, že hotel vlastnila tatínkova rodina už po několik generací a že je „stráááášně“ starý, jak by řekl Šimonek. Zevnitř tak ovšem vůbec nevypadal, babička se o něj moc dobře starala, a tak na rozdíl od nádražní budovy byl hotel potěchou pro oko. Vše uvnitř zářilo zlatem, mramorová podlaha se leskla a nábytek byl čistý a udržovaný. Nalevo stál recepční pult a za ním přešlapovala mladá žena v uniformě, zrovna telefonovala. Když si všimla, že vešli, nahodila cvičený úsměv jako z reklamy na zubní pastu, a jakmile zjistila, s kým má tu čest, znovu zvedla sluchátko a informovala majitelku, že jí přijela rodina.

Rodiče s recepční zaujatě probírali, co je ve městě nového a kolik mají zákazníků, zatímco Šimonek šátral ručičkou na pro něj příliš vysokém pultu, na kterém však zahlédl cosi, co se tvářilo jako miska s bonbony. Evelin se zatím věnovala své oblíbené činnosti – pozorovala okolí. Tu si všimla, jak do haly vešel muž v khaki plášti

a cylindru a překvapeně si ji prohlížel. Ohlédla se po rodičích, ale vůbec si jí nevšimli, takže se k němu vydala na druhou stranu haly.

„Tak se znovu potkáváme, Evelin,“ usmál se na ni, ale působil jinak než před pár minutami. Vypadal uštvaně, jako by celou cestu běžel a zároveň jako by dvě noci nespal. „Nemůžu se tu dlouho zdržovat,“ vysvětloval a nervózně se ohlížel přes rameno, „pronásledují mě zlí muži. Doufám, že se ještě někdy setkáme a budeme mít čas si povědět víc.“ Chtěl se vydat pryč, ale pak se zarazil a vložil jí do ruky malou sádrovou sošku andělíčka. „Dobře ji opatruj, než se znovu uvidíme, Evelin. Sbohem,“ uklonil se, až se mu cylindr na hlavě nebezpečně posunul, a rozběhl se k hlavnímu schodišti vedoucímu k pokojům pro hosty.

Dívka za ním chvíli zmateně hleděla a pak si prohlédla sošku ve své dlani. Vypadala obyčejně a taky dost umolousaně. Malý andělíček s baculatými tvářičkami a v ruce svíral housličky. Evelin si ho zastrčila do kapsy právě ve chvíli, kdy k ní vzrušeně přiběhl Šimonek s pusou ulepenou od čokoládových bonbonů. „Kdo to byl?“ ptal se zvědavě. „Nebyl to rytíř?“

Dívka na něj nechápavě pohlédla, a to už bráška ukazoval na kapky rudé tekutiny na mramorové podlaze. „Tekla mu krev.“

Evelin se zastyděla, protože si toho vůbec nevšimla, ale než mu stačila odpovědět, vběhli do haly jako velký vítr dva muži v černých pláštích. Pátřavě se rozhlíželi kolem, pak uviděli krev a dali se po její stopě jako divocí psi štvoucí kořist. Evelin si přitáhla brášku blíž k sobě a rozhlédla se kolem, co tomu říkají dospělí. Nikdo si však cizinců nevšiml, jako by je vůbec neviděli. Jen Šimonek se přikrčil a přivinul se blíž k sestřičce. Evelin v hrudi dívoce bouchalo srdíčko. Bála se a byla zmatená. Kdo byli ti muži? A proč pronásledovali Jonatána? A co se mu stalo, že krvácel? Bylo to snad dílo těch zloduchů v černém? Když zmizeli na hlavním schodišti, Evelin vzala brášku za ruku a dovedla ho k rodičům.

Chtěla jim o tom všem povykládat, ale předběhl ji Šimonek, když dětským hláskem vypravoval: „Právě jsem viděl rytíře! Byl tááákhle veliký a tekla mu krev, protože určitě bojoval s draky! A honili ho zlí lidé, jezdcí na dracích v černých pláštích...“

A dospělí naoko vážně přikyvovali a pak se tomu smáli. A Evelin pochopila, že by jí stejně nic z toho, co se jí stalo, neuvěřili.

Navlakovém nádraží stála uprostřed haly mladá dívka. Kaštanové vlasy měla pečlivě spletené do francouzského copu a světle modré oči jí zaujatě jezdily kolem. Už je to pět let a tady se nic nezměnilo, pomyslela si. Pohled jí padl na trojici dvojdílných dveří vedoucích z haly na náměstí. Teď zkoumavě přecházela od jedněch k druhým, rukou hladila tmavé dřevo a zvědavě nahlížela do matných tabulek skla. Dveře vypadaly naprosto obyčejně, stejně jako lidé, kteří jimi procházeli. Přesto Evelin pocítila nervozitu, když měla vzít za kliku. Doba pohádek, draků, rytířů a princezen byla pryč, nahradila je doba módy, šminek, kosmetiky a nákupů s kamarádkami, pokukování po chlapcích, no prostě dospívání. Už neviděla draky vylézající zpod laviček, ani si s bráškou nehrála na princeznu. Fantazie jako by se vytratila a nahradila ji mnohdy krutá realita. Tak například, když se ráno probudila a při pohledu do zrcadla zjistila, že jí na nose vyrašil obří pupínek. Nebo když zjistila, že Petr, její tajná láska, už chodí s tou nádherou z běčka. A tak vůbec.

Než stačila vzít za kliku, doběhl k ní Šimonek a nadšeně hlásil: „Vidělas ten obchod se zmrzlinou? Ta čokoládová vypadá úžo!“ A pak na ni udělal psí oči.

Evelin se stále kroutil žaludek nervozitou, a tak neměla na zmrzlinu vůbec chuť, ale nemohla Šimonkovi odmítnout. Když se pak se spokojeně mlaskajícím bráškou, který se snažil zdolat obří porci lentilkové zmrzliny v kornoutu, vydala zpátky ke dveřím, vybrala si ty prostřední. Pro jistotu. Vzala brášku za ruku a protáhla ho skrz. Na náměstí pražilo polední slunce, byl horký letní den a Šimonkova zmrzlina se okamžitě začala roztékat.

„Honem to sněž,“ doporučila mu sestra a jala se volat taxíka.

Když konečně dorazil, měl Šimonek zmrzlinu snědenou a pod nohama mu zůstala čokoládová loužička. Evelin vytáhla z malé kabelky vlhčený ubrousek a podala ho bráškovi se slovy, aby neudělal v taxíku svinčík.

Když dorazili do hotelu, na recepci už je nedočkavě vyhlížela babička. Byla to čiperná žena, které by nikdo věk pětadesáti let nehádal. Snad jen podle vějířků vrásek kolem úst a očí. Měla krátce strížené vlasy obarvené na mahagonově červenou, světle zelené oči a na sobě šedý kalhotový kostýmek.

„Tak tady jste!“ zahlaholila, jakmile je spatřila, a láskyplně je stiskla v náručí. „Ukažte se mi. No ne, ty jsi ale vyrostl, ty můj malý rytíři,“ a pocuchala Šimonkovi vlasy. „A co naše princezna? No ne, ty už jsi holka na vdávání! A jak jsi šikovná, že jsi úplně sama přijela až sem, a ještě se postarala o brášku.“

„Ale babi,“ červenala se Evelin, „vždyť už je mi čtrnáct.“

„Já vím, já vím, a Šimonkovi devět, vid? Jak ten čas neúprosně letí. Tolik bych si přála být zase mladá. Kéž by jen šel ten čas vrátit,“ posteskla si.

Evelin se zakabonila. Její zážitek s cestou do minulosti se jí teď zdál už jako vzdálený sen. Kolikrát se sama sebe ptala, jestli se to skutečně stalo, a čas od času o tom dokonce zapochybovala. Pak se však vždy podívala na sošku andělíčka a nabyla jistoty.

Babička je zlatě zdobenými dveřmi odvedla do svých soukromých pokojů. Vešli do světlého salónku plného pěkného starožitného nábytku. Šimoněk se bez váhání zabořil do červeného sametového ušáku a usnul.

„No teda,“ podivila se babička.

„Vstávali jsme brzy ráno,“ vysvětlila Evelin a usmála se na spícího brášku.

„A nechceš si taky odpočinout?“ zeptala se jí postarší dáma starostlivě.

„Kdepak,“ zavrtěla dívka hlavou. „Vyprávěj mi, jaké to bylo, když jsi byla mladá,“ zaprosila.

„No tak dobře, ty moje беруško, ale nejdřív zavolám tatínkovi, že jste dorazili v pořádku, aby neměl strach.“

Na chvíli zmizela a pak se objevila s velkým fotoalbem v modrých sametových deskách. Dlouho si prohlížely fotky a babička jí vyprávěla o časech pro dívku tak vzdálených.

„Kdo je toto?“ zeptala se Evelin náhle a zabořila prst do prsou malého klučiny, snad ve věku Šimonka, s kudrnatými vlásky.

„Ach,“ povzdechla si babička a pohládila fotku. „To je tvůj strýček.“

„Já mám strýčka?“ podivila se dívka.

„Ztraceného,“ přikývla babička. „Když mu bylo devět let, rozhodl se vypravit sám na nádraží, aby mi koupil kytičku. Chtěl mě rozveselit, nechal mi lístek, abych se nebála, ale já byla stejně strachy bez sebe. Když jsem doběhla na nádraží, byl pryč. Nikde jsem ho nemohla najít, policie celé týdny prohledávala město i okolí, ale marně. Jako by se po něm slehla zem,“ sklonila hlavu a po tvářích jí stekly dvě velké slzy.

„Proč mi o tom tatínek nikdy neřekl?“ divila se Evelin.

„Byl ještě moc malý, když se to stalo. Byl o sedm let mladší než Jonatán.“

„Jonatán?!“ vypískla dívka.

„Ano, tak se jmenoval,“ přikývla babička.

Mohl to snad být ten Jonatán, kterého potkala v minulosti? Ten, který jí dal sošku andělíčka? Evelin vše vířilo hlavou. Je pravda, že se trochu podobal tatínkovi. Babička si jejího rozrušení přes své vlastní nevšimla a dál otáčela listy fotoalba. Pak se zastavila u velké fotky, na které byli na zahradě čtyři lidé. Žena v květovaných šatech, která v náručí chovala miminko, a muž v obleku a klobouku, jehož se za ruku držel ten samý kluk jako na minulých fotce.

„Tady jsme ještě všichni,“ posteskla si babička. „Tady to miminko je tvůj tatínek, ten jediný mi zbyl.“

„A ten muž, to je dědeček?“ zeptala se Evelin a prohlížela si vážného pána.

„Ano, to je Alfons,“ odpověděla žena příkře. Poposedla si na pohovce a uhladila si vlasy.

Evelin vycítila, že se o tom nechce bavit, ale její zvědavost byla příliš silná, proto se zeptala: „Co se s ním stalo?“

„Odešel od nás.“

„Prostě jen tak?“ podivila se.

„Tvůj dědeček se rád toulal, Evelin. Říkal tomu cestování časem, ale to jsem mu samozřejmě nevěřila. Každopádně vždy zmizel a objevil se za nějaký čas, někdy za týden, jindy za měsíc, naposledy za rok. Prosila jsem ho, aby neodcházel, ale jemu byly cesty vždy přednější než rodina. Vymýšlel si všemožné báchorky, než aby mi řekl pravdu, kam doopravdy jezdil. Pak jednoho dne, to byl tvému tatínkovi sotva rok, odešel na nádraží a už se nevrátil,“ v hlase jí zazněla velká hořkost.

„Třeba se opravdu ztratil v čase,“ zamumlala dívka tiše.

„Co to povídáš, dítě?“ vyděsila se babička, která měla uši jako rys.

„Povím ti to, ale musíš mi slíbit, že to nikomu neřekneš a taky že mi budeš věřit.“

Jakmile jí to babička slíbila, vylíčila jí Evelin podrobně, co se před pěti lety stalo. Jak se ztratila na nádraží, propadla do minulosti a tam potkala muže, který jí pomohl najít cestu zpátky. Jak pak přišel do hotelové haly a dal jí sošku andělíčka a jak –

Tady ji starší dáma zarazila, protože chtěla tu sošku vidět. Evelin ji neochotně vytáhla z kabelky a položila ji babičce do dlaně. Ta s ní chvílku otáčela a pak se rozplakala a vyběhla z pokoje. Evelin seděla jako opařená, nechápala, co se stalo. Hleděla na sošku, kterou žena nechala na konferenčním stolku. Za nějaký čas se babička vrátila, na tvářích měla ještě červené stopy po potůčcích slz, ale vypadala už klidnější. V ruce nesla malou koženou knížku a položila ji Evelin do klína.

„Tu knížku napsal tvůj dědeček, je to prý jeho deník z cest. Chtěl, abych si ho přečetla, ale mě to nikdy nezajímalo. Pro mě to byly lživé bláboly, ale tebe by to zajímat mohlo.“

„Takže mi věříš?“ ujistila se Evelin.

„Věřím, beruško. Vidíš toho andělíčka? Dala jsem ho Jonatánovi o devátých narozeninách, aby ho chránil. Na spodu jsou vyryté jeho iniciály, vidíš? J. L. jako Jonatán Lípa.“

A opravdu. Evelin si sošku zastrčila zpět do kabelky a otevřela deník. Myslela si, že si ho přečtou s babičkou spolu, ale ta jen zavržela hlavou a zvedla se z pohovky.

„Musím si na chvílku lehnout, jsem z toho ze všeho nějaká unavená.“

A pak ji tam nechala samotnou. Evelin pohlédla na brášku, který spal v křesle jako pařež. Občas sebou zaškubal, jako by právě bojoval s nějakým drakem, anebo něco nesrozumitelně zamumlal. A Evelin se pustila do čtení. Stojací hodiny právě ukazovaly čtvrt na dvě, a když dočetla, ukazovaly už půl třetí. Dívka zívla, na chvíli zavřela oči, aby si srovnala myšlenky, a pak jí zakručelo v žaludku. Uvědomila si, že naposled jedla dopolední svačinku a že babička v tom rozrušení zapomněla na oběd. Šimonek stále spal, a tak zastrčila knížku do kabelky a vydala se do hotelové kuchyně pro něco k snědku.

Když se s tácem sušenek a dvěma obloženými bagetami vracela přes hotelovou halu, překvapením vypískla a pak se rozběhla ke vchodovým dveřím, kde zahlédla povědomého muže v khaki plášti.

„Strýčku!“ vykřikla a nevěšmala si toho, že jí při běhu několik sušenek spadlo na podlahu, kde se rozbily na tisíc drobků.

„No ne, Evelin, málem bych tě nepoznal. Ty si teda vyrostla do krásy,“ usmál se na ni a dívka jemně zčervenala. „Takže říkáš strýček? Přemýšlel jsem, jak jsme příbuzní. Jak už je to dlouho?“

„Pět let,“ odpověděla mu Evelin celá šťastná, že ho vidí zdravého a živého. „Tehdy jsi byl zraněný,“ připomenula mu.

„Ano, bylo to jen škrábnutí. Už se to zahojilo. Takže můj malý bratříček už má dvě děti...“ povzdechl si.

„Tři,“ opravila ho. „Nedávno se mi narodila sestřička, proto zůstali rodiče doma.“

„Jaké štěstí,“ pokýval hlavou, ale v hlase mu zazněl smutek.

„Nechceš se potkat s babičkou? Určitě by byla šťastná, že tě vidí,“ navrhla mu, ale strýček odmítl.

„Čas je prapodivná věc, Evelin,“ řekl. „Jak rád bych svoji maminku zase viděl, ale nejde to. Ti zlí lidé by mě pak velice rychle našli. Už takhle hodně riskuju, že jsem tady.“

„Pořád tě pronásledují ti strážci časoprostoru?“ zeptala se Evelin.

„Ano a nikdy nepřestanou. Ale jak jsi je to nazvala?“

„Strážci časoprostoru, zmínil se o nich dědeček ve mém deníku. Prý stráží čas, aby plynul správným směrem. Nemají rádi cestovatele

časem, jako jsi ty nebo dědeček, protože můžou něco pozměnit v minulosti a tím změnit budoucnost," vysvětlila mu.

Strýček se velmi podivil, že si jeho tatínek vedl deník, a hned ho chtěl vidět. Dívka slíbila, že mu ho ukáže, když jí poví, co se mu stalo. Jonatán souhlasil, a tak se vydali do blízkého hotelového parčíku. Byl menší, ale zato skýtal plno příjemných zákoutí pod stromy a mezi keři, kde byl chládek a soukromí. Usídlili se na lavičce pod rozložitým platanem a nejdříve snědli bagety. Pak se strýček pustil do vyprávění:

„Čas je prapodivná věc, Evelin,“ opakoval se strýček Jonatán. „Když jsem poprvé propadl časem do minulosti, bylo mi sotva devět let. Tehdy večer moje maminka hodně plakala, protože to byl už rok, kdy můj tatínek odešel, a ona se bála, že se nikdy nevrátí. Ráno jsem se rozhodl, že zajdu do květinářství na nádraží koupit jí kytičku, abych ji trochu rozveselil. Koupil jsem jí krásnou růži, ale když jsem prošel dveřmi na náměstí, ocitl jsem se v jiném čase. Byl jsem zmatený a dostal jsem hrozný strach. Běhal jsem sem a tam, do haly a ven jako hadrový panáček na nitce, a když jsem se konečně uklidnil a zjistil, jak dveře fungují, bylo už pozdě. Byl jsem beznadějně ztracený v čase. Proto když jsem tě tehdy uviděl s kytkou v ruce a v podivném oblečení, nemohl jsem dopustit, aby se ti stalo to, co mně.“

Odmíchl se a sklonil hlavu bolestnou vzpomínkou. Až teď si Evelin uvědomila, jak vypadá hrozně. Plášť měl na mnoha místech roztržený a špinavý, vlasy spleené potem a tvář zbrázděnou vráskami starostí. Vypadal jako štvanec, který neměl nikdy spočinout, který se musel neustále obávat o život.

„A pak tě začali pronásledovat strážci?“ zeptala se, aby přerušila tísnivé ticho.

„Ano, běhal jsem z času do času jako šílenec, až si mě všimli. Chtěli, ať se vrátím do své doby, ale já nevěděl jak. Teď po těch letech ani nevím, kam patřím,“ odpověděl smutně.

„Myslím, že ti chybí kotva, strýčku,“ řekla Evelin a hodila drobkou po bagetě holubům.

„Kotva?“ podivil se Jonatán upřímně.

„Dědeček o ní psal v deníku. Byla to ta nejdůležitější věc na cestování časem. Kotva spojuje cestovatele s jeho dobou. Když na ni usilovně myslí při procházení dveřmi času, ukotví ho bezpečně v jeho době jako bárku v přístavu.“

„To je zajímavé,“ zamyslel se strýček.

Evelin vytáhla z kabelky dědečkův deník a podala mu ho. A zatímco v něm Jonatán listoval, zaklonila hlavu a zahleděla se na nebe, které prosvítalo mezi větvemi platanu. V koruně zpívali ptáci a listy ševelily. Byl krásný letní den, takový, který nejradši strávíte někde u vody nebo procházkou v přírodě. V parku panoval zvláštní klid. Kam se ztratili všichni lidé? Podivila se v duchu Evelin. Byli tu skoro sami a začalo se připozdívat. Protože však bylo léto, slunce ještě stálo docela vysoko na obloze. Tu si Evelin uvědomila, že se o ni bude babička bát! Nenechala jí žádný vzkaz a potom, co se jí ztratili dva milovaní lidé, bude jistě strachy bez sebe.

Vyskočila na nohy: „Musím se vrátit, babička se bude bát.“

„Počkej, Evelin,“ zadržel ji strýček. „Musím tě o něco požádat.“

„Ach ta soška,“ uvědomila si Evelin, vytáhla ji z kabelky a podala ji strýčkovi. „Proč jsi mi ji vlastně dal?“

„Věděl jsem, že když ti ji dám, znovu se setkáme. Děkuji ti. Ale to není to, co jsem ti chtěl,“ vážně se na ni zadíval a Evelin znervózněla, ten pohled znala a neznamenal nic dobrého.

„Oč jde, strýčku?“

„Chtěl jsem tě požádat, abys mi pomohla změnit minulost,“ sdělil Jonatán prostě.

„Ale to je zakázané!“ vyhrkla hnědovláska a rozhlédla se kolem, jako by se bála, že se každou chvíli odněkud vynoří strážci. „Cestovatelé nesmí měnit minulost.“

„Máš pravdu, Evelin,“ přikývl vážně, „ale já věřím, že my dva to udělat musíme. Nedokážu to vysvětlit, ale cítím, že je s časem něco v nepořádku a my to musíme napravit.“

„A co chceš tedy změnit?“ zeptala se, když v ní zvědavost přebila strach. Rukou si zastrčila uvolněný pramen vlasů za ucho a naklonila se k strýčkovi, jako by jí měl sdělit státní tajemství.

„Musíme zabránit tatínkovi, aby odešel na svou poslední cestu. Když neodejde, nezmizí v čase, maminka nebude smutná a já se nevydám na nádraží pro květiny a neztratím se. Ty budeš mít babičku, dědečka i strýčka a všichni budou šťastní,“ přesvědčoval ji.

„Ty věříš tomu, že dědeček zmizel v čase?“ zeptala se dívka zvědavě.

Jonatán rozhodně přikývl. „Když jsem byl malý, vyprávěl mi před spaním o svých cestách. Byly to pohádky na dobrou noc. Zmínil se i tom, že schopnost cestovat časem se v naší rodině dědí. Občas to sice někoho přeskočí, ale byl si jistý, že ze mě bude jednoho dne také cestovatel,“ trpce se usmál. „Já ty pohádky miloval, tehdy se mi to zdálo kouzelné a vzrušující...“

„Možná se dědeček ztratil v čase stejně jako ty, proto se nevrátil,“ vyslovila Evelin svou domněnku.

Strýček se na to zamračil a namítl, že měl přeci svoji kotvu.

„Třeba ji ztratil nebo ho chytili strážci,“ pokrčila rameny.

Chvíli mlčky stáli a rozjímali, když se náhle zvedl podivný vítr, opřel se Evelin do zad a pocouchal jí vlasy. Zamrazilo ji v zátylku a ona sebou škulbla.

„Strážci! Vstoupili do našeho času,“ vykřikl strýček. „Musíme zmizet, než nás vystopují. Musíme projít dveřmi do minulosti.“

„Ale co když nás chytí? Co když se nám to nepovede nebo se ztratím v čase stejně jako ty? A co když se nám to podaří a můj tatínek nepotká maminku a já a bráška nebudeme existovat?“ zpanikařila Evelin a ustoupila několik kroků vzad. „Proč vůbec chceš, abych šla s tebou?“

„Sám to nezvládnou, Evelin. Chápu, že máš strach, a máš pravdu, nemůžu ti dát žádné záruky. Jen cítím hluboko v srdci, že je to náš úkol.“

„Proč nemůžeš zůstat tady? Babička by byla šťastná, i tatínek,“ zkusila ještě chabě.

„Už jsem ti říkal, Evelin, že jsem nadobro ztracený. Strážci mě nepřestanou pronásledovat, dokud nebudu ve své době. Jenže to se nikdy nestane. Hledal jsem celé roky. Ale když jsem naposledy opustil svůj čas, bylo mi devět let, za tu dobu jsem zestárl. Nehledě na okolní čas, můj vnitřní čas běžel naprosto nesmlouvavě. Zestárl jsem, ale ani nevím,

kolik mi je let. Musel bych najít tu konkrétní vteřinu v čase, do které nyní patřím, ale to nejde. Tak třeba ty, paříš přesně do tohoto okamžiku času, kdyby ses jen o vteřinu vychýlila, už bys nebyla v pořádku. Tatínkovi pomáhala kotva, ale já jsem nadobro ztracený. Jsem štvanec, Evelin,“ v zoufalství nakopl botou kámen a pak si složil hlavu do dlaní.

Evelin si v tu chvíli vybavila, jak každý podzim za větrného počasí pouští papírové draky. Drak si létá v oblacích, zatímco člověk dole drží provázek a tím ho bezpečně poutá k zemi. Jednou se však Evelin šňůrka přetrhla a drak uletěl neznámo kam, nikdy ho už nenašla. Strýček byl takový drak, který ztratil svůj provázek, a tak se bude navždy sám a ztracený zmítat ve větru. A tak se dívka rozhodla.

„Pomůžu ti, strýčku, protože tys mi taky pomohl, když jsem potřebovala.“

Jonatán ji samým štěstím vzal do náruče a zatočil se s ní ve vzduchu. Pak ji postavil zpátky na zem. Strážci jim byli v patách a docházel jim čas. Museli jít. Evelin si znovu vzpomněla na babičku a brášku, chtěla se rozloučit, ale strýček zavrtěl hlavou. Když se vše podaří, vše bude jinak, když ne, tak...

Evelin se s těžkým srdcem rozběhla se strýčkem na nádraží. Proplétali se zapadlými uličkami a každou chvíli se ohlíželi přes rameno a krčili někde v tmavém rohu. Podařilo se jim doběhnout k železniční stanici, aniž narazili na strážce, až se to Evelin zdálo příliš snadné. Zastavili se před schody.

„Dveře vlevo vedou do minulosti. Dveře uprostřed jsou dveře současné a dveře napravo vedou do budoucnosti. Určují však vždy jen směr proudu času, nikdy ne přesné místo. Je to taková ruská ruleta. Nebo alespoň já nepřišel na to, jak si zvolit přesný čas. Ale když jsem četl to, co psal tatínek o kotvě, napadlo mě, že bychom toho mohli využít. Zkusím usilovně myslet na den předtím, než odešel. Když budeme mít štěstí, přeneseme nás to právě tam.“

Pak ji chytil za ruku, vyběhli schody a prošli dveřmi vlevo. Strýček při tom zavřel oči a vzpomínal na den, kam se chce dostat, a Evelin se přidala s myšlenkou: „Prosím, ať to vyjde.“

Svět se rozhoupal, a když se zastavil, stáli ruku v ruce v nádražní hale, která se nijak zvlášť nelišila od té z Evelininy současnosti. Jen lidé byli poněkud zvláštně oblečení, samé šustáky, mrkváče a tep-lákové soupravy. Strýček doběhl k trafice a vzal do ruky noviny s názvem Rudé právo.

„8. září 1986! To je skvělé, to je tak skvělé!“ vykřikl vítězoslavně.

Prodejce v trafice se na něj podíval jako na blázna, a když strýček vrátil noviny do regálu a vydal se pryč, brumlal si pod fousy cosi o psychiatrické léčebně.

„Tak Evelin,“ rozzářil se strýček, „tohle se nám povedlo. Teď už jen stačí najít tatínka a přesvědčit ho, aby zítra ráno nikam nechodil.“

Ukázalo se, že zas tak jednoduché to nebylo, když se kolem půl desáté večer unaveně ploužili parkem u hotelu, což bylo poslední místo, které ještě nezkoušeli prohledat. Pouliční lampy park ozařovaly jen matně a Evelin strašně kručelo v žaludku. Naposled jedla bagety a teď měla pocit, že si její žaludek dává k večeři sám sebe.

„Tam!“ upozornil ji strýček šeptem a ukázal na muže v šustákovém kabátě, jak sedí na lavičce, hlavu zakloněnou a oči zavřené. Vypadal, jako by spal, ale ve skutečnosti byl velice pozorný, a když se přiblížili, zvedl hlavu a tázavě se na ně zahleděl.

„Ahoj, tati,“ řekl Jonatán prostě.

„Ahoj, dědečku,“ přidala se Evelin.

Muž s vlasy stejné hnědi a očima stejné modři, jakou oplývali i jeho potomci, se na ně vyjeveně podíval, ale pak mu v očích zajiskřilo a prohlásil: „Byl jsem zvědavý, kdy k tomu dojde,“ a usmál se na ně, čímž jim vzal řeč. „No netvařte se tak překvapeně, mysleli jste si, že vás pošlu do háje, co? Pche. Bylo mi jasné, že se to může stát. Cestování časem se dědí a já si popravdě vždy přál setkat se svými příbuznými. Když jsem byl malý, navštívil mě můj pradědeček,“ vysvětlil. Pak vstal a objal je. „Takže ty jsi můj syn? A moje vnučka? Moc rád vás oba poznávám.“ Pak uviděl jejich vážné výrazy a povzdechl si: „Tuším, že to nebude jen taková přátelská návštěva z budoucnosti, vidíte? Tak o co jde?“

„Nesmíš zítra nikam jít, nesmíš odejít časem,“ řekl Jonatán naléhavě. „Už se nikdy nevrátíš a pak se ztratím i já.“

„Ach chlapče,“ povzdechl si dědeček, „to je mi líto. Ale já musím odejít. Nemám na výběr.“

„Ale proč?“ nechápal Jonatán. „Cožpak je ti jedno, že nás všechny uvrhneš do neštěstí? Mě, maminku, a dokonce i svá vnoučata? Copak ti na ničem nezáleží?“

Dědeček se zamračil. „Samozřejmě, že mi to není jedno!“ vykřikl rozhořčeně. „Ani nevíš, jak mě to vědomí trápí, ale ani tak nemohu zůstat. Když jsem odešel naposledy, něco jsem strašlivě pokazil. Změnil jsem minulost a narušil tak čas. Strážci mě tehdy chytili, proto jsem se vrátil až po roce. Popravdě jsem doufal, že se to nějak vstřebá a nebude to mít následky. Ale to se samozřejmě nestalo. Musím to napravit, je to moje povinnost.“

Vtom se jim pod nohama zatřásla země a Evelin se vystrašeně chytla strýčka za ruku. „Vzpomínám si, že než jsi odešel, bylo zemětřesení časté,“ řekl Jonatán zachmuřeně.

„To jsou projevy narušeného času, svět se začíná rozpadat,“ povzdechl si dědeček, pak si prohrábl husté kaštanové vlasy a poplácal syna po rameni. „Nedá se nic dělat, synku.“

„Takže odejdeš i přesto, že budeme všichni nešťastní?“ zkusil ještě naposledy strýček v záchvatu zoufalství.

Dědeček se jim postupně oběma zadíval do očí a prohlásil: „Je lepší, abyste měli nějakou budoucnost než žádnou. Navíc,“ usmál se, „člověk, který má budoucnost, může změnit minulost!“ Pak se otočil a odešel k hotelu.

Evelin a Jonatán si zdrceně sedli na lavičku. Jonatán se topil v zoufalství, nic nedokázali, nepodařilo se jim dědečka přesvědčit, nepodařilo se jim změnit budoucnost, všechno je ztracené. Dal si hlavu do dlaní a tiše se rozplakal. Evelin zírala sklíčeně na zem posetou opadanými barevnými listy. Bylo jí chladno, protože měla na sobě jen letní šaty, ale teď jí na tom nezáleželo. V hlavě jí běžely myšlenky jako dostihoví koně, střídané vzpomínkami a útržky rozhovorů,

obličejů jejích milovaných. Zapomněla se dědečka zeptat, co je to ta kotva, a teď se už nebude moct vrátit do své doby. Byla ztracená jako strýček. Složila hlavu do dlaní, nohy přistrčila k bradě a schoulila se do klubíčka. Nezbývalo než čekat na ráno.

Evelin se probrala, když jí o ucho zavadila odfouknutá větvička. Probudila se ze zvláštního snu a v hlavě jí stále doznívalo: „Člověk, který má budoucnost, může změnit minulost.“ Trhla sebou a zjistila, že strýček klimbá vedle ní, byla ještě noc, ale nebe už dostávalo lehce narůžovělý odstín a Evelin pochopila, že za chvíli bude svítat. Vytáhla z kabelky dědečkův deník a začala jím zuřivě listovat. Musí být přece nějaké řešení, pomyslela si. A pak, jako by to osud chtěl, právě když otočila na poslední stránku deníku, objevila skrytou kapsu v jeho deskách, a když ji otevřela, našla v ní schovaný zažloutlý dopis nadepsaný: „Pro moji lásku“. Evelin dopis okamžitě otevřela a začala číst.

„Má milovaná Rozárko,

vím, že jsem Ti slíbil, že už se na žádnou další cestu nevydám, a věř, že kdyby to nebylo nezbytné, nic by mě nepřinutilo vás opustit. Jsi to nejcennější, co mám, jsi moje kotva, láska poutá naše srdce jako neviditelné lano a vždy mě k Tobě dovede jako loď do přístavu. Nebýt Tebe, ztratil bych se v čase a už nikdy nenašel cestu domů. Chci, abys věděla, jak moc Tě miluji. Jak moc si vážím toho, že jsi mojí ženou. Pevně věřím, že mi tuto poslední cestu odpustíš, přestože Ti nemohu vysvětlit, proč odcházím. Je to však velice důležité. Prosím, postarej se o naše syny, kdybych se nevrátil.

S láskou

Tvůj Alfons“

Evelin vyskočila na nohy a třásla se strýčkem, dokud ho neprobudila. „Co se děje?!“ vyskočil zděšeně z lavičky.

„Pamatuješ si na den, než dědeček odešel? Co se tehdy stalo?“ vyhrkla.

„Maminka strašně brečela, když jí to tatínek řekl, strašně se pohádali. Maminka mu tehdy řekla, že jestli od nás odejde, ať už se nevrací, že už ho znovu nepřijme, že už se nemá kam vrátit,“ při těch slovech se otrásl.

„To je ono!“ vykřikla Evelin. „To je ono, strýčku! Babička byla dědečkova kotva. Když mu toto řekla, bylo to, jako by to pouto mezi nimi přerušila, přestala být jeho kotvou a dědeček se k ní nemohl vrátit. To znamená, že to ještě můžeme změnit, musíme babičku přesvědčit, aby to odvolala.“

Strýček ukázal na stále více oranžovějící oblohu. „Podívej, svítá. Je pozdě, vše je ztraceno.“

„Nic není ztraceno, dokud to nevzdáš!“ vykřikla Evelin a rozběhla se k hotelu. V té chvíli ji zamrazilo v zátylku, zvedl se vítr a za jejich zády se objevili dva muži v černém. Strážci časoprostoru je našli.

„Běž, Evelin, utíkej! Já je zdržím. Udělej, co musíš. Změň minulost a zajisti nám budoucnost!“ zakřičel na ni Jonatán a rozběhl se vstříc mužům.

Evelin na nic nečekala, přeskočila plůtek, který dělil park od chodníčku vedle hotelu, a vběhla přímo do haly. Nevšímalá si rozespálé recepční a zabušila na dveře k apartmánu ředitelky. Dveře se s trhnutím otevřely. V nich stála mladá žena s napuchlýma očima od pláče, přes sebe měla jen župan a Evelin v ní poznala svoji babičku. V rychlosti jí sdělila, co bylo třeba, a protože jí žena nevěřila, strčila jí do ruky dědečkův dopis. Když ho Rozárie přeletěla očima, zabouchla za sebou dveře a župan nežupan, rozběhla se tryskem k nádraží. Evelin jí byla v patách a celou cestu se modlila, aby to stihly.

Když doběhly na nádraží, zahlédly v ranním slunci dědečka, jak stojí u levých dveří vedoucích do haly s rukou na klíce. Babička zavřískla jeho jméno a on se překvapeně ohlédl. Vtom Evelin dohnali strážci, bez varování ji chytili za paže a začali ji táhnout pryč. Věděla, že je to její konec, ale ještě naposledy otočila hlavu a pohlédla ke dveřím. V jejím zorném poli právě babička skočila dědečkovi do náruče a pevně se k němu přivinula. Evelin se usmála a pak... přestala existovat.

O mnoho let později bylo v rodinném hotelu v Časínově pořádně veselo. Konala se tam totiž veliká oslava. Všude visely balonky, konfety a ozdobné stužky. Haly a pokoje voněly čerstvými květinami, ve

společenském sále hrála živá hudba a tančilo se. Pohledný skoro čtyřicátník s kaštanově hnědými vlasy a světle modrýma očima právě žádal o tanec svoji maminku. Postarší dáma s mahagonovým přelivem ho však se smíchem odmítla. Vzala za ruku svého muže, se kterým dnes slavila rubínovou svatbu, a naznačila hlavou k mladé hnědovlásce v krásných bleděmodrých šatech. Ta seděla jako pecka u stolu a dívala se na mladšího brášku, jenž právě vymetal parket se svou o rok mladší sestřenicí. Muž k ní došel, uklonil se a zeptal se: „Smím prosit, má drahá Evelin?“

Dívka se se celá rozzářila. „Jasně strýčku! Bude mi potěšením.“

O autorovi

Kamila Prášková se narodila v roce 1994 v královském městě na jihu Moravy – bohužel však ne jako princezna. A tak se místo studia královské etikety vrhla na obor Všeobecná sestra na Masarykově univerzitě. V současné době se věnuje navazujícímu studiu, které prokládá časem stráveným s přáteli a rodinou. Od dětství miluje pohádky, je vášnivou čtenářkou a bujná fantazie ji přivedla k psaní vlastních fantasy povídek a romantických příběhů. Ve své tvorbě se snaží čtenáře pohladit po duši a pootevřít jim dveře do světa kouzel, zázraků a dobrých konců.

www.duhova-spisovatelka.webnode.cz

BUBÁCI A VÍLY

Jana Žirafice Fialová

„Mamí, mamí, já mám pod postelí příšeru.“ Zrzavý, střapatý kluk seděl na posteli, kolena přitažená k bradě si objímal rukama a dovo-lával se matčiny pozornosti.

„Kde by se tam vzala, Davídku?“ povzdechla si unaveně matka, objevivší se ve dveřích dětského pokoje. „Tatínek se přece večer díval.“

„Pod postel i do skříně,“ ozval se za ní mužský hlas. „A ujišťuji tě, že i kdyby se tu snad nějaký bubák potuloval, ani na jedno z těch míst by se nevešel přes hromadu hraček a jiných pokladů, které se pro jistotu ani nepokouším identifikovat. Věřila bys, drahá, že ze skříně na mě skočil krokodýl? Dovedeš si určitě představit, jak jsem se vyděsil,“ dodal divadelním šepotem k manželce. Chlapec se při vzpomínce na večerní incident tiše uchichtl. Otcův divoký souboj s nebezpečným predátorem v podobě plyšového ještěra byl nezapomenutelný.

„Tak vidíš, brouku, žádná příšera tu není. Hezky spinkej,“ vtiskla mu mamka polibek na čelo.

„Bud' chlap,“ dodal otec a pocuchal mu už tak rozčepýřené vlasy. „Za pár dnů ti bude sedm. Přece se nebudeš bát nějakých strašidel.“

„Stejně tam je,“ zamumlal kluk trucovitě, když se rodiče vydali ke dveřím. Otec lehce podrážděně protočil oči a zřejmě se chystal cosi poznamenat, ale matka ho předběhla.

„Dal sis pod polštář ten zoubek?“ zeptala se, předstírajíc, že synovu poznámku neslyšela. Otec zopakoval protočení očí, tento-krát však raději mlčel.

Chlapec přikývl. Jeho první mléčný zub. Tedy první vypadlý mléčný zub. Všem spolužákům už se jich vyměnilo několik, jen jemu pořád nic. Pomalu si začínal myslet, že je nějaký divný. Marně ho rodiče, a na poslední prohlídce i paní zubařka, ujišťovali, že na tom není nic divného, že to je naprosto normální.

„Myslíš, že přijde? Zoubková víla, víš?“ ujišťoval se, na chvíli zapomínaje na strašidla ve stínech.

„Určitě, ale musíš hezky spinkat. Zoubkové víly chodí, jen když spíš.“

„Tak dobře, já to zkusím,“ chlapec se až po bradu zachumlal do peřiny a pevně zavřel oči. Dveře se zaklaply a v pokojíku se rozhostilo ticho.

„Zoubková víla. To je ale pitomost,“ zavrčel muž tlumeně. „Ale já ji předvádět nebudu. Stačí mi Mikuláš, Ježíšek a každovečerní hledání bubáků. Ten kluk má příliš živou představivost.“

„Já se o to postarám,“ uklidňovala ho manželka. „Počkám, až usne, vyměním ten zub za korunu a bude.“

„Dal bych mu klidně deset korun, kdyby přestal věřit na každou nadpřirozenou potvoru, o které se doslechl,“ zabručel otec.

„Já vím, slyšela jsem, jak mu to nabízíš.“

„Jo, ale snažil jsem se zbytečně, on chce korunu od víly. Myslí si, že bude kouzelná,“ povzdechl si otec, ale pak mu v očích proběhly uličnické jiskřičky. „Co se takhle trochu zabavit, když už musíme čekat, až Davídek pořádně zabere?“ navrhl a sklonil se k manželčině krku. „Jsem upír,“ zamumlal do jejích vlasů a pokusil se svá slova potvrdit jemným kousnutím, ale žena se smíchem uhnula.

„Jdi ty, blázne. Ty si tak stěžuj na Davidovu představivost. Po kom to asi má,“ bránila se na oko, ale jen natolik, aby dokázali bezpečně překonat vzdálenost, která je dělila od jejich ložnice.

„Už spí?“ ozvalo se ze skříně, dveře se lehce pootevřely a ve škvíře se objevilo žluté svítící oko. Zpod postele se ozvalo zachrastění několika hraček a tiché zaklení a pak se odsud vynořila postava, která se tam prostě nemohla vejít. Nejmíň dva metry na výšku a navíc chlupatá jak angorská kočka.

„Ještě že jsem nadpřirozené stvoření,“ zabručel tvor a protáhl si mohutné tlapy. „Máš představu, co všechno tam nacpal? Dokonce i lego,“ brblal, zatímco se nakláněl nad pokojně oddychujícím chlapcem.

„Spí,“ oznámil směrem ke skříni.

„Konečně,“ zamumlalo oko, dveře se otevřely dokořán a vypustily do šera pokoje šimpanzu podobného tvora. „Ty si tak stěžuj,“ prohlásil šimpanzoid. „Příště se zkus nacpat do skříně.“ Přehopsal k posteli a nakoukl pod polštář. „No jo, je tady. První vypadlý mléčný zub. Copak ti lidi nic nevědí?“

„Že tě to ještě překvapuje,“ odpověděl mu druhý bubák nepřítomně, zaujat vyhlížením z jednoho z oken. „To je ta moderní doba. Noční můry léčí práškama a polednici znají akorát z nějaký básničky.“

„Jo, a Zubnička je roztomilá víla, která ti výměnou za tvůj zub donese peníze.“

„No to poslední opravdu dělá,“ zareagoval chlupatec. „Jinak by na ten zub neměla žádný nárok, takže by jí byl k ničemu. Akorát zapomínají na tu část, kdy zub použije, aby kradla dětem životní energii. A pak se diví, když je děcko pořád nemocné. Co rodiče?“ zajímal se.

Opičák se přesunul ke dveřím a opatrně vykoukl na chodbu. „Ti se věnují vlastní zábavě ve svojí vlastní ložnici,“ hlásil.

„Takže šance na brzkou návštěvu starostlivé matky s naprosto nevinnou mincí je minimální,“ konstatoval chlupáč. „Ještě máme naději, že se zubatka někde zatoulá, takže to přeci jen stihnou dřív než ona.“

„Taky bysme mohli vzbudit kluka. Když bude vzhůru, tak si sem ta nádhera netroufne.“

„To je proti pravidlům. A navíc by to bylo k ničemu. Prostě by to zkusil zítra. Víš, že mu matka řekla, že musí spát, aby víla dorazila.“

„Máš pravdu, ztraceně. Zrovna tohle si musí pamatovat,“ ulevil si šimpanz, přesunul se k chlapcově posteli a vyšplhal se na noční stolek, kde se usadil jak nějaká soška opičího Buddha. „Takže holt budeme čekat, hlídat a doufat.“

„Já hlavně doufám, že budeme čekat hodně dlouho. Nejlíp až do rána,“ nechal se slyšet jeho kolega. Bohužel, jako by to byla očekávaná

narážka, jakmile to dořekl, na venkovním parapetu se objevil drobný humanoidní tvoreček, velký zhruba jako křeček, kdyby se postavil na zadní. Na zádech mu třepotavě vířila křídélka a v ruce svíral hůlku, takže by na první pohled mohl být prohlášen za vílu. Už druhý pohled by ale odhalil spoustu nesrovnalostí oproti způsobu, jakým víly zobrazují pohádkové knížky. Tak například křídla nebyla ani trochu jiskřivá nebo průhledná. Poněkud sice připomínala motýlí, ale to jen když vezmeme v potaz, že mezi motýly se počítají i můry. Přičemž tahle můra byla navíc značně opelichaná. Ani tvoreček nijak zvlášť nevypadal jako roztomilá panenka. Spíš jako seschlá švestka, obdařená ručičkami a nožičkami. A ošklivě se šklebícím obličejem, vykukujícím zpod čupřiny špinavých, zacuchaných vlasů. Ale kouzelný nepochybně byl, protože naprosto bez problémů prošel oknem do pokoje, ačkoliv bylo pečlivě zavřené. Ke smůle chlupatce si vybral právě to okno, u kterého nikdo nestál, a s radostným výsknutím jako šípka zamířil k posteli. Při tom naprosto přehlédl nehybně sedícího opičáka. Ten si naopak nového návštěvníka všiml velice dobře, a jakmile se přiblížil na dosah, vymrštil dlouhou paži a pevně vílu sevřel.

„Smůla, Zubolape,“ okomentoval svůj zásah spokojeně. „Skočil jsi nám na nejstarší trik, jaký znám.“

„Pust mě, ty nádhero opičí,“ zapištělo stvoření vztekle. „Na to nemáš právo! Ten zub mi byl dobrovolně nabídnutý, nemůžeš mi bránit si ho vzít!“

„A nepovídej. Tak proč se sem plížíš jako zloděj, co? Proč prostě nenakráčíš středem a nevezmeš si ho?“ ozval se chlupáč sarkasticky. „Jestli ono to nebude tak, že ho před tebou nesmíme schovat, ale můžeme ti zabránit se k němu dostat. Což jsme právě udělali, jestli se nepletu.“

„Velkej a blbej,“ prskla víla. „Oba dva, abych byla přesná.“

Pak divoce mávla ručkou, ve které svírala klacíku podobnou hůlku. Ze špičky vylétl roj jiskřiček. Vzhledem k omezeným možnostem míření se jich většina neškodně rozlétla po prostoru, ale několik jich zasáhlo s hlasitým zaprskáním i jejího vězňáka a podpálilo mu krátké chloupky na hrudi.

„Jauvajs,“ vyjekl postižený a pokusil se volnou rukou plamínky zaplácnout. Při tom bohužel přestal dávat pozor na svého zajatce a lehce povolil sevření. Víla toho neprodleně využila, vyklouzla z jeho sevření a vylétla vysoko ke stropu, kde se třepotala, bezpečně mimo jeho dosah.

„Jak říkám, velkej a blbej,“ pošklebovala se z bezpečí pod stropem.

„Potvoro zatracená, křídlatá, drzá,“ zavrčel šimpanzoid. „Ale stejně je ti to k ničemu. Jak se přiblížíš, čapnu tě znova.“

„Cha chá, až naprší a uschne,“ vysmála se mu víla a začala složitě kejklovat hůlkou. Ať už ale chystala cokoliv, její plány překazil chlupáč, který právě objevil mezi Davidovými hračkami badmintonovou raketu a velmi zdařilým odpalem Zubničku odeslal přes celou místnost. Víla prosvištěla pokojem, rozmetala výstavku plastových postaviček z filmů a komiksů a otřesená a dezorientovaná se skulila do krabice s autíčky. Rachot, který při tom způsobila, ovšem probudil Davida, doposud spokojeně oddychujícího, netuše, co se kolem něj děje. Chlapec se posadil na posteli a nechápavě zazíral do tmy.

Do nočních návštěvníků jako když střelí. Šimpanzovitý bubák hbitě zmizel v nočním stolku. Víla, která se právě s prskáním a nadávkami drápala z krabice, vztekle zaječela a vylétla z pokoje tak rychle, že se napoprvé zapomněla odhmotnit a s hlasitým zadrnčením narazila do skla. A chlupáč se pokusil plavným skokem schovat na své oblíbené místo pod postelí. Bohužel si neuvědomil, že Davidova postel je vyzdobená jako formule, z kteréhož důvodu má vepředu souvislé, barevně pomalované čelo, s nímž se následně tvrdě srazil. Než se vzpamatoval natolik, aby svůj únik zopakoval úspěšněji, osvítilo místnost žluté světlo malé lampičky.

„Ty jsi bubák?“

Chlupáč si přestal ohmatávat rostoucí bouli a podíval se po hlase. Nad pelestí vykukovala zrzavá čupřina a široce rozevřené šedozelené oči.

„No, ano,“ připustil. „Ale nestraším tu,“ dodal rychle, když viděl, jak se chlupáci vyděšeně rozšiřují zorničky. „To je zásadní nepochopení situace, plynoucí z neznalosti základních faktů.“

„Cože?“ pípl David.

„Prostě to pojmenování používáte chybně. Bubáci nejsou strašidla. Bubák je člen speciálních jednotek označovaných Bojový útvar pro obranu a útok, zkráceně BUBAK.“ Chlupáč se s nadějí zadíval na Davida. Ten mu pohled opětoval poněkud zmateně.

„Něco jako strašidelný tajný agent?“ zkusil chlapec váhavě.

„Jasně,“ kývl chlupáč s úlevou, „něco takového.“

„Aha, a co tu děláte? A to škaredé, co odlítlo oknem, byl taky tajný agent?“

„Ne, to byla víla Zubnička,“ odpověděl bubák a usilovně se tvářil, že nevidí ošklivé obličejce, které na něj za chlapcovými zády dělal jeho kolega, vykukující z nočního stolku.

„Víla Zubnička?!“ vypískl chlapec. „Ta je přece taková celá bílá a hezká a hodná a sbírá vypadlé zuby a dává za ně pod polštář kouzelné penízky.“

„Hmm, jo, penízky, to dává. Jinak by si ten zub vzít nemohla, víš? Jenže hele, já bych ti to neměl vůbec povídat. Vlastně bych se s tebou neměl ani bavit. To by mě taky mohli vyhodit,“ dodal, když začal druhý bubák naznačovat, že jestli hned nezmlkne, tak ho zaškrtní.

„Já to nikde neřeknu,“ sliboval David, oči navrch hlavy. „A když mi to nedopovíš, tak budu všem vykládat o tom, co jsem tu dneska viděl,“ dodal vychytrale.

Chlupáč zaváhal. Nebylo moc pravděpodobné, že by chlapci někdo z lidí věřil, i kdyby svou hrozbu opravdu splnil, ale i tak. Pokud by se doneslo k jeho nadřízeným, že se nechal vidět, byl by v pořádném průšvihů.

„Dobře,“ rezignoval, „řeknu ti o víle Zubničce, ale pak zase zaležeš a budeš spát. A nikomu nepovíš ani slovo z toho, cos dneska viděl nebo slyšel. Jinak tě budu nadosmrtně chodit strašit,“ zakončil výhruzně.

David horlivě přikyvoval. Zrovna teď by ovšem byl ochoten slíbit, že si bude denně bez řečí uklízet pokoj, jen aby ten podivný

návštěvník nepřestal mluvit. Tohle bylo snad ještě zajímavější než návštěva Legolandu, se kterou se nedávno vyťahoval ve škole Tomáš.

„Ježíši, kolik je hodin?“ žena se vylekaně posadila na posteli, když jí do očí zasvítily rozverné paprsky jarního slunce. „Dane, já jsem zapomněla zajít v noci k Davídkovi a vyměnit ten zub. Můj Bože, doufám, že ještě spí.“

„Cože?“ zamrmal její muž rozespale, ale to už byla na nohou. Se synem se setkala v chodbě. Ťapkal v pyžamku a bos odhodlaně k jejich ložnici. Když zahlédl matku, napřáhl k ní drobnou dlaň s malým zoubkem.

„Ach,“ vydechla rozpacitě. „Víla nepřišla? To nic, možná jen měla hodně práce a nestihla to. Zkusíme to dneska v noci, ano?“

„Já bych si ho radši asi nechal,“ odpověděl chlapec. „Na památku. Schováš mi ho?“

Žena se s úlevou usmála. „Jistě zlato. Ukaž, schovám ho do krabičky k té mušli, co sis vloni přivezl z dovolené. A pak si uděláme nějakou dobrou snídani. Máš na něco chuť?“

„A mohl bych mít vafle?“ ozval se dětský hlas s nadějí.

„Ale proč ne, uděláme si vafle.“

„Vafle?“ ozvalo se z rodičovské ložnice a na chodbě se vynořil otec. „Někdo říkal vafle? Já chci taky vafle!“

„Vy jste moji dva mlsouni. Tak ale vyčistit zuby a učesat, šup, šup.“

Hlasy se pomalu vzdalovaly a v dětském pokoji si dva podivní tvorové vyměnili krátký pohled.

„Můžeš mi říct, jak tohle dáme do hlášení?“ zeptal se ten menší, šimpanzu podobný, porostlý krátkou hrubou srstí šedé barvy.

„Tak tam jenom napíšeme, že mise byla splněna, a hotovo,“ pokrčil rameny ten vysoký, mohutný, porostlý hustým oranžovým kožichem. „Nemusíme to nijak rozvádět, ne? Prostě běžná akce.“

„No doufejme, že nám to projde. Ale stejně jsem chvíli myslel, že mě z tebe klepne. A máš fešáckou bouli, víš o tom?“

„Ty zase vypadáš jako opelichaná opice,“ odsekl chlupáč s poukáním na holé místo, které jeho kolegovi zůstalo na hrudi po zásahu vílí magií. „Víš co, pojď, skočíme do StašBaru, dáme jednu dvě trpasličí šlehy a půjdeme napsat to hlášení,“ dodal smířlivě.

O autorovi

Pod pseudonymem Jana Žirafce Fialová se skrývá celkem obyčejná matka tří dětí, občanským jménem Karolína Kotová. Narodila se roku 1976 na severu Čech. Život, a hlavně vysoká škola, ji později zavály do hlavního města, kde se usadila a založila rodinu. Na chléb svůj vezdejší si vydělává v IT sféře a jako odreagování od každodenních starostí využívá četbu nebo rozličnou tvůrčí činnost. K psaní se dostala teprve nedávno, když se, na popud své dcery, odhodlala k pokusu vtělit svou fantasií do souvislého textu. Od té doby je pro ni psaní prioritou, zabírající téměř veškerý čas, který se jí podaří vyšetřit.

POŘÁD TU JSI

Monika Fišerová

Krčí se v chladné posteli,
rozpadlá vzpomínka za víčky.
Vše, co jsme měli a neměli,
ztratili prázdnými psaníčky.

Pořád tu jsi...

Tvoje tvář na fotce v úsměvu,
detaily z papíru vytesané.
S pochmurnou hudbou bez zpěvu
jdu časem zpět. Víím, co se stane.

Pořád tu jsi...

*Ve škole nudím se do krve,
Ty čekáš pod oknem s růží,
všechno je lákavě poprvé,
tělo, co chvěje se... touží.*

*Polibek rozpíjí obrysy těla,
Ty dýcháš mnou a já tepu Tebou.
Tónem „do navždy“ Tě rozezněla
lásky, co odnesla nás s sebou.*

*Dotekem duše a prolnutím rtů
mísí se bytost má s Tebou.
Konec nás dohonil na startu,
ztratit rok vojáka vedou.*

*Dopisy pojí, co zůstalo v dáli,
samota sužuje dychtivý dech.
O lásce, o smrti spolu jsme psali,
nicota pronikla za příběh.*

*V neznámém světě vzdáleném mému –
filosof se smrtí. Unikáš mi.
Bojím se, nechápu, směješ se všemu,
Ty nejsi Ty a nejsme už my.*

*Dny skáčou v roky, čas letí, plyne.
Tvá žena, Ty. Já a můj muž.
Zase jsme blíž, je to už jiné.
Budoucnost k zápěstí přikládá nůž.*

*Slova se v oblacích zatoulala,
činy už nejde vzít zpět.
Bytostnou schránku nabourala
smrt, ta má pod palcem svět.*

Pořád tu jsi...

*Ráno je černé jak opuchlá vdova,
z fotky v síni se usmíváš,
obklopen květy, já hledám slova,
ale Ty neodpovídáš.*

Pořád tu jsi...

V rozpadlé vzpomínce za víčky,
kde jsme se v déjá vu viděli.
Vším, co jsme měli a neměli,
vším, co jsme společně ztratili...

O autorovi

Monika Fišerová se narodila roku 1982 v Brně – na půli cesty mezi Jižní Moravou a Vysočinou – kde střídavě bydlela a žije doposud. Vystudovala obchodní akademii, pracovala jako asistentka obchodu ve vinařském podniku a v současné době působí jako manažerka úklidové firmy. Literatura ji přitahovala od dětství, jako malá si psala a ilustrovala pohádky, v dospívajícím věku tvořila poezii do šuplíku a celý život si vede osobní myšlenkové deníky. V současnosti pracuje na prvním románu. Ve volném čase se věnuje rozmanitým výtvarným technikám, kde převládá textilní a akrylová malba.

www.facebook.com/MonaCreative

PROSTITUTKA ODŠUZUJE SPOLEČNOST

Pavel Kantner

„Nahraj, Terko!“

Vysoká šestnáctiletá plavovláska s nezájmem přejela pohledem Adélu, urousanou nemotornou brunetku v ideálním postavení pod košem, a obloukem poslala míč hbitému Jakubovi. Ten doběhl ke koši, a než stihl někdo ze soupeřů zareagovat, bezchybně zavěsil.

Tereza s nadšeným zavýsknutím zvedla ruce nad hlavu. Její nahrávka pomohla červenému týmu otočit skóre ve svůj prospěch. Hrál se však dál a soupeř opět útočil na koš červených. A proměnil. Navzdory Terezině obětavému skoku do střely. Modří se opět dostali do vedení o jeden bod. Zbývaly poslední okamžiky hry. Tereza nahrála čtrnáctiletému Marcelovi, který měl volné pole. Ten uběhl několik kroků, a jak se k němu přiblížil první ze soupeřů, obloukem poslal míč Adéle, která opět zavolala ze své pozice pod košem. Tereza v duchu zaklela. Věděla, že to Adéla nedá.

Dívka zamířila, ale vyrušilo ji zavolání Jakuba: „Tady, Adélo.“ Taky věděl, že to nedá. Adéla ho však ignorovala a poslala míč na koš. Narazil do desky, zatočil se po obruči, spadl Adéle na nohu a odrazil se mimo hřiště. To byl konec nadějí. Tereza zlostně potřásla hlavou. Věděla to. Proto Adéle sama nenahrála. Nechápala, proč Marcel udělal takovou chybu.

Kapitánka červených, Tereza, pogratalovala Igorovi, kapitánovi modrého týmu, k vítězství a zamířila zpět mezi své spoluhráče.

„Nebud' naštvaná, vždyť je to jen hra,“ chytil dívku za ruku Marcel.

„Mně nevadí, že jsme prohráli, ale že jste se nesnažili!“ vyškubla se. „Stačilo, abys přihrál Kubovi, a bylo by to naše. Igor si to nezasloužil.“

„Já se přece snažila, Terko. Nemůžu za to, že to po té obruči sjelo dolů,“ povzdechla si Adéla.

„Ty určitě. Ze všech nejvíc,“ ironicky si odfrkla Tereza. „Celou hru stát pod košem a ani jednou se nevrátit do obrany je přímo na medaili!“

„Nechte toho, děcka,“ napomenul dohadující se svěřence vedoucí oddílu. „Modré porazíme ve fotbale. Hlavně musíme jako oddíl držet při sobě.“

„Kdy už bude oběd? Mě bolí nohy a mám hlad,“ stěžovala si Adéla.

Tereza protočila oči nad tou blbkou, co nevydrží ani desetikilometrovou procházku po rovné lesní pěšině, ale neřekla nic.

„Podívej, tam máš oběd,“ ukázal Daniel na lejno pod papírovým kapesníkem u cesty.

„Dobytku,“ reagovala Adéla.

„Copak, nemáš na něj chuť? Hříbek podpapírák?“

„Vážně musím odpovídat?“

„Asi ne, ale bylo by to lepší.“

„Musíš,“ vmísil se do toho Jakub. „Nevíš, že na otázky starších a společensky výše postavených je slušnost odpovědět?“

„Kdo rozhoduje o tom, kdo je v červeném oddíle výš postavený?“ vzdorovala Adéla. Tón hlasu naznačoval, že je přesvědčená o tom, že nikdo.

„Zeptej se, kohokoli chceš, a uvidíš, co ti odpoví,“ pokrčil rameny Jakub.

„Jak říká Kuba,“ přisvědčil Dan. „Abys viděla, že jsem gentleman, tak ti oběd donesu, aby ses nemusela ohýbat,“ rozešel se pro další lejno na kraji cesty.

„Nepřeháníte to už trochu?“ zeptala se Tereza. Adéla byla sice blbka, ale takové zacházení si přeci jenom nezasloužila.

„Ani ne,“ zahlaholil vesele Dan. „Podívej na tu špindíru. Ta se bude ještě oblizovat. Copak myslíš, že doma žerou něco jiného?“

Tereza přikývla a vzdálila se. Nepřišlo jí to správné, ale její starost to nebyla. Ať si dělají, co chtějí. Když se Adéla nebrání, asi jí to tak nevadí.

„Proboha, zahod' to, Dane!“ zaslechla ještě zdálky Kubův hlas. Nedalo jí to a otočila se. Zahlédla Dana, jak se od Adély odvrátil a s pokrčením ramen upustil lejno v papíru na zem.

„Pravidla?“ zeptal se kdosi.

„Každý proti každému,“ bez rozmýšlení vyhlásil vedoucí a odebral se k mapě studovat trasu. Měl pocit, že asi zabloudili, ale nechtěl, aby to svěřenci věděli.

Z šiškované každého proti každému se tak stala hra všichni proti Adéle. Nebohá dívka pobíhala z místa na místo a schytávala rány ze všech stran. Uhýbala, krčila se k zemi, pokoušela se utéct. Nepřátelé ji však trefovali všude. Děvče klopýtalo a drželo se za hlavu. Obě uši mělo zarudlé.

Tereza se všeobecné zábavy neúčastnila. Uvědomovala si, jak moc to musí dívku bolet, a opět jí to přišlo příliš kruté i pro tak blbé stvoření, jakým Adéla byla. Když se někdo podíval, sem tam nějakou šiškou hodila, aby se neřeklo. Úmyslně však mířila nanejvýš na nohy.

Adéla se mezitím vzdala. Už nezkoušela uhýbat nebo utíkat. Sedla si na bobek a skryla hlavu do klubíčka mezi nohy a ruce. Bez odporu nechávala do svých zad bušit lavinu šišek, jen aby hlavu ochránila. Několik chlapců přistoupilo až k Adéle a bušilo do ní ze vzdálenosti snad půl metru.

Tyto hochy více než ochotně následovala Terezina nejlepší kamarádka Nikola, která si vymyslela novou hru na hledání skulin v obraně. Vždy dlouho a pečlivě mířila a poté se pokusila jediným přesným hodem trefit Adélu do hlavy. Někdy byla úspěšná, jindy ne.

Nakonec se jí podařil husarský kousek, když prohodila šišku Adéle mezi kolena a trefila ústa. Dívce roztrhla spodní ret, ze kterého se spustila krev. Zatímco Adéla začala brečet, Nikola vybuchla smíchy, zvedla ruce nad hlavu a zakřičela: „Já jsem tak dobrá!“

Terezu kamarádčina krutost šokovala. V tu chvíli už se však vedle schouleného děvčete postavil Jakub a razantně prohlásil: „To už snad stačí, ne? Vidíte přece, že se vzdala! Do mrtvolky se nekope!“

Hoši i s Nikolou se s větší nebo menší nevolí postupně rozešli. Tereza byla na jednu stranu ráda, že svoji barbarskou hru přerušili, ale na tu druhou se cítila Jakubem ponížena. Nebyla zvyklá, aby ve skupině, jejímž členem byla, poslouchal někdo jiného člověka než ji.

„Přihlas se do tý zítřejší miss taky,“ přesvědčovala Tereza Nikolu, když se večer vrátily z výletu.

„Proč?“ ptala se kamarádka. „Sama dobře víš, že nevyhraju.“

„Je mi to jasný, ale nechci tam bejt sama,“ řekla.

„Sama? Přihlásilo se vás asi šest.“

„Sama na pódiu. S holkama, co neznám nebo je nemám ráda.“

„Vždyť to stejně vyhraješ, tak co řešíš?“

„Já se právě bojím, že nevyhraju,“ přiznala Tereza se sklopenýma očima. „Viděla jsem, jak se všichni dneska otáčeli na Martinu. Strašně jí to sluší.“

„Martině? Není ošklivá, ale ty jsi hezcí. Ta holka má křivý zuby.“

„Já vím, ale má pěkný velký prsa. Podívej se na mě. To se klukům líbit nebude.“

„Ale prosím tě. Těm to bude úplně jedno. Tohle řešíme jenom my, protože máme pocit, jak je to pro ně strašně důležité. Stejně jako nám je jedno, když si kluci poměřují pindoury.“

„Jsi si jistá? Já taky doufám, že vyhraju, ale víš, co by to bylo za ostudu, kdybych se přihlásila a pak byla až druhá a všichni o mně věděli, že jsem prohrála?“

„To se nestane, Teri. Věř mi. Můj hlas máš jistě, takže to dobře dopadne, i kdybys měla vyhrát o jedinej bod.“

Tereza přikývla. Nebyla o nic méně nervózní, ale věděla, že teď už nic neovlivní. Rozhodla se proto vrátit zpět do společnosti. Náhoda tomu chtěla, že zrovna narazila na Adélu. Zlomyslně se usmála: „Přihlas se na zítra do missky,“ vyzvala ji záměrně před očima chlapců.

Adéla smutně pokrčila rameny: „Proč? Vždyť vidíš, že mi to nesluší.“

„Proč? No protože máš velkou prdélou!“ zašklebila se na ni. „Adéla Prdéla! Potřebujeme tam někoho, kdo si poslední místo dostatečně zaslouží.“

Kluci se uznale zasmáli, několik dívek také a Tereza s úsměvem na rtech hrdě odkráčela k táborovému ohni, kde ji všichni nadšeně přivítali. Adélu zanechala jejím myšlenkám ve středu všeobecné pozornosti se slzami na krajíčku. Ať se taky chvílku trápí někdo jiný.

„Znáte ten o Slendermanovi?“ zeptal se Daniel. K oblíbeným kratochvilím večerního popíjení, před nímž vedoucí u svých mladistvých svěřenců přivírali oči, patřilo vyprávění strašidelných příběhů.

„To je nuda. Byla to dobrá postava, ale už je to děsně starý a trapný. Všichni jsme o něm slyšeli nejmíň v deseti různých storkách. Chtělo by to něco novýho. Znáte ten o Prasákové Černý farmě?“ navrhl Jakub.

Osazenstvo zavrtělo hlavami.

„Tak poslouchejte,“ začal vyprávět nepřilíš známou creepypastu o muži, který se probudil na podivném místě obklopen napůl zvířecími a napůl lidskými mutanty, kteří se mezi sebou navzájem neustále vraždili, zatímco on to byl nucen sledovat a poslouchat, jak mu všichni dokola opakují, že udělal špatnou věc.

Trvalo celou věčnost, než se muži po všemožných hrůzách podařilo na několika nezmutovaných lidech vyzvědět, že to podivné místo je Černá farma pod vládou nadpřirozené bytosti jménem Prasák. Ten na své farmě prováděl experimenty na sebevrazech,

protože Bůh a Satan se tak dlouho přeli o to, zda sebevrazi patří do pekla, až nakonec jako kompromis vytvořili Černou farmu a svěřili ji do správy obřího prasete.

Většina chlapců se na konci vyprávění rozplývala chválou.

Tereza byla příkřejší: „Bylo to docela pěkný, ale je škoda, že to byl zase nějaký vymyšlený svět, co v realu nemůže existovat.“

„Jak to?“ zeptal se Jakub.

„Protože duše jsou jenom chemický procesy v mozku, a jakmile tělo jednou umře, tak prostě skončí. Navíc byl ten chlap v posmrtném životě i s tělem, což je úplná kravina. Mám radši příběhy z našeho světa.“

„Jaký třeba?“

„Psychotrillery, příběhy o divných a zvrácených lidech, co mohou žít mezi námi.“

„Tak nám něco pověz.“

„Dobrá,“ usmála se. „Tak poslouchejte příběh, co se skutečně stal,“ začala narychlo improvizovat za použití kombinace několika jiných příběhů a vlastní fantazie. „Tomáš byl úplně obyčejný mladý muž, jakých je plno. Nedávno se rozešel s přítelkyní a neměl dobrou náladu. Celý den proležel v posteli, navečer vstal a šel se projít. Chodil po městě a dýchal čerstvý noční vzduch. Jak tak míjel nejruznější vykřičené domy, pomalu uvažoval, že kdyby byl milionář, skočil by do některého z těch klubů a zaplatil si kurvu. Napadlo ho, že i tak by to možná bylo levnější než jeho bývalá přítelkyně.“

Několik dívek se rozesmálo, zřejmě jim tato zmínka něco připomněla. Tereza se však nedala rušit: „Vlastně na ni měl docela vztek, a jak byl za těch několik dní bez sexu nevybouřený, představoval si, jak by ta šlapka křičela bolestí, když by jí rval péro do prdele. Představoval si, jaký by to bylo, kdyby to byla jeho expřítelkyně. Bezmocná, bezbranná, ponížena v podniku, kde je jen číslem a její místo mohou kdykoli zastoupit desítky náhradnic. Ta představa mu dělala dobře. Byla to taková jeho nikdy neuskutečněná pomsta. Zatímco takhle přemýšlel, došel k lesu za městem

a hned na prvním stromě upoutal jeho zrak papír s opálenými okraji. Sundal ho a četl:

Celou cestu jsem tě sledovala, Tomáši. Možná sis mě nevšiml. Možná jsi cítil něčí pohled, ale nepoznal jsi, kdo tě sleduje. Umím totiž být velice nenápadná. Pokud sis myslel, že to jsou duchové, strašidla, nestvůry, nebyl jsi daleko od pravdy. Já jsem totiž ta nejhorší nestvůra. Jsem Prostitutka. Žena, která lidem plní sexuální touhy jenom tak pro svoje vlastní potěšení! Víím, co chceš, a já ti to splním. Zprzím osobu, se kterou jsi sdílel domácnost, způsobem, který dokonce předčí tvoje představy. Jestli jsi zbabělá bezpohlavní sračka, zahod' tento dopis a vrať se domů. Jestli jsi chlap, co má mezi nohama dvě koule, následuj svíčky v korunách stromů. Dovedou tě ke mně.

Co myslíte, šel tam?“ přerušila vyprávění a rozhlédla se po ostatních.

„Jo, určitě!“ volali rozjaření chlapci.

„Šel, ale bál se. V polovině cesty se zastavil a rozběhl zpátky. Na kraji lesa se otočil a znova se vydal po svíčkách. Srdce měl až v kalhotách, v krku knedlík. Strachy se pochcal. Takovej to byl hrdina!“ vykládala barvitě.

Část hochů se hlasitě rozchechtala, další však napětím ani nedutali a zdálo se, že Tomášovi rozumí a na jeho místě by neudrželi moč taky. V nejbujarejší smích ze všech propukla Nikola. Plácala se do stehů a křičela se zakloněnou hlavou.

Tereza chvíli počkala a pak pokračovala: „Když konečně došel k opuštěné chatce uprostřed lesa, nervózně se zastavil. Chvíli jenom stál, oddechoval a snažil se přemýšlet. Pak vytáhl z kapsy zálesácký nůž, vzal za kliku a vrazil dovnitř. V tu chvíli ho něco udeřilo do hlavy.

Probral se až v kleci, svázaný a v poutech. Vedle něho stála žena v černém oblečení. Přes obličej měla masku s bíle namalovanou píčou, na nohou kozačky okované nespočtem pyramidek a jehlanů.

Jakmile přišel k sobě, vrhla se na něj. Umělý nasazovací penis i nej-různější další předměty mu vrážela do zadku, až křičel bolestí. Z natržených střev mu tekla krev, zatímco ho ta úchylná ženská nutila, aby ten nasazovací penis kouřil a lízal jí kundu. U toho všeho do něj bila, kopala v okovaných kozačkách a kousala ho, až z Tomáše stříkala krev. Když ze sebe dokázal vypravit otázku, co dělá, připomněla mu, že slíbila brutálně zprznit člověka, se kterým bydlel, a Tomáš si s hrůzou uvědomil, že tím myslela jeho samotného!“ dovyprávěla Tereza a vychutnávala si napjaté ticho, které po jejích slovech nastalo. Věděla, že udělala dojem.

„V kategorii Favoritka dívek je výsledek nejtěsnější možný. Vítězka o jediný bod překonala druhou Terezu a není jí nikdo jiný než...“ vedoucí se dramaticky odmlčel, „...naše Martina!“

Tereza cítila, jak začíná rudnout. Nemohla udělat nic. Ať se to snažila zadržet, jak chtěla, přesto byla rudá jako rajče. Alespoň dokázala zamáčknot slzy, které se jí draly do očí. Bylo tak strašně ponižující veřejně slyšet oslavu někoho, kdo je lepší než ona. Navíc takovým těsným rozdílem! Nejraději by byla utekla. Když nevyhrála ani mezi dívkami, bylo jí předem jasné, že pohoří i u kluků.“

„Teď už se však přesouváme ke kategorii Favoritka chlapců a v ní zvítězila...“

Tereza měla chuť zacpat si uši. Udeřit hlavou o zem, padnout do bezvědomí a neslyšet zbytek vyhlášení.

„...Tereza se slušným náskokem pěti bodů na druhou Martinu. Celkovou vítězkou je tedy Tereza, která Martinu překonala o čtyři body. Poprosím ještě jednou obrovský potlesk fenomenální vítězce soutěže miss, která svým půvabem, důvtipem a šarmem prořízla dnešní večer a přičinila se o to, že zůstane ještě dlouho zapsán v našich pamětech.“

Tereza stála s ústy dokořán. Nemohla tomu uvěřit. Ještě před okamžikem se domnívala, že se jedná o ponížení v přímém přenosu. Namísto toho si připsala další z nekonečné řady vítězství.

Tereza přísným pohledem přejížděla svůj fotbalový tým. Schylovalo se k derby proti modrým. Igor dosáhl velice těsných vítězství v přehazované i basketbale. Věděla, že pokud dnes fotbalový zápas nevyhraje ona, bude třetí porážka v řadě obrovským ponížením.

Přísně proto rozestavovala spoluhráče na jednotlivé posty. U Adély na chvíli zaváhala, ale nakonec ji poslala do brány. Tam snad nic podělat nemohla. Na pochopení toho, že letící míč musí vyrazit z brány ven, by její mozeček mohl stačit.

Kapitánka na pozici zálohy běhala do obrany i do útoku. Vždy byla přesně tam, kde bylo třeba. Mnohokrát obrala o míč útočícího protihráče, dvakrát nebo třikrát ne zrovna čistě, a se stejnou vervou se pouštěla i do útoků. Tělem rozrážela obránce, rozdávala přihrávky a několikrát se jí podařilo i vystřelit. Všechny střely směřovaly buď mimo bránu, anebo je modrý brankář či někdo z obránců vykryl.

Naopak na opačné straně byly útoky úspěšnější. Hned dvě střely modří útočníci proměnili. Po druhé inkasované brance, při které míč škrtl o nohu nehnutě stojící Adély, k ní Tereza přistoupila a uchopila ji pod krkem. Z brány ji doslova vytáhla a strčila na místo obránce, který poslušně naklusal do brány.

Hned při další útočné akci Tereza skórovala a snížila stav na dva ku jedné. Brzy se ale vše vrátilo do starých kolejí. Marcelovi to v bráně taky moc nešlo a modří přidali další tři branky. Na tu poslední jim Adéla ve zmatku sama přihrála. Tereza opět vystřídala brankáře, vlepila Adéle pořádnou facku a postavila se místo ní do obrany. Z této pozice zlikvidovala celou řadu soupeřových šancí a dvakrát přihrála Jakobovi na gól, ztráta se však dále prohlubovala.

Po desátém gólu modrých Tereza poslala do brány znovu Adélu a sama se přesunula do útoku. Už ztratila naději, že by mohli vyhrát, a chtěla si vydobýt respekt tím, že alespoň přidá ještě pár gólů. Skórovala dvakrát. Nebylo to málo, ale doufala ve víc. V posledních vteřinách hry už se jen vyčerpáně předklonila a zhluboka oddechovala.

Kuba však náhle obehrál modrého kapitána Igora a zběsile vyrazil do protiútku. V polovině hřiště poslal prudkou střelu, která prošla mezi modrými obránci, z nichž nikdo nečekal, že se soupeř ještě na něco zmůže, a skončila až v brankovišti.

Rozhodčí odpískal konec. Tereza byla přesvědčená, že to bylo několik sekund po vypršení času, nemohla s tím však nic dělat. Červený tým spustil jásot. Tereza se k němu z povinnosti připojila, ale uvnitř nejásala. Bylo jí jasné, že spoluhráči si jejího rezignovaného vydechnutí povšimli a po tomto gólu se budou ptát, proč vlastně nebyl červeným kapitánem Kuba.

„Jestli vydržíte v tichosti až k vodopádu, půjdeme společně na oběd do pizzerie,“ vyhlásil vedoucí červeného. S kolegy měli po krk věčného pošťuchování a překřikování svých svěřenců a vymysleli bobříka mlčení, aby si mohli aspoň chvíli dopřát klid. Modrý oddíl dostal podobnou výzvu.

Část cesty proběhla až překvapivě klidně. Zejména některé chlapce to však brzy přestalo bavit a rozhodli se zpříjemnit si mlčení pošťuchováním Adély. Sypali jí do vlasů hlínu nebo do nich strkali mech a větvičky.

Notnou chvíli to Adéla snášela v klidu, nevzrušeně kráčela kupředu a jen občas si prohrábla vlasy rukou. Rychle jí to ale začalo lézt na nervy, a když se ostatní nekoukali, vrazila nejslabšímu z provokatérů ránu pěstí. Věděla, že si nebude moci ostatním postěžovat, aby jí to oplatili. Okamžitě do sebe začali navzájem strkat a plácet se jako malé děti, což nakonec přitáhlo pozornost vedoucího.

„Nechte toho, děcka!“ vyzval je. „To nedokážete vydržet ani kousek cesty v klidu? Nechápu, že vás vůbec baví se postrkovat, když přitom musíte mlčet.“

„Mě to nebaví, ale tihle blbečci mi tady snad čtvrt hodiny hází sajrajt do vlasů a už mě štvou!“ vykřikla Adéla.

„Takže jsi právě zkazila kamarádům bobříka mlčení, a ještě na ně žaluješ, jako byste si nemohli vyřídit podobné pošťuchování mezi sebou,“ prohlásil vedoucí.

„Já se těšil, že si sednu k jednomu stolu s Kubou a popovídáme si spolu o tom včerejším zápase. Už ten jsi svému oddílu posrala, a teď kvůli tobě nemůže ani do té pizzerky, ty sobecká krávo,“ tloukl Igor krčící se Adélu.

Výjevu přihlížela většina příslušníků oddílu červených, povětšinou souhlasně a dychtivě. Někteří Igora povzbuzovali, nejhlasitěji Dan s Nikolou.

Terezou zalomcoval vztek. Modrý kapitán bil členku druhého týmu za něco, do čeho mu nic nebylo. Neuvěřitelným způsobem podkopával její autoritu a členové oddílu ho v tom ještě povzbuzovali. Vnímala to jako plivnutí do tváře, především od Nikoly, kterou považovala za svou kamarádku.

Rázně k chlapci vykročila s mimořádně přísným výrazem: „Vypadni! Zmiz a nech ji bejt! Je to čubka, ale tobě do toho nic není, jsi modrej. Červenej oddíl si tu svini zvládne potrestat sám!“

Igor byl natolik zaskočený, že se nezmohl na slovo a opravdu se vytratil. Adéla na nečekanou záchránkyni vystrašeně zírala, nic neříkala a pomalu se sbírala na nohy.

„Ty mi za to máš poděkovat! Já kvůli tobě na tu pizzu nemůžu taky, ty malá mrcho! Svině nevděčná!“ udeřila Tereza Adélu pěstí do obličeje. Dívka se opětovně zhroutila k zemi. Rukama si zakryla hlavu a přestala jevit snahu vstát. Jen pokorně čekala na další rány.

Tereza náhle nevěděla, co si s tím nešťastným stvořením počít. Ta blbka si pár výchovných ran zasloužila, ale mlátit do bezbranné kuličky na zemi jí přišlo ubohé.

„Polib Tereze za její dobrodiní boty!“ zvolala Nikola se smíchem.

Adéla poslušně plnila, co jí bylo poručeno. Tereza si v první chvíli oddechla, že kamarádka převzala iniciativu za ni, ale vzápětí

se začala cítit trapně, když Nikola stupňovala své požadavky a při-krčená dívka snaživě olizovala její zablácené tenisky. „To stačí,“ prohlásila. O dva kroky odstoupila a nerozhodně si Adélu prohlížela.

„To je všechno?“ zeptal se zklamaně Dan. Tvářil se, jako by litoval, že Tereza odehnala Igora, když sama nic nepředvedla.

„Udělejte si s ní s Nikolou, co chcete. Třeba ji utopte v tomto potoce,“ ukázala, „aspoň od ní bude klid. Ta Prděla mi nestojí za to, abych si s ní špinila ruce.“

„Byla jsi na ni moc měkká. Já jí vymáchala čumák v tom potoce, cos mi ukázala, a tos měla vidět, jak brečela. Jako malý mimino,“ chvástala se Nikola při zpáteční cestě Tereze.

„Já nad tím přemejšlela a přijde mi to zbytečný,“ odtušila zahloubaně Tereza.

„Jak to myslíš?“ podivila se Nikola.

Tereza pokrčila rameny: „Se na ni podívej. Ta to nemá v hlavě v pořádku. Máš pocit, že se změní, když ji párkrát propleskneme? Spíš bude oddíl ještě víc srát, aby se pomstila. I ta dnešní pizzerka byla od ní pomsta, protože se neumí postavit lidem férově.“

„To asi nezmění, ale je to přece sranda,“ nechápala Nikola její úvahy.

„Sranda? Tobě to připadá vtipný?“

„Tobě ne?“ užasla Nikola.

„Ne. Mně to připadá smutný, když si uvědomím, nakolik v jejím případě selhala výchova a základka... nebo kondom...“

„Dane!“ přečal náhle rozhovor mezi ním a Terezou Jakub, který se přiřítíl jako velká voda. „Pojď rychle se mnou! Máš ve stanu dopis!“

Dan se rozběhl, Tereza za ním a nebyla sama. Kubův rozruch vzbudil zájem celého oddílu.

Oba chlapci vyšli ze svého stanu. Dan držel v rukou ohořelý papír popsáný z obou stran drobným černým písmem. Oči měl navrch hlavy: „Já dostal dopis od Prostitutky!“ vyjekl.

Tereza se usmála. Zdálo se, že její příběh sklidil mezi hochy nečekaný úspěch.

Dan se dal do čtení:

Dane, pozorovala jsem, jak ses předevčirem při mým příběhu usmíval, ty nechutný prase. Neviděl jsi mě, možná jsi ani nevěřil, že existuju, ale já tam byla a koukala na tebe. Na tvůj blaženě se usmívající prasáckej ksicht. Mě si totiž nikdo nevěšimne, když sama nechci. Občas se bavím tím, že oběť nechám, aby cítila můj pohled. Začne se rozhlížet, ale nenajde mě.

Jestli jsi chlap, co má mezi nohama dvě koule, následuj v noci uhlíky. Budou označovat cestu ke starému bunkru, kde přebýváám. Umožním ti poznat mě osobně. Víím, že jsi bezpohlavní sračka a rozhodneš se nikam nechodit, ale až v noci nebudeš moct usnout a ucítíš můj pohled, kterej se dívá až do nitra tvojí bezpohlavní zbabělý duše, čte v ní jako v knížce a těší se, kdy přijdeš, rozmyslíš si to.

„Pojď se podívat na Dana!“ budil Terezu nad ránem Jakub.

„Cože?“ zavrčela rozespale.

„Pojď k nám do stanu. Musíš vidět Dana!“ opakoval.

Tereza si otráveně povzdechla a začala se pomalu oblékat, zatímco slyšela Kubu obcházet další stany.

Když vstoupila, seděl Daniel na posteli obklopený příslušníky oddílu. V obličeji byl bledý, měl kruhy pod očima a roztřeseným hlasem cosi vyprávěl: „...a potom mě přirazila na stěnu a vrazila mi ten klacek, nebo co to bylo, do zadku...“ popisoval roztržitě.

„Ty se úplně klepeš,“ poznamenala Nikola pobaveně.

„Divíš se?“ ptal se Dan. „Ona na mě šlapala... mezi nohy... v kozačkách... já celou noc neusnul.“

Nikola vyprskla smíchy. Několik chlapců včetně Kuby se po ní pohoršeně podívalo.

„Kecá,“ potřásla hlavou Martina. „To je taková strašná blbost, co tady vypráví. Zasloužil by divadelní cenu.“

Tereza vehementně příkyvovala. Stejně tak Nikola. Ostatní ale vypadali, že mu věří.

„Co to tady děláte?“ nakoukla do stanu Adéla.

„Nic pro malý děti. Vypadni Prdélo,“ vyprovodil ji Kuba kopancem do zadku. Nikola se zasmála.

„Podívejte!“ vzal do ruky ohořelý papír přišpendlený k plachtoví stanu. „To je pro mě! Dopis od Prostitutky! A já se jí nebojím a půjdu tam!“

Tereza přikývla. „Tak si to užij jako tady Dan,“ poznamenala pohrdlivě a vypochoďovala ze stanu. Nikola ji následovala.

„Děkuju, žes šla se mnou. Moc si toho vážím,“ pronesla upřímně.

„Kretění,“ odfrkla si Nikola. „Jeden roní krokodýlí slzy nad znárodněním, který si sám vymyslel, aby byl zajímavěj, a ten druhej na to volá celej oddíl a naparuje se jak páv. Bych mu přála, aby ho ta Prostitutka dneska v noci pořádně zrychtovala, jestli existuje.“

„Taky ti Nikčo přijde, že čím dál víc lidí poslouchá toho kretěna a nebere mě vážně, i když jsem vyhrála ve všem, co se dalo, kromě pár týmovejch sraček?“

„Nediv se. Zpochybnila jsi jim jejich retardovanou hru.“

„Hlavně jsem trapně prohrála ten fotbalovej zápas a ukázala, že jako kapitánka nestojím za nic.“

„Za to můžu i já, hrála jsem fakt mizerně. Promiň,“ podívala se na kamarádku provinile Nikola.

Tereza mávla rukou: „Mnohem líp než Adéla.“

„Vidíš, to je další věc. Tys ji prostě nepotrestala dostatečně.“

„Mně pořád přijde, že tím nic nevyřeším. Prdélu měli vychovat rodiče, a jestli toho nejsou schopný, měla ji máma radši spolknout. Ale asi máš pravdu, že přesně tohle chtějí ty blbý děcka vidět. Jestli

stačí proplesknout jednu rozmazlenou krávu, abych za sebou znova sjednotila oddíl, tak je to směšná cena. Jenom mě nenapadá, co udělat, abych byla dostatečně originální a jenom se neopičila po ostatních.“

„Vidiš, a mě právě teď něco napadlo,“ prohlásila Nikola se zlomyslným úsměvem.

Jakubovo vyprávění o hrůzách, které se mu v noci udály, zahrnovalo mnohem drsnější podrobnosti než povídání Dana předchozího dne. Když popisoval, jak musel fingovaně kouřit špičku Prostitučiny kozačky, zatvářili se nevěřícně skoro všichni.

„Ty to teda dramatizuješ. Takovou pitomou dětskou hru,“ protočila oči Tereza.

„Proč pitomou? Sama jsi nám o Prostitutce vyprávěla,“ ohradil se.

„Nenapadlo mě, že kvůli tomu rozjedete tuhle trapárnu.“

„Vždyť jsi tvrdila, že se to opravdu stalo. Že vyprávíš příběhy o lidech, kteří opravdu existují.“

Tereza si povzdechla: „To vypadá, že jsem mezi váma jediná dospělá a inteligentní,“ pronesla povýšenecky. „Nepochybuju o tom, že takováhle Prostitutka doopravdy existuje, ale zamysli se, jaká je asi pravděpodobnost, že bude bydlet zrovna u našeho tábora, a ještě se objeví druhý den po tom, co o ní vyprávím.“

„Já nevím, ale tak existovat musí, když jsem u ní byl,“ vmísil se do toho Dan.

„Zajímalo by mě, kolik toho o ní víš, když jsi nám dokázala tak podrobně vyprávět předtím, než ji někdo potkal,“ doplnil ho Kuba.

„Určitě míň než vy, protože jsem ji nikdy neviděla. Z mojí hlavy je jenom ten příběh. Ty dopisy psal nějaký idiot.“

„Idiot?“

„Idiot, co vykrádá moje nápady,“ pokrčila rameny. „Víte vůbec, jestli je to doopravdy holka, nebo nějaký kluk v převleku?“

„Ty jsi ale kráva, jestli si myslíš, že nepoznám holku,“ odfrkl si Dan.

„Je ti docela podobná,“ přisadil si Jakub. „Jestli ono to není tak, že zloděj křičí chyťte zloděje a snažíš se tu vzbudit dojem, že ty to nejsi.“

„A proto jsem vám o ní vyprávěla, abych na sebe upoutala pozornost?“ zeptala se Tereza ironicky. „Dělejte si, co chcete. Choďte tam třeba další dva tejdny a pak si vymejšlejte pohádky o tom, co vám provedla, jestli vás tahle infantilní hra baví, dětičky,“ zvedla se znechuceně.

„To je ten tygr, se kterým chrápe?“ zeptala se Nikola pohrdlivě, když jí Tereza ukázala plyšáka, kterého dostala od Šárky, Adéliny spolubydlící. Šárka už před několika dny přišla s historkou, že patnáctiletá Adéla dosud usíná s plyšákem, kterou bavila celý oddíl. Nikdy ho však nikomu neukázala.

„Jo! To je její láska, se kterou spí,“ přisvědčila Tereza se smíchem.

„Ten je ale hnusnej!“ zakrákala Nikola a obě se rozchechtaly ještě hlasitěji.

„Vraťte mi ho,“ ozvala se prosebně Adéla.

„Za co?“ zeptala se Tereza.

„Na co?“ doplnila jí Nikola. Obě se chechtaly.

„Je můj. Od babičky,“ škemrala Adéla, „vy ho nepotřebujete, holky.“

„Ty si hraješ s plyšákama, a přitom už máš občanku!“ řvala Tereza výsměšně. Dábelský smích obou dívek přilákal pohledy dalších dětí. Vedoucí oddílu si rovněž povšiml, co provádějí, ovšem spěšně uhnul pohledem a tvářil se, že nic neviděl.

Terezu toto uznání autority, která je natolik velká, že i vedoucí oddílu je proti ní bezmocný, vydráždilo takřka k nepřičetnosti: „Podívej se, Prdélo, jak tu tvojí odpornou hračku zapálím!“

„Ne, prosím!“ zakvílela zoufale Adéla. „Já si s ním nehraju. Jenom s ním ráda usínám. Není to hračka, je to moje památka na babičku. Umřela, když mi bylo pět. Tohle je poslední dárek, co jsem od ní dostala k narozeninám! Poslední, co mi zbyl! Holky, prosím,“ klečela se sepjatýma rukama.

„Babička umřela a teď umře i její plyšák,“ zasmála se Tereza. Teď, když na ní spočívaly oči celého oddílu, už si to vysloveně užívala.

„Copak vy nemáte prarodiče, který máte rádi? Vám nikdo z rodiny neumřel? Holky, proboha, máte srdce?“ teď už Adéla otevřeně plakala.

„Mám srdce a to plesá radostí, když vidím klečet před sebou takovou špinavou čubku!“ vysmívala se Nikola. „Ale víš co, Prdélo? Já ti toho posranýho tygra vrátím, když si ho necháš strčit do prděle, aby byl posranej doslova.“

Adéla k nemalému veselí celého oddílu souhlasila. Za mohutného povzbuzování, zejména chlapců, jí obě dívky začaly stahovat kalhoty a Nikola jí plyšákem důkladně vytřela řiť. Adéla se ani nezkoušela bránit. Znechuceně se odvrátil jediný přihlížející, Šárka. Měla pocit, že udělala chybu, když Tereze hračku předala. Nenapadlo ji, že to zajde až tak daleko.

„Je vidět, že ho máš vážně ráda,“ prohlásila Nikola. Smíchy bublající Tereza na ni pohlédla. Byla zvědavá, jakou další zlomyslnost si kamarádka vymyslí. Užívala si pozornost chlapců a hlavně vědomí, že dostala do rukou moc překročit s jejich souhlasem hranici, která byla až doposud tabu.

„Máš ho opravdu ráda,“ zopakovala Nikola a její surový zlý úsměv se ještě rozšířil. „Tak moc, že jsem konečně pochopila, proč nemáš kluka. Ty už totiž se svou láskou žiješ! Můžeš nám teď ukázat, jak moc ho miluješ. Strč si ho do kundy a je zpátky tvůj!“

Tereza se zděsila. Měla pocit, že její kamarádka zešílela. Tohle už bylo zkrátka mimo. Překračovalo to i ty meze, které nikdy neexistovaly. Přála si, aby se to nikdy nestalo. Aby mohla vrátit čas o několik okamžiků nazpět a zabránit tomu, aby Nikola takovou šílenost vyslovila. Teď už ale nemohla dělat nic. Pubertální chlapci se smáli, chtěli vidět svoje a Nikola s nimi. Nemohla říct, že to kamarádka přehání a měla by přestat. Ztratila by veškerý respekt.

Nečinně proto přihlížela této zvrácenosti. Aby se na to nemusela přímo dívat, o krok ustoupila a hleděla stranou. Tohle už byla čistě Nikolina záležitost. Ona s tím nechtěla mít nic společného.

„Fůj, ta má ale křoví, a ještě k tomu nemytý!“ zaslechla pronikavý výkřik. Sborově následovaly další o tom, jak je Adéla hnusná a trapná. Sem tam se mezi nimi dalo zaslechnout taky povzbuzování. Tereza měla chuť zacpat si uši.

„Dej mi tu hračku,“ vyzvala kamarádku, když bylo po všem. Nikola jí tygra ochotně podala.

Tereza vytáhla z kapsy sáček, aby se nemusela ušmudlaného tygra dotýkat, a strčila ho Adéle před obličej: „Teď je tvůj, vid’?“ zeptala se a uhnula její ruce, když po něm sáhla. O dva kroky ustoupila: „Je tvůj, splnila jsi naše úkoly a právem si ho zasloužíš,“ říkala a pomalu couvala. „Tak si pro něj pojď!“ vyzvala dívku.

Adéla se rozeběhla. Tereza prudce švihla rukou a mrštila plyšákem do nedaleké rokle s potokem. „Uletě!“ vykřikla.

Adéla se dala do ještě hlasitějšího pláče. Těžko říct, zda nad ztrátou hračky, nebo proto, že ji zákeřně obelhaly a všechno bylo zbytečné.

Tereza sama nevěděla, jestli to dělá z dobré vůle, aby už Nikola nemohla opožděnou dívku s plyšákem dál trápit, anebo naopak, aby odčinila slabší chvilku a udělala dojem tím, že zlomyslně zničí hračku, pro kterou Adéla všechno vytrpěla.

„Jste ubohý svině, abyste věděly,“ ucedila Adéla dotčeně, když se konečně vzpamatovala. „Půjdu dneska v noci za Prostitutkou. Na rozdíl od vás se jí nebojím. Jsem jediná holka, která z ní nemá strach, vy nuly.“

„Óóó, slečna je drsňačka!“ volala za ní posměšně Tereza, protože ji nic lepšího nenapadlo. Dívku však nechala odejít.

„To je toho,“ povzdechla si Tereza, když Adéla vyprávěla o své návštěvě Prostitutky. „Děláš, jako bys kvůli tomu, žes viděla nějaký vymyšlený strašidlo, měla bejt nějak zajímavá, a přitom jsi obyčejná Prděla.“

Adéla si vytáhla přes hlavu mikinu a ukázala kousance na rameni: „Přijde ti tohle vymyšlený?“

„Pár škrábanců. Kdybys hrála pořádně fotbal a ostatní sporty, máš jich desetkrát tolik.“

„To bych chtěla vidět,“ odfrkla Adéla. Nikdo se jejímu střeru nezasměl. Nikdo neoceníl, jakou měla odvalu, nikdo se na ty škrábance nepřišel podívat. Nechápala to. Mluvila úplně stejně jako chlapi, kterým ostatní předchozí rána tleskali.

„Ale já ti to neukážu. To, že ty jsi lesba, co chodí za prostitutkami a nechá si od holek strkat do píči plyšovýho tygra, je tvoje věc. Neznamená to, že se ti kvůli tomu budou ostatní holky ukazovat nahý. Jestli chceš vidět nahou holku, běž si zase za tou svojí Prostitutkou a nech si od ní pokousat třeba i tu svojí tlustou prdel.“

K Adélině obrovskému zklamání se Tereziným slověm skupina smála. Tereza byla v sedmém nebi a užívala si svou moc. Zpochybňovala hru, které se účastnili všichni, ale přesto je tím bavila a strhla na svoji stranu.

„Natáhni si tu mikinu, ty kurvo. Ty striptérko hnusná. Kdo si myslíš, že je na ty tvoje hnusný faldy tady zvědavej?“ přisadila si Nikola, vstala a začala Adélu rvát násilím zpátky do mikiny. Přitom ji k pobavení všech bila a škrtila: „Já bejt takhle hnusná, tak si zakreju obličej kromě očí jako islamistky, a ne že bych někomu ještě ukazovala svoje špinavý špeky. To máš pocit, že ta tvoje plesnivá kunda, do který sis narvala tygra posranýho vlastníma hovnama, ještě znechutila málo lidí?“

Tereza při jejím výstupu doslova slzela smíchy: „Jdi do prdele, Prdélo, a neobtěžuj slušný lidi,“ vyzvala ubrečenou a od kopanců Nikoliny podrážky špinavou dívku.

„Prděla si myslí, kdovíjak není výjimečná, ale já dneska v noci taky půjdu za Prostitutkou!“ prohlásila Nikola, jakmile Adéla utekla pryč.

„To myslíš vážně, Nikčo?“ ptala se Tereza: „Neměla bys tam chodit.“
„Proč ne?“

„Sama jsi říkala, že je to kravina. Zpochybňuješ tím svoje slova a děláš ze sebe blbce.“

„Nejspíš to kravina bude, ale aspoň to zjistím a budu pak moct všem říct, jaký jsou vymaštěnci, že tomu věřili,“ podotkla Nikola.

„Myslíš, že ti uvěří? Budou myslet, žes dostala strach, nešla tam a teď machruješ, jak tam nic není.“

„Nemyslím si. Idioti to nepochopí nikdy, ale většina lidí tak blbá není. Jednou jsem to slíbila, tak to nemůžu vzít zpátky, ani kdybych chtěla.“

„Tak tam nechod' a ráno řekni, jak to bylo drsný a drastický jako všichni před tebou.“

„Proč? To se mám jako bát?“

„Ne, to ne, ale je to nebezpečný. Něco se ti může stát. Nejspíš tu Prostitutku hraje nějaký vylízanej kretén z tohohle tábora.“

„Jestli jo, tak aspoň zjistím, kdo to je,“ pokrčila rameny Nikola: „Ty bys to nechtěla vědět?“

„Vůbec. K čemu? To se radši normálně vyspím...“

„Nemáš s tím nic společnýho, že ne?“ zeptala se Nikola podezíravě. Terezin nezájem o téma, které obrátilo tábor vzhůru nohama, už prostě bil do očí.

„Ne... to ne... ale... nechod' tam...“ soukala ze sebe ztěžka Tereza, které docházely argumenty.

„Přece se tady nenecháme takhle zneužívat, jeden po druhým!“ hromoval Jakub, když Nikola líčila své noční zážitky.

„Co navrhuješ?“ zeptal se Dan.

„Přestat k ní chodit,“ odpověděla Tereza místo něho.

Kluci na ni nechápavě pohlédli.

„Má pravdu,“ přisvědčila Martina. „Chodíte k ní přece dobrovolně. Když přestanete, nemůže vám ublížit.“

„Takže ji chcete nechat vyhrát a zastrážit nás?“ zlobil se Jakub.

„Ty vážně věříš tomu, že když si jí přestanem všímat, tak vyhraje? Vždyť ta psychopatka netouží po ničem jiným než po pozornosti,“ namítla Martina.

„Vidím, že o tom dost víš. Nejsi to náhodou ty?“ zaútočil na ni Jakub
Martina protočila oči: „Nejsi vtipnej. Včera jste obviňovali Terezu, dneska mě. Už je to trapný.“

„Hele, teď vážně, lidi. Kdo to podle vás může bejt?“ zeptal se Dan.

„Určitě nějaký idiot z oddílu, jinak by neznal ten příběh, co jsem vyprávěla,“ řekla Tereza.

„Ale kdo?“

„Nevím. Idiot, co touží po pozornosti. Nejlepší bude si ho nevšímat, jak říkala Martina.“

„Tebe nezajímá, kdo to je?“ ozval se hlas některého z chlapců.

„Vůbec. K čemu by to bylo vědět?“ pokrčila rameny.

„Ty se totiž bojíš,“ obvinil ji Jakub.

„Ne. Ona totiž je Prostitutka,“ nesouhlasil jiný hoch.

„O tom se tu nemá smysl dohadovat. Prostě na ni v noci vlítneme, přepereme ji, strhneme jí masku a hned to budeme vědět,“ rozhodl Jakub.

„Tak jo, ale beze mě,“ ohlásila Tereza.

„A beze mě,“ připojila se Martina.

„Já do takové blbosti taky nejdu,“ ohlásil první z chlapců a postupně se začali přidávat další. Nakonec tak Tereza pro svůj názor získala asi polovinu oddílu, zatímco zbylá polovina podporovala Kubův plán nočního útoku. K Terezině zklamání včetně Nikoly. Nemohla však nechápat, že chce přijít věci na kloub po tom, co prožila předešlé noci.

V noci Terezu probudil neskutečný kravál. Okamžitě byla na nohou. Nazula si pantofle a ještě v pyžamu vyběhla ze stanu. Při úprku narazila hlavou do stanové konstrukce a z nosu se jí spustila krev. Několik kapek dopadlo na její pyžamo i dlaně.

Prudce vdechovala řezavý noční vzduch a zmateně se rozhlížela kolem sebe. Všude chaoticky pobíhali špinaví chlapci i dívky. Táboroví vedoucí o něčem rozmlouvali s mužem v bílém plášti, zatímco další dva přinášeli na nosítkách zkrvaveného chlapce.

„To je ona!“ zaječel jeden z hochů a ukázal na Terezu.

Nechápavě rozhodila rukama.

„Vidíte! Ještě má na ruku krev! Já to říkal od začátku,“ vrískal jiný kluk. „Jestli Marcel umře, tak tě zabiju, ty svině!“

Hlavní vedoucí přispěchal mezi děti: „Uklidněte se! Marcel je jenom zraněný, ale bude v pořádku. Teď jsme tady pohromadě a nikdo už na nikoho neútočí. Policie je na cestě, aby vše vyšetřila. Zatím se posaďte, neobviňujme se navzájem. Kdo u toho byl, může popsat ostatním kamarádům, co se vlastně stalo. Stejně to všechny teď zajímá ze všeho nejvíc.“

„Co se stalo?“ teatrálně se rozhlédla Martina. „No to je úplně jednoduchý. Támhle ta svině,“ ukázala nenávistně na Terezu, „se pokusila zavraždit malýho kluka.“

„Cože? Co to mektáš, ty krávo blbá? Já spala celou dobu ve stanu,“ hájila se Tereza.

„Tak takhle ne,“ rychle vzal zpátečku hlavní vedoucí, který evidentně nevěděl, jak se má se situací vypořádat. „Je jasné, že z toho, co se stalo, jste v šoku, ale všechno bude dobrý. Tábor předčasně skončí, vrátíte se domů. Marcel se za pár dnů uzdraví a...“

„O čem to mluvíte?“ přišourala se Adéla rozespale. „Já něco propásla? Celou dobu jsem byla ve stanu a vy se se mnou nebavíte, takže...“

Tereza si v duchu povzdechla. Věděla, že je Adéla kráva, ale až taková, aby nechápala, co se v noci stalo, a namísto toho si vylévala srdíčko, že se s ní nikdo nebaví? Pokaždé ji překvapilo, jak nízko ta existence ještě může klesnout. Když jednou o Adéle řekla, že v jejím případě selhal kondom, bylo to víc než trefné.

„Propásla jsi to, že Prostitutka bodla nožem Marcela a utekla z bunkru, protože jsme ji zatlačili do kouta a dostala strach, že přijdeme na to, že je to tady Tereza,“ ukázal prstem Dan.

„Aha, to je hrozný,“ sklopila Adéla oči.

„Dovzděčíš policajtům, že je to ona, vid'? Taky jsi u ní byla.“

„Ale já s tím nemám nic společného, kurva!“ teď už Tereza vysloveně křičela. „Pochopte to, že jsem celou dobu chrápala! Vylezla jsem ze stanu!“

„Kam sis šla schovat svoji zbraň a masku?“ zeptala se Šárka.

„Jak bych se tam přes vás asi dostala?“

„Přestaň se vykrucovat. Všichni říkají, že Prostitutka vypadá jako ty. Vysoká atletická blondýna,“ dorážela dál Martina. V tu chvíli už byla slyšet policejní siréna.

„Martino, co to říkáš? Vždyť tys u mě ani nebyla... teda u Prostitutky,“ opravila se. Rozčilením se jí začala plést slova.

„Já to voprawdu nejsem!“ zakvílela zoufale, když ji po posledním přehřeknutí probodly nevraživé pohledy. Odvrátila se. Nechtěla, aby ostatní viděli, že silná kapitánka brečí úplně stejně jako ukňouraná Adéla. Nechápala, proč ji všichni zradili.

„Svině! Teď roní krokodýlí slzy po tom, co se pokusila zabít čtrnáctiletý děcko,“ slyšela za zády hlas Martiny.

To už se však táborem procházela čtveřice policistů a skupina se rozpadla, jak si brali jednotlivé děti stranou.

Nikola přistoupila k Tereze: „Teri, to bude v pořádku. Víím, že je to blbost, vždyť jsem tam byla taky. Přece bych tě poznala.“

„Tak proč ses mě nezastala, kurva?!“ osopila se Tereza na kamarádku.

„Promiň Teri, já byla tak zaskočená, že jsem vůbec nevěděla, co říct. Ale neboj se, policajtovi řeknu pravdu. Těm zmatenejm dětičkám nemůže uvěřit. Opakují nesmysly, co o tobě začala šířit Martina, která Prostitutku nikdy ani neviděla.“

„Martina? Proč Martina?“ nechápala Tereza. Všimla si její důraznosti. Netušila ale, odkud pramení. Měla za to, že spolu vychází skvěle.

„Je to závistivá píča, co na tebe žárlí už od doby, cos vyhrála tu miss.“

Tereza otevřela pusku k odpovědi.

„Promiň, musím běžet. Nechci, aby lidi viděli, jak si povídáme. Ale máš moje slovo.“

„Můžete potvrdit, že tuto masku a boty nosila skutečně fiktivní postava takzvané Prostitutky?“ ptal se policista a ukazoval oba předměty.

„Ano,“ odpověděl stručně Jakub.

„Ano,“ přisvědčil Daniel. „Byla to vysoká blondýna atletické postavy, co nosila tyhle boty.“

„Nikdy jsem ji neviděla, ale slyšela jsem, že se podle kozaček a masky pozná,“ přiznala popravdě Martina. Před policisty už její štvavost vůči Tereze opadla.

Nakonec se policista zastavil u Nikoly: „No... ano...“ přiznala neochotně. „Ale to, že se našly u Terezy, přece neznamená, že jsou její!“

„To nechte na postupu vyšetřování. Bereme je s sebou jako důkazní předměty a postupně si vás jednoho po druhém předvoláme a vyslechneme odděleně ve specializované místnosti na služebně.“

„...mladistvá obžalovaná Tereza Čermáková je podezřelá ze zvlášť závažných provinění těžkého ublížení na zdraví na dítěti mladším patnácti let a sexuálního nátlaku na vícero mladistvých osobách ve věku mezi patnáctým a osmnáctým rokem života...“ poslouchala Tereza monotónní hlas soudce. Pořád nemohla uvěřit, že se to opravdu děje. Doufala, že konečně vyjde pravda najevo a po všech těch měsících útrap uslyší osvobozující rozsudek. Od zahájení procesu neuplynulo ani tři čtvrtě roku. Přesto zestárla nejmíň o dvacet let. Neminul snad jediný den, kdy by nepřestala proklínat den, kdy na ten zatracený tábor odcestovala.

„...předvoláváme svědkyni Adélu Novotnou, narozenou dne...“ matně k ní doléhal soudcův hlas. Myšlenkami však byla dočista jinde. V hlavě si stále přehrávala události toho osudného tábora. V podstatě chápala, proč je tady. Tak trochu si za to mohla sama. Byla naprosto

přesvědčena o své výjimečnosti, a přitom se akorát nechala ostatními strhnout k hrozným věcem, které by jinak nikdy neudělala. Doufala, že členové oddílu, kteří ji tak obdivovali, ji nakonec u soudu podpoří. Ze všech lidí ale svědčila v její prospěch jen Nikola. Jako poslední teď předstoupila Adéla. Byla jediná, kdo jí mohl ještě pomoci. Nejraději by se dívce omluvila. Litovala, že jí tolik ublížila. Teď už chápala, proč byla taková divná a držela se stranou společnosti.

„...kromě už zmíněných skutečností rovněž potvrzuji, že zpod masky vystupovaly dlouhé blond vlasy podobné těm, které má na táborových fotkách obžalovaná. Obžalovanou jsem jednoznačně poznala po hlase. Dále jsem ji v nočních hodinách opakovaně zahlédla pohybovat se směrem k úkrytu...“

Tereza nevěřícně poslouchala stále větší a větší bludy vycházející z Adéliných zdánlivě nevinných úst. Množství lží v její výpovědi předčilo všechny ostatní dohromady. Jiní možná zpanikařili, nechali se zmást většinou a sami netušili, zda hovoří pravdu. Adéla však byla prvním, o kom Tereza věděla, že záměrně lže. Poslední pochybnosti smazal vítězoslavný úsměv, který dívce na lavici obžalovaných věnovala. Tereza věděla, že se zachovala k Adéle hnusně. Sebehloupější a sebedolejší žert jí však nepřišel jako dostatečný důvod k tomu, aby poslala do vězení nevinnou osobu.

Nakonec ji odsoudili na čtyři a půl roku za těžké ublížení na zdraví. Nikola se z křivé výpovědi v Terezin prospěch bohužel vysekala na podmínku, ale ještě se mi podařilo dostat do vězení jako spoluviníky z nedbalosti ty blbečky, kteří měli tábor na starosti. Od hlavního vedoucího až po oddílové.

Tímto výčtem odsouzených za můj nepotrestaný zločin tedy končí mé vypravování o podivuhodných prázdninách, během kterých jsem se naučila za sebe postavit a vypořádat se s přesilou nepřátel. Odsuzujete mě? Já se vám směju a odsuzuju společnost!

Nebyla jsem to já, kdo jako ovce následoval skupinu, když se chovala nemorálně. Nebyla jsem to já, kdo ze strachu napodoboval vrstevníky, když ubližovali holce, co jim nic neudělala. Netýrала jsem člověka pro zábavu ani proto, abych se zalíbila ostatním. Nebyla jsem matka, která své dítě takto vychovala, ani vedoucí, který přehlížel, že se mu to děje v oddíle, tiše toleroval šikanu a bylo mu jedno, že svěřenci po nocích chlastají a vymýšlí si úchylné a nebezpečné hry.

Nebyla jsem to já, kdo tábor rozdělil na dva oddíly a uměle mezi nimi rozdmýchával nenávist. Kdo vytvořil nátlak na samotářské členy skupiny, aby se přizpůsobili za každou cenu. Kdo vymyslel pitomé týmové soutěže, při kterých může jeden člověk potopit celou skupinu, a vyvolával tím nenávist vůči nejslabším členům týmu.

Nejsem můj otec, který mě opustil, když mi bylo pět. Nejsem má matka, která na mě celé dětství křičela, opakovala mi, jak nic nedokážu, bila mě za známky a srážela sebevědomí. Nepatřím mezi své spolužáky ze základky, kteří se mi posmívali kvůli vzhledu a brali mi svačinu. Ani mezi spolužáky ze střední, kteří kouří, pijí alkohol a dívají se na mě jako na méněcenného člověka jen proto, že se chovám slušně.

Nejsem policista, který neuměl najít pachatele, ani soudce, který uvěřil mé výpovědi. Nejsem nikdo, kdo by byl zodpovědný za to, že společnost považuje šikanu za přirozenou věc. Klidně si mě odsuzujte, ale já se vám akorát vysměju! Já totiž odsuzuju společnost! Neudělala jsem nic jiného, než že jsem využila té nejúčinnější zbraně, kterou mi dala do rukou.

Všichni mě měli za slabou. Já z nich přitom byla nejsilnější! Oni si dokazovali sílu tím, že se v přesile vyvyšovali na toho, koho považovali za nejslabšího. Já se naopak přesile postavila úplně sama, a navíc úspěšně.

Já agresory vyzvala na čestný souboj, spravedlivě jednoho po druhém. Oni přišli v šesti, protože se báli. Bez podpory davu jsou jenom ubohé posrané nuly. Přišli na mě v šesti, já se přesto ubránila. Byla jsem z nich nejsilnější a nejstatečnější.

Je mi patnáct a jsem hrdá na to, co jsem dokázala. Tento sešit nyní zamykám do šuplíku, ale těším se, až bude vše promlčeno

a vydám vzpomínky knižně. Těším se na vaše ohlasy a ovce, které neuvěří, už teď lituji pro jejich omezenost.

Adéla, dnes pětatřicetiletá úspěšná advokátka, s úsměvem na rtech dočetla závěrečnou stránku svého ručně psaného deníku, který po dvaceti letech našla mezi starým haraburdím. Pak celý sešit spálila. Až na trochu přehnané množství sebechvály a několik nevhodně zvolených slovních obrátů s ním dosud souhlasila. Dnes už ho však knižně vydávat neplánovala. Podařilo se jí přizpůsobit a prosadit ve zcela jiném oboru lidské činnosti.

Na rozhýbání těla si udělala patnáct příťahů ve své soukromé tělocvičně, sbalila kabelku Louis Vuitton a opustila sedmipokojový byt v centru metropole. S úsměvem na tváři nasedla do vozu značky Lamborghini a vyrazila na soudní přelíčení o odškodnění za dva měsíce vazby pro známého zločince, kterého před nedávnem zbavila obvinění z vytunelování sedmi set milionů z onkologického centra pro boj s dětskými nádory. Zdaleka nebyl prvním, a jistě ani posledním, kdo jejím přičiněním unikl trestu za mnohem vážnější zločiny, než spáchala sama.

Se smíchem naladila rádio a dala se do zpěvu. Těšila ji představa, kam až to dotáhla ona, do které by to nikdo neřekl, zatímco Tereza, hvězda vědomostních i ostatních táborových soutěží, od propuštění z výkonu trestu až dosud pracovala na pokladně supermarketu.

O autorovi

Pavel Kantner se narodil roku 1997 a ve své tvorbě se zaměřuje především na závažnější témata. Zabývá se politikou, otázkami morálky, osobnostními poruchami a sociálně-patologickými jevy. Velkou inspirací v tvorbě mu je historické prostředí Českého Krumlova. Je abstinent, milovník čajového kofeinu a tiché noční krajiny. Jeho mottem je: „Věřím, že čaj je průzračnější než voda, noc je jasnější než den a pero je silnější než meč.“ Preferuje spíše delší literární formy a v současnosti dokončuje práce na své románové prvotině, Rozbouřená Alakrie, která pod jeho rukama vzniká už přes čtyři roky.

PO NOCI PŘIJDE RÁNO

Jana Žirafice Fialová

Umírám každý večer
se slunce západem
a s posledním mým dechem
umírá starý den.

Jsou chvíle, kdy nic není
a květy spálil mráz.
Jsou chvíle sladkých snění,
kdy růže kvetou zas.

Po noci přijde ráno
nového zrození.
Kdo řek', že co je psáno,
se nikdy nezmění?

Kde ráno květy svěží
v lukách i na horách,
tam večer tiše leží
šedý a mrtvý prach.

Jsou slova, která dávno
už ztratila svůj zvuk.
Jsou gesta, která snadno
tě zbaví vleklých muk.

Po noci přijde ráno
nového zrození.
Kdo řek', že co je psáno,
se nikdy nezmění?

Pojď se mnou, ukážu ti
let křídel motýlích.
Pád slzy, tanec smrti,
pel květů na dlaních.

Jsou místa, která drtí,
kde nic už nezbyvá.
Jsou místa spočinutí
jak náruč hřejivá.

Po noci přijde ráno
nového zrození.
Kdo řek', že co je psáno,
se nikdy nezmění?

V zázraku narození
je vždy smrt zakletá.
Co bylo, dávno není,
ta pravda staletá.

Je prázdno beznaděje,
co radost pohltí.
Je naděj, smysl že je
ukryt i ve smrti.

Po noci přijde ráno
nového zrození.

Kdo řek', že co je psáno,
se nikdy nezmění?

Po noci přijde ráno,
smrt tančí s životem,
na hru je zamícháno,
začíná nový den.

O autorovi

Pod pseudonymem Jana Žirafice Fialová se skrývá celkem obyčejná matka tří dětí, občanským jménem Karolína Kotová. Narodila se roku 1976 na severu Čech. Život, a hlavně vysoká škola, ji později zavály do hlavního města, kde se usadila a založila rodinu. Na chléb svůj vezdejší si vydělává v IT sféře a jako odreagování od každodenních starostí využívá četbu nebo rozličnou tvůrčí činnost. K psaní se dostala teprve nedávno, když se, na popud své dcery, odhodlala k pokusu vtělit svou fantasií do souvislého textu. Od té doby je pro ni psaní prioritou, zabírající téměř veškerý čas, který se jí podaří vyšetřit.

ZNOVU DO TÉ PRŮRVY

Martin Kolářek

Do zákopu se tiše snášel červenošedý prach, připomínka výbuchu dělostřeleckého granátu, jenž na hranu narychlo vyhloubené obranné linie dopadl. Jak se vzduch pročišťoval, otevřel se pohled na mrtvou krajinu posetou krátery, kusy vojenského vybavení a mrtvými těly. I obloha jako by se chtěla vyrovnat děsivé scénérii. Dohněda zbarvený horizont bez jediného mraku dokresloval dojem mrtvého světa, v němž již pro živé bytosti není místo.

Přesto tu jedna taková bytost byla. Na dně zákopu, pokrytý vrstvou prachu, ležel voják. Že je naživu, dokazoval třas celého jeho těla.

„Ne, ne, ne, ne!“ šeptal do prašné země, v níž měl zabořený obličej. Krev se pod ním mísila se slzami.

Bylo ticho.

„Mě neoblbnete,“ zašeptal mezi vzlyky, „moc dobře vím, že tam jste. Číháte. Jak vystrčím ksicht, je po mně.“

Když se dobrých deset minut nic nedělo, přece jen se odvážil otočit hlavu směrem, odkud přišel útok. Hrana zákopu byla ustrelená, zůstala jen několik desítek centimetrů vysoká stěna proschlé zeminy, která stěží stínila jeho ležící tělo. Co nejpomaleji, aby nepozornil senzory pohybu, stočil pohled před sebe. Jen několik metrů oním směrem byla zeď zase neporušená.

Třesoucíma se rukama nahmatal ránu na hlavě. Cítil, jak mu mezi prsty protéká krev. Kůže byla ošklivě rozšklebená, a jakmile se jí jen letmo dotkl, celým jeho tělem proběhla prudká bolest. Nebylo to však nic, co by jej ohrožovalo na životě.

„Jenom škrábnutí,“ oddechl si.

Další podobná rána zela na noze. Přední část stehna byla roztržená, ale kost vydržela a sval snad také. Jen povrchové zranění.

Pomalů se začal sunout vpřed. Žádné plazení, jaké nacvičovali, když narukovali. I to nejmenší zvednutí pozadí jej mohlo prozradit. Zabíral proto jen prsty na rukou a nohou.

Po čtvrt hodině vyčerpávající práce se konečně ocitl mimo odstřelenou část zákopu.

Nejistě se postavil.

A v tu chvíli to začalo. Palba z kulometu, výbuch granátu, prach, dým, hluk a hrůza.

Rozeběhl se vpřed jako splašený. Ještě žil.

Těsně za ním explodoval další kus obranné linie.

„Kde jsou naši?“ vzlykal, když utíkal vpřed zákopem.

Dostalo se mu odpovědi. Zakopl o cosi přikrytého vrstvou všudypřítomného prachu a spadl přímo doprostřed hromady mrtvol.

Křik, který se mu dral z úst, nepřipomínal zvuk člověka.

Aleš Jarolím se s trhnutím probudil. Ucítil zimu, jak z něj spadla propocená deka. Chvíli mu trvalo, než se ve ztemnělé místnosti rozkoukal. A ještě déle, než si uvědomil, že je doma a v bezpečí.

Přistoupil k oknu a vytáhl roletu. Narůžovělý horizont připomínal blížící se úsvit. Za chvíli zazvoní budík. Jindy zvuk rádia, který ho budil, doslova bolel. Dnes se na něj těšil. Po tomhle snu mu připadala ranní cesta do kanceláře jako procházka po jarní louce.

Když se osprchoval a najedl, konečně ho přešla hrůza, kterou cítil ve snu. A jakmile dorazil do budovy pojišťovny, už si na něj ani nepamatoval.

„Jarolím,“ řekla jeho jméno HR specialistka, podala mu obálku s výplatní páskou a pokračovala k dalšímu stolu, kde seděla jeho

kolegyně. Pak se ale zarazila: „Úplně bych zapomněla. Máš se prý stavit u ředitele. Neboj,“ dodala, když uviděla jeho vyděšený pohled, „vypadal dobře naložen.“

Aleš si nejdříve prohlédl výplatnici, aby se přesvědčil, že dostal přesně to, co každý měsíc, a vyrazil do šéfovy kukaně.

„Á, Aleši,“ usmál se na něj vedoucí oddělení, „pojď dál.“

Poslechl a vstoupil.

„Mám pro tebe dobré zprávy. Ukazoval jsem tvoji prezentaci investorům a moc se líbila.“

„Vážně? Tak to jsem rád,“ ulevilo se Alešovi.

„Dokonce chtějí, abys jim výsledky představil osobně na konferenci.“

„Já?“

„No jistě. Snad sis nemyslel, že si tvoje zásluhy přisvojím, co?“ smál se ředitel.

„To ne, jen...“

„Je ti, doufám, jasné, jak významný krok pro tvoji kariéru to může být?“

„Určitě...“

Zastavil se uprostřed věty. Zorničky se mu rozšířily hrůzou. Za okny kanceláře totiž nebyla business čtvrt pod modrou letní oblohou, kterou tam čekal. Místo ní zde stály rozvaliny pokryté šedohnědým prachem, na rozbombardované zemi ležela mrtvá těla a zničená vojenská technika. Obloha měla okrovou barvu.

„Co je?“ zeptal se překvapeně šéf a podíval se, kam jeho zaměstnanec zíral.

Iluze byla pryč. Za oknem stála honosná kancelářská budova a od jejích oken se odráželo slunce.

„Co je?“ opakoval ředitel.

„N-nic,“ podíval se Aleš znovu na něj, „jenom jsem myslel, že... to je jedno.“

„Vypadals, jako bys viděl ducha. Podívej, jestli tě děsí mluvit na konferenci, může to někdo vzít za tebe. Jen jsem myslel -“

„Ne, to nebylo tím,“ rychle se snažil rozptýlit obavy zaměstnanec, „to zvládnou. Jen se mi udělalo špatně.“

„Aha, dobře. Možná se stav u našeho felčara. Ať taky něco dělá, no ne?“

Když seděl zpátky u počítače, byl si jist tím, že jít za firemním doktorem je to poslední, co by měl chuť dělat. Pomatení smyslů, které právě zažil, jej sice děsilo, ale rozhodně nehodlal říkat felčarovi, co má kontakt se všemi jeho kolegy a kolegyněmi, že je blázen.

Mluvit na konferenci před investory byl pořádný úkol a Aleš z něj byl patřičně stresován. Ale než se tím začne zabývat, musí vyřešit resty z minulého týdne. Především upravit ty zpropadené smlouvy o provedení práce do nového formátu.

Klikl na ikonu textového souboru.

Místo textu se objevil obrázek.

Obrázek rozvalin pokrytých červenošedým prachem.

Málem vykřikl hrůzou. Naštěstí se ale dokázal uklidnit dřív, než tak učinil. Rozhlédl se po ztichlém open spacu. Všichni klidně pracovali, jen dva obchodáci se tlumeně bavili o plánované partičce karet. Otočil se zpět.

Na obrazovce byl nový návrh smlouvy.

Omluvil se HR, že je mu špatně a musí jít domů. Vyrázil z kanceláře tak rychle, že si zapomněl tašku s doklady. Nevadí, stejně je nebude potřebovat. Doběhl tramvaj, která jela přímo k němu domů.

Ve vozidle se to však stalo znovu. Zničehonic místo městem projížděl prašnou pustinou plnou kráterů a rozvalin. Místo poštovní schránky, na kterou se díval, než halucinace přišla, teď seděly tři mrtvoly, zapřené zády o sebe, působící jako jakési bizarní sousoší.

Zavřel a znovu otevřel oči. Výjev ale nezmizel.

Ostatní cestující se chovali zcela normálně. Jejich svět, jak se zdálo, nijak pozměněn nebyl.

„Hlavenkova,“ ozvalo se z reproduktoru. Teprve teď si uvědomil, že tramvaj stojí na zastávce před jeho domem. A jeho od dveří dělí pořádný dav.

„Promiňte,“ začal se prodírat vpřed ve chvíli, kdy signál oznamoval zavírání dveří.

„Idiote!“ počastoval ho někdo, když porazil starší paní, zatímco vyskakoval ven. Nevypočítal svůj skok příliš dobře, protože dostal pořádnou šlupku od dveří a svalil se na chodník. Při tom si rozsekl kalhoty o koš na zastávce a nepěkně se řízl. Někdo se mu smál.

Ale to teď neřešil. Třesoucíma se rukama odemkl hlavní vchod domu a vyběhl schody. Místo u svého bytu však zastavil o patro níž, u dveří svého kamaráda ze střední školy, psychiatra Haněla.

„Tak povídej, co se stalo?“ vyzval jej kamarád, když mu uvařil čaj a posadil jej do křesla. „Vypadáš vyděšeně.“

„Mám halucinace,“ přiznal Aleš.

„Halucinace?“ Haněl nahodil starostlivý výraz. „Vážně? Kdy to začalo?“

„Dneska. Měl jsem sen a obrazy z něj se mi celý den objevují místo reality.“

„Jaké obrazy to jsou?“

„Děsivé. V tom snu jsem voják, v takové mrtvolné krajině, úplně bez života. Všude ruiny, prach, žádná vegetace.“

„Říkáš, že tohle byl tvůj sen?“

„Přesně tak. Když jsem se probudil, úplně jsem na něj zapomněl.“

„Zapomněl,“ zopakoval psychiatr.

„Přesně, ale dneska v práci se mi začaly ty obrazy objevovat.“

„Jako kolem tebe?“

„Na monitoru, za oknem a tak.“

„Rozumím,“ usmál se Haněl, „no, to je nepříjemné, ale naštěstí je na to snadná léčba.“

„Nebudu muset nikam do cvokárny, že ne?“ strachoval se Aleš.

„Neboj, to jde ambulantně. Jen budu potřebovat pomoc asistenta. Půjdu mu zavolat.“

Soused vzal do ruky telefon, vytočil číslo a chvíli čekal na odezvu.

„Ahoj,“ řekl do zařízení, když odezva přišla, „mohl bys prosím přijít ke mně? Máme tu PTSD s halucinacemi... Jasně, něco najdu... Za jak dlouho tady můžeš být? Výborně.“

Položil mobil na stůl.

„Co je PTSD?“ zeptal se Aleš.

„Post-traumatická stresová porucha,“ odpověděl psychiatr, „velmi běžná záležitost.“

„O tom jsem slyšel. Ale nemělo by to být po nějakém traumatu?“

„Už samotný život je trauma, nemyslíš?“ Jeho úsměv vzbudil v pacientovi podivný pocit nejistoty.

Asistent dorazil za méně než deset minut. Byl to veliký svalnatý chlap, spíš mlátička než zdravotní bratr.

„Mám něco dělat?“ zeptal se Aleš.

„Nic, jenom sed,“ odpověděl soused.

Poslechl. Když ale asistent zašel za křeslo, na němž seděl, pocit nejistoty ho začal ovládat natolik, že se začal rozhlížet, zda má po ruce nějakou zbraň, kterou by mohl použít v případě nutnosti sebeobrany.

„Nebud' paranoidní,“ pokusil se uklidnit sám sebe. Přesto si stačil všimnout nože na sýr, ležícího na stole.

A vtom mu někdo zamotal hlavu balicí fólií.

V návalu paniky se pokusil postavit, ale pevné ruce asistenta ho přirazily zpět do křesla. Haněl mu dál omotával hlavu igelitem, zatímco říkal hlasem trpělivého doktora: „Uvolni se, za chvíli bude hotovo.“

Snad to bylo tím zvráceným klidem, s nímž se ho zrádný psychiatr pokoušel zavraždit, ale Aleš v sobě našel překvapivou sílu. Vytrhl se ze sevření gorilího zdravotníka, uchopil nůž, rychlým pohybem rozsekl fólii na své hlavě a, nedbaje řezné rány, kterou si při tom způsobil, bodl směrem k zdravotnímu bratrovi.

Ani nevěděl, jak se dostal na ulici, zjevně mu to zabralo jen pár sekund. Běžel jako blázen po chodníku, směrem k blízké policejní stanici.

Policistka na příjmu na něj koukala poněkud vyděšeně. Až teď se konečně zastavil a uvědomil si, že v ruce stále drží zkrvavený nůž.

„Chci oznámit pokus o vraždu!“ vyrazil ze sebe. „Jako na mě, ubránil jsem se.“

Bylo to poněkud zkratkovité, ale žena to zřejmě pochopila. Jen pět minut poté, co přiběhl, už seděl v kanceláři s trojicí kriminalistů. Jeden z nich sepisoval protokol.

„Nejdřív se prosím uklidněte,“ řekl starší detektiv s třemi zlatými hvězdičkami na frčkách, „tady jste v bezpečí. Mohl byste už třeba odložit ten nůž.“

„Aha, promiňte,“ řekl Aleš a položil na stůl předmět doličný.

„Dobře, teď nám řekněte od začátku, co se stalo.“

Aleš začal vyprávět příběh a čím dál v něm pokračoval, tím víc si uvědomoval, že je jeho svědectví dosti nedůvěryhodné. Těžko můžou brát vážně člověka, který příběhne na stanici se zakrváceným oblečením a v ruce drží nůž, kterým zjevně právě někoho pobodal, chová se nepřičetně, následně se přiznává k tomu, že trpí halucinacemi, a zakončí to historkou, jak se ho psychiatr pokusil udusit.

„Já vím, že to zní bláznivě,“ skoro zaprosil, když s příběhem skončil, „ale musíte mi věřit. Nikdy jsem žádné psychické potíže neměl. Nejsem blázen.“

„Nikdo si nemyslí, že jste blázen,“ pokusil se ho uklidnit důstojník.

„Ale jo, myslí. Sám bych si nevěřil...“

„My vám věříme,“ usmíval se na něj vyšetřovatel, „a řekněte, tyhle vaše apokalyptické halucinace, jak dlouho se vám už objevují?“

„Já...“ zarazil se a překvapeně se na důstojníka podíval, „...neříkal jsem nic o tom, že byly apokalyptické...“

Uslyšel za sebou nenápadný, přesto zřetelný zvuk fólie odmotávané z role. Vyskočil na nohy a otočil se. Za ním stál jeden z trojice policistů, připravený mu ji přetáhnout přes hlavu.

„Co se to tady děje?!“ vykřikl.

„Uklidněte se, nic vám nehrozí...“

To ho ale ani trochu neuklidnilo. Rychle uchopil svůj nůž, přiložil ho mladému policistovi ke krku a odtáhl ho ke zdi.

„Proč se mě pokoušíte zabít?!“ křičel. „Tohle je nějaký spiknutí? Nejdřív ten psychouš a teď vy!“

„Nikdo se vás nesnaží zabít.“

„Jasně, a fólii jste mi za hlavou odmotávali, abyste si zabalili sendvič, co?“

„Trpíte traumatem vyvolaným stresovým syndromem.“

„Jasně, a řešení je mě udusit? Můj mozek možná vyrobil představu neexistujícího apokalyptického světa, ale ještě nejsem dementní.“

„Mýlíte se. Ten apokalyptický svět je realita. Naopak tohle je sen.“

Aleš se navzdory situaci rozesmál. Nedokázal si představit, že by takhle situace mohla být ještě absurdnější.

„Ale prosím vás, ta vize byla úplně nesmyslná. Hnědá obloha, země bez vegetace, vždyť tam by člověk ani nepřežil.“

„Taky ne.“

Jen zakroutil hlavou.

Důstojník pokračoval klidným hlasem, jako by vysvětloval dítěti, jak používat lžičku: „Lidstvo už dávno neexistuje.“

„Co to melete? A co jsem jako já?“

„Android. Vaše výrobní číslo je,“ vzal do ruky složku, jež ležela na stole, a otevřel ji, „AL3-4ROL1,“ dokončil, a aby prokázal, že si to nevy-mýšlí, ukázal mu první stránku, která byla právě tímto číslem nadepsána.

Absurdita proti očekávání stále narůstala. „Co to má být? Nějaká skrytá kamera? Děláte si ze mě srandu?“

„Lidstvo už před desítkami let vymřelo, stejně jako veškerá zvířata i vegetace. Způsobili ekologickou katastrofu, která vše živé zničila. Zůstali jsme jen my, androidi.“

„A první, co jsme udělali, je, že spolu válčíme?“

„Vlastně ano. Lidi vyčerpali většinu zdrojů, o ty zbývající teď vedeme války.“

„A tahle stanice, to je jako co? Nějaký matrix?“

„Něco v tom smyslu. Bohužel nám naši stvořitelé dali komplexní psychiku po svém vzoru. Takže je pro nás válka stresující zážitek. Naši inženýři se ale překonali. Založili tenhle sdílený sen, kde můžeme prožívat každodenní nudný život člověka před katastrofou. Vždycky na pár hodin se sem uchýlíme, abychom si odpočinuli. Pomáhá to morálce, máme tím nad nepřitelem obrovskou výhodu. Možná to je ta nejlepší zbraň, díky níž nakonec zvítězíme.“

„Ježíš, to je blbost!“ ulevil si Aleš a pevněji přitiskl nůž ke krku policisty, kterého stále držel jako rukojmí. „A já si to čistě náhodou nepamatuju, co?“

„Zjistili jsme, že když je android vystaven extrémnímu stresu, upadne do jakéhosi polokómatu, v němž začne sen považovat za realitu. Průběh je vždy stejný. Ráno se jakoby probudí a myslí si, že předchozí trauma bylo jen noční můra.“

„A ty halucinace?“

„Se stresovou poruchou máme zkušenosti. Protože se nám tohle už párkrát stalo, do systému jsme vložili obrazy reality, které se spícím čas od času připomenou. Těm, kteří jsou jen na noční dovolené, to nevadí. No a ti, kteří trpí PTSD, se dřív nebo později přijdou někomu přihlásit, že mají halucinace.“

„Jasný,“ ironicky si odfrkl Aleš, „a hlavu jim balíte do fólie, aby se probudili?“

„Jedna ze základních lidských vlastností je ta, že k životu potřebují kyslík. Když androidovi trpícímu PTSD omotáte hlavu fólií, jeho mozek přijme skutečnost, že dýchat nepotřebuje, a tedy jeho představa, že je člověkem, není reálná. Přehodí to jeho psychické pochody na správnou kolej a začne se rozpomínat. Je to rychlejší než takhle všechno vysvětlovat. Kdybyste nejednal jako blázen, už byste byl vyléčen.“

„Jestli si myslíte, že si teď nechám omotat hlavu, tak jste blázen vy!“

„Dobře, udělám to první sám,“ usmál se blahosklonně důstojník a k Alešovu překvapení si omotal hlavu fólií.

Žádné dušení, žádné kopání kolem sebe, žádné upadnutí do bezvědomí. Policista tam prostě stál, hlavu dokonale izolovanou od přívodu

kyslíku, a usmíval se. „Nech-e-te už -řece jen -ustit kolegu?“ řekl trochu nesrozumitelně, protože mu fólie bránila v pohybu úst, která ve snovém světě zřejmě byla třeba ke správné artikulaci.

Nastalo ticho. Aleš jen nechápavě zíral. Tohle přece není možné!

„Utrhněte mi kus,“ ukázal na roli, kterou důstojník stále držel v ruce.

Mladý policista utrl kus fólie a podal ho Alešovi. Ten si jej jednou rukou přiložil na obličej, zatímco druhou stále držel nůž na krku rukojmího.

Nic se nestalo. Fólie se přilepila na nos i ústa, vzduch mu ale nechyběl.

Zkontroloval, zda někde nezůstal volný průduch.

Nezůstal.

Ruka s nožem klesla dolů a propustila policistu. Nikdo se ani nepohnul. Začaly se mu vracet vzpomínky. Žádný Aleš Jarolím. AL3-4ROL1. Smutně se podíval na důstojníka, který si právě sundával fólii z obličeje: „Takže budu muset zpátky?“

„Do války? Jistě. Nic jiného než totální vítězství není možné.“

„Přál bych si, abych za tím psychiatrem nikdy nepřišel a nechal si své halucinace pro sebe.“

Důstojník se smutně pousmál: „To my všichni.“

O autorovi

Martin Koláček se narodil přesně 63 let po ukončení 1. světové války, a to 1000 km od místa, kde se tak stalo, a 150 km od místa, kde byla válka vyhlášena. (Mohli bychom vám to prostě říct, ale autor měl pocit, že se dnes málo trianguluje.) Vystudoval historickou antropologii na Fakultě humanitních studií v Praze. Většinu dospělého života pracoval jako designer her pro mobilní telefony, nyní provozuje nakladatelství E-knihy jedou. Na literárním poli debutoval v roce 2000 knihou Sedm sebevražd, která byla značně originální a ještě značněji nečitelná. Od té doby naštěstí ubral na originalitě ve prospěch čtenářské nenáročnosti. Do dnešního dne poslal do světa celkem 13 titulů, dva z nich byly přeloženy do angličtiny, jeden i do španělštiny.

CHCÍPČÁRA

Kristýna Dostálová

Doslova přiletěl ke svému pracovnímu stolu, div si po cestě nerozlil kávu. Než usedl, zběžně koukl na hodinky a vykulil poděšeně oči.

„Vidíš, už si sedám,“ oznámil postavě se dvěma hlavami, jež se mu nakláněla přes rameno a čtyřma očima zvědavě koukala na monitor notebooku.

„Nic neříkej, vím, mám skluz, ale všechno to stihnu,“ omlouval se dál, žádné reakce se ale nedočkal. Proto rychle rozklikl nový prázdný soubor a začal psát. Stihl však sesmolit jen pár slov, než ho jeho dosud tichá společnost začala vyrušovat.

„Víš, že jsi měl tuhle povídku začít psát už tak před týdnem? Nejpozději.“

„Jo, já vím... Jenže jsem měl plno práce.“

„Myslíš to, jak jsi sledoval videa se zpívajícím ananasem?“ zeptaly se jej Výčitky. Druhá hlava té první důležitě přikyvovala.

„Nebo jak sis na nástěnku na protější stěně přilepil papírový terč a trénoval jsi kuličkami z kapesníku hod na cíl?“

„Nebo když sis vzal...“ pokračovaly Výčitky, ale Spisovatel je rázně přerušil.

„Hele, na tohle teď nemám čas myslet. Jo, prokrastinoval jsem, ale teď jsem připravený tu povídku napsat. Tak mi prosím dejte trochu prostoru, ať můžu pracovat!“

„Dobře, dobře, tak my se na chvilku odmlčíme. Ale nepřestaň na nás myslet, pořád tu budeme!“ připomněly se naposledy a ustoupily do šera pokoje. Spisovatel si povzdechl, poškrábal se na čele

a pokračoval v psaní. Prázdná stránka se pomalu plnila drobnými černými znaky a hodiny na stěně rytmicky doplňovaly klapání na klávesnici.

Když se mu za zády ozvalo vrčivé „tak, jsem tady,“ vyděšeně nadskočil.

„Fuj, to jsem se lekl!“ zaklel a otočil se, aby si prohlédl nově příchozího.

„A co ty jsi zač?“

„Já jsem prosím Hlad. Naposledy jsi jedl tak před pěti hodinama,“ promluvil důležitě.

„Jdi do háje! Na tebe teď nemám čas!“

„Tak dobře, no. Ale ráno spolu vyžerem ledničku, jasný?“ zabručel tlustý mužiček a zacouval někam do kouta.

„Kde jsem to jen skončil? Aha! Už vím,“ řekl Spisovatel a pokračoval ve své práci.

Za pár minut musel ruce odlepit od klávesnice a zakrýt si ústa při obřím zívnutí.

„Už je pozdě. Měl by sis jít lehnout,“ uslyšel v pravém uchu huhlavý hlas Únavy. Drobná ženština se ospale opírala o roh pracovního stolu a mžourala na něj opuchlými očima s černými kruhy.

„No tys mi tu ještě chyběla. Psaní s tebou je hrozně vyčerpávající. A taky mám vždycky pocit, jako by se mi všechna písmenka pletla přes sebe.“

„Tak to zabal a jdi spát, potřebuješ to,“ přemlouvala jej neúprosně Únava.

„Já to potřebuju dokončit. Brzo přijde Ona,“ odmítl její plány rázně Spisovatel a promnul si oči.

„No tak si zajdi pro další hrnek kávy a já se ještě na chvílku zdejchnu.“

Spisovatel si povzdechl a došel si pro další dávku kofeinu. Když se vrátil s horkou tekutinou v půllitrovém hrnečku s nápisem „Větší neměli“, Únava byla pryč. Jakého zděšení se mu však dostalo, když uviděl, že baterka na notebooku bliká výhružným červeným světlem. Rychle přiskočil ke klávesnici a chtěl si soubor uložit. Než to však stihl, monitor zhasl docela.

„Tak jsem tady,“ ohlásil dunivý hlas. Spisovatel vydal přidušený výkřik a rozsvítil poslepu malou stolní lampičku, aby uviděl protáhlý bledý obličej s bolestným šklebem.

„Ale no tak, nedělej překvapeného. Věděl jsi, že přijdu,“ protáhlo Zoufalství a vyškublo si z hlavy několik vlasů.

„Za co mě trestáš?“ zanaříkal Spisovatel a svalil se na židli.

„Hele, buď rád, že jsem to já. Před chvilkou se sem cpal Infarkt, ale já mu řekl, ať vodprejskne, že si ještě má počkat. Určitě se snažil spiknout se s Únavou, ti dva se spolu paktují, kde se dá,“ povídalo dál Zoufalství.

„Měl sis ten soubor průběžně zálohovat, to bys neztratil tolik hodin práce. Musíš víc používat hlavu,“ přisadily si Výčitky, které pohotově vystoupily zase do popředí. Spisovatel začal rytmicky mlátit do klávesnice, tentokrát svým čelem.

„Takhle to asi nebylo myšleno, ale budiž,“ zareagovalo Zoufalství.

„Nic ti teď nepomůže. Brzo sem dorazí Ona a bude po všem. Konec. Finito. Die ende.“

„Jů, budeme mít dalšího kámoše?“ zeptaly se jednohlasně Výčitky.

„Ach ne,“ zaúpěl Spisovatel a zvedl hlavu, na čele vytištěné obrysy kláves. Jediný pohled na hodinky mu stačil, aby zjistil, jak blízko k ní je.

„Chcípčára tu bude za hodinu a půl,“ zašeptal pln hrůzy.

„Tak vida, on se tu možná zastaví i ten Infarkt,“ nadhodilo Zoufalství, ale mylilo se. Do místnosti vtrhla jako vítr dvojice držící se za ruce a přikvapila si to hnedle k pracovnímu stolu.

„TAK CO TO DĚLÁŠ? PROČ NEPÍŠEŠ? JEŠTĚ NENÍ KONEC!“ zaburácelo mu do ucha Odhodlání. Něžná Inspirace se jen sluníčkově usmála a jemně Spisovatele políbila na čelo.

„TO ZVLÁDNEME, TAK ŠUP, ŠUP, ŠUP,“ povzbuzovalo jej Odhodlání. Spisovatel bleskově vyhledal nabíječku, otevřel notebook a rozklikl si nový prázdný soubor.

„Jdeme na to.“

A byl to vskutku velice napínavý souboj s časem. Z klidného Spisovatele se na těch necelých devadesát minut stal fanatik hypnotizující monitor, nevnímající nic jiného než pravidelný ťukot

klávesnice, který přehlušil i tikání hodin na stěně. Únava se vrátila po pauze a zlobila se, že jí nikdo nevěnuje pozornost. Odhodlání dál hučelo povzbudivá slova a Inspirace postupně bledla, jak její černá krev zaplňovala jednu bílou stránku za druhou.

Nakonec se však Únava ujala situace a začala Spisovateli zavírat oči. Jen tak tak stihl soubor jednou pročíst, opravit nejhorší chyby a odeslat povídku, to své nedokonalé a uspěchané dítě, někam do světa, kde si jej snad někdo prohlédne a srdečně se mu zasměje. Chcípčára přišla docela tiše, se spokojeným výrazem na tváři. Ne, dneska mu tu pyšnou spisovatelskou hlavu ještě nesetne. Ale možná příště...

Mezitím se Noc začala nepokojně vrtět a počechrávat si svůj temný plášť, jejímž lemem vyplňovala rohy pokoje.

„Promiňte,“ zašeptala tiše. „Vím, že se vám se mnou píše nejlépe, ale už budu muset jít. Končí mi směna, tak se tu mějte hezky. Uvidíme se zítra.“

Nikdo však její hlas neslyšel. Na klávesnici ležel se spokojeným úsměvem Spisovatel a z pravého koutku mu vytékala někam mezi písmeno D a F slina. Noc z pokoje zvedla svůj černý háv a odešla. A pak přišlo Ráno.

O autorovi

Kristýna Dostálová se narodila v roce 1998. Od té doby žije na brněnském venkově, kde se kromě studia vysoké školy věnuje psaní povídek, novel a vymyšlení rozsáhlých románových sérií. Má za sebou úspěšná umístění v několika literárních soutěžích a jednu dopsanou fantasy novelu, kterou se z elektronické podoby chystá převést do podoby tištěné. Kromě psaní také ráda skládá hudbu, pije čaj, hraje počítačové hry a objevuje společně se psem kouzlo lesa.

ŠÍLENSTVÍ NA FACEBOOKU!

Literární soutěž OSKar má katastrofální následky! Účastníci končí v blázinci! Nejtěžší případy dokonce v Opavě na oddělení 13.

Naše periodikum informovalo v listopadu loňského roku o vyhlášené literární soutěži OSKar (LD 11/2018). Nikdo ale netušil, co tato akce a její zlotřilí organizátoři PM a MMN způsobí! **Ve facebookové komunitě propuklo šílenství! Její účastníci se začali chovat velmi podivně a mohou být nebezpeční.** Někteří byli spatřeni, jak prchají do lesů, odhazují telefony, pálí počítače nebo žvýkají potištené listy papíru a ohrožují své okolí. Jiní jsou stále nezvěstní.

Policie má podezření, že PM se rozhodl touto cestou zničit případnou konkurenci z řad českých spisovatelů. Zmíněného PM se však nepodařilo zadržet. Poté, co speciální ozbrojená jednotka vnikla na jeho pozemek, byla napadena armádou krvežíznivých ovcí a přinucena zavřít se v pracovním hledaného, kde narazila na příspěvky do soutěže OSKar. Zatímco velitel jednotky skvostné příspěvky ukazující na genialitu svých tvůrců nahlas předčítal, PM uprchl neznámo kam. Policie po něm nadále pátrá, i když se podle posledních zpráv snaží prchnout za hranice.

Jeho komplic MMN byla zadržena a umístěna do vazby, kde na protest pokreslila všechny zdi. Vyhrožovala policejnímu sboru slovy: „*Jestli mě nepustíte, tak vás proplesknou slanečkem z velryby!*“ Policie jí za trest odebrala pastelky, které si s sebou tajně propašovala do cely předběžného zadržení. Policie se však musí potýkat hlavně s následky jejich jednání – účastníci soutěže rabují papírnictví, aby i nadále mohli zapisovat své texty, které prezentují jako

poselství světu. Občané jsou tímto důrazně varováni, aby se nepokoušeli zasahovat na vlastní pěst. Účastníci soutěže jsou podle všeho ozbrojeni a agresivně napadají kolemjdoucí. „Křičel na mě, ať mu vydám svůj sešitek na nákupní seznamy, nebo ať se rozloučím se životem,“ vypovídá stále ještě traumatizovaná Anna T. z Prahy o svém setkání s útočníkem. „Šermoval přitom propiskou a prohlásoval, že pero je silnější než meč.“

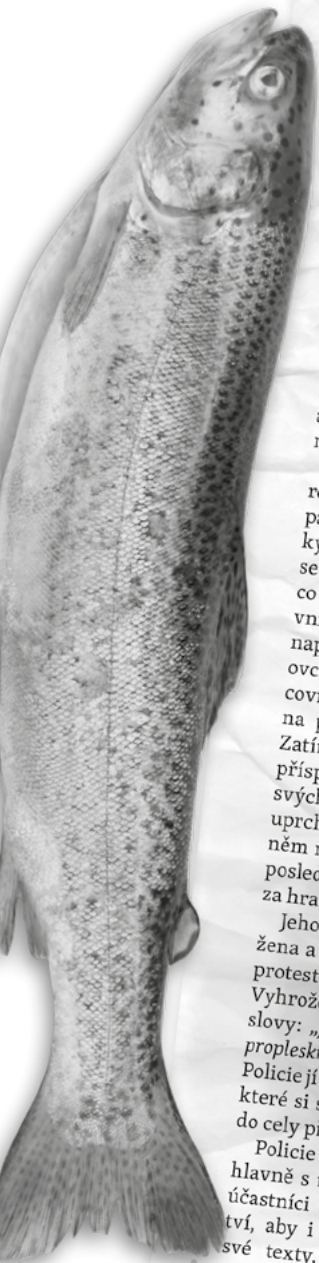
Pokud se s některým z účastníků setkáte, nepropadejte panice! Položte klidným pohybem všechny psací potřeby na zem a odejdete s rukama zvednutýma do vzduchu.

Poznávací znaky:

- nepřítomný „šílený“ pohled,
- kruhy pod očima způsobené dlouhodobým nevyspaním,
- rozčuchané vlasy a špinavý zanedbaný zevnějšek,
- skvrny od inkoustu na rukou,
- pěna u úst.

„Snad se nám podaří zabránit dalšímu incidentům. Jsme nicméně přesvědčeni, že toto psychopatické jednání je dočasné a většina účastníků zmíněné soutěže se po prvním červnu vrátí do normálního stavu. Přesto jsme však objednali velké síť srovnatelné s Facebookem a doufáme, že se nám podaří zvlčilit spisovatele pochytat, než stihnou napáchat ještě více škody,“ prohlásil policejní mluvčí Slovičko na dotaz naší redakce.

Nabádáme tímto obyvatelstvo k opatrnosti!

... A PAK PŘIŠLO RÁNO

Sborník literární soutěže OSKar 2019

Vydání první v roce 2019

Vydal: Martin Kolářček – E-knihy jedou,

Dlouhá 44, 110 00, Praha 1

Sestavili: Pavel Mondschein, Martina Mátá Nosková

Texty: Kolektiv autorů 2019

Korektury: Pavel Mondschein

Obálka, grafická úprava, ilustrace: Martina Mátá Nosková

Texty novinových článků byly převzaty z internetových diskusí.

Zpracovaly je Lucie Ortega a Martina Mátá Nosková.

ISBN 978-80-7644-216-0

**Ortega · Fišerová · Langová · Zvelebilová · Landsman
Pořízková · Addair · Vondrovic · Marton · Peřinová
Koryčanová · Koudelová · Mondschein · Kožušník
Prášková · Fialová · Kantner · Koláček · Dostálová**

Vysvobození z noční můry. Druhá šance. Zázrak. Nebo jen nový den starého života. Rozbřesk přináší mnohé – ovšem co pro nás má skutečně nachystáno, to se nedozvíme, dokud sami neotevřeme oči.

A nejinak tomu je i s touto sbírkou povídek a básní od nové vlny českých spisovatelů. Každý z autorů pojal zadané téma jinak. Po svém. Vznikla tak žánrově pestrá antologie plná niterných zpovědí, humoru a mrazivých rozuzlení, u které nikdy nevíte, co přinese další stránka. Některá jména, jež zde najdete, dobře znáte z obálek bestsellerů. S jinými se setkáte nejspíš poprvé, ovšem rozhodně ne naposledy.

Připravte se. Přichází ráno. A s ním třiadvacet probuzení.

**E-KNIHY
JEDOU**